

നമ്പൂതിരിമാർ.

പ്രസാധകൻ

ചാറയിൽ രാമൻ നമ്പൂതിരി.

—

നന്മുതിരിമാർ.

പ്രസാധകൻ
പാറയിൽ രാമൻ നന്മുതിരി.

തൃശ്ശിവപേരൂർ മഹാശ്വേതാ കമ്പനിയിൽ
അച്ചടിച്ചത്.

വില രൂപ്യാക 1.

പ്രസ്താവന.

യോഗക്ഷേമമായനശാലയുടെ വാഷികോത്സവാചസരത്തിൽ നന്മുതിരിസമുദായത്തെ നിവ്യാജമായി സ്നേഹിക്കുന്ന പല മഹാനാടം സമ്മാനമായി അയച്ചുതന്നവയും സമുദായചരിത്രം സമുദായചരിഷ്ടാരം എന്ന വിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവയുമായ പ്രബന്ധങ്ങൾക്കാണ് ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ മാന്യസ്ഥാനം കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്; എന്നാൽ പ്രമാണികളായ കൂട്ടുകാരെക്കിട്ടാജ്ഞ കാരണം അർത്ഥയുണ്ടെങ്കിലും അവസരം വരാതെ ക്ലേശിത കിടന്നിരുന്ന ചില ചില്ലറപ്രബന്ധങ്ങൾക്കും ഇതിൽ സ്ഥലം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല.

ഒരു സമുദായത്തെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനു വേണ്ടുപോട്ട മാർഗ്ഗത്തിൽ നയിക്കേണമെങ്കിൽ അതിന്റെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയും വർത്തമാനാവസ്ഥയും അറിയാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുള്ള കാര്യം നിവ്വിവാദമാണ്. സമുദായത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രവും തത്കാലാവസ്ഥയും യഥാർത്ഥമായും സൂക്ഷ്മമായും അറിയാതെ തുടങ്ങുന്ന ഉൽകണ്ഠപ്രയത്നങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ പ്രാസാദം നിമിഷിക്കുന്ന മാന്ത്രികയാണെന്നുതന്നെ പറയാം. അതു കൊണ്ടു സമുദായത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രത്തേയും തത്കാലസ്ഥിതിയിലുള്ള ഗുണദോഷങ്ങളേയും വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാവിശ്രേയസ്സിനുതക്ക വിജ്ഞാനത്തെ നല്കുന്നതാകയാൽ അവ ഏതുതന്നെയുണ്ടായാലും അധികമായിപ്പോയെന്നു വരികയില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു സമുദായചരിത്രവും പരിഷ്കരണസരണിയും കാണിപ്പാനായി ഒന്നാമതായി പുറപ്പെടുന്ന ഇപ്പുസ്തകത്തെ സമുദായനേതാക്കന്മാർ ഏതുതേതാളും ആദരിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള സംഗതിയിൽ രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാവുകയില്ല.

ചരിത്രലേഖനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഔദാസീന്ദ്രം ഇന്ത്യക്കാരെ മുഴുവൻ ബാധിച്ചിട്ടുള്ള ദോഷമാണെന്നിരിക്കിലും അതിലും നന്മൂതിരിമാർക്കുതന്നെയാണ് വലിയ പങ്കിനവകാശം. അതുകൊണ്ട് ഐതിഹ്യങ്ങളെ അവലംബിച്ചും അനുമാനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചും ചരിത്രം നിർമ്മിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ നിർമ്മിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ മനോരാജ്യംകൊണ്ടു മാത്രമായി ചില കല്പനകൾ വന്നുപോകുവാനെളുപ്പുമുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ പരിഷ്കാരേച്ഛയുടെ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തിട്ടുള്ളവരുടെ തൽകാലാവസ്ഥാവണ്ണനത്തിൽ അതിശയോക്തി ധാരാളം വന്നുപോവാവുന്നതാണ്. ദോഷങ്ങളുടെ പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ മറുപുറം കാണാതെ പാഞ്ഞുപോവാനും എളുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ പുസ്തകകൃതിയിൽ പുറത്തു വരുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളെ പലതവണ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി വിവദിച്ചും വിമർശിച്ചും ആലോചിച്ചും അന്വേഷിച്ചും വാസ്തവമറിയാവുന്നതുകൊണ്ടു മേല്പറഞ്ഞ ദോഷങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെല്ലാം പരിഹാരവുമുണ്ടെന്നുവെച്ചു സമാധാനിക്കാം.

ഒരു കാലത്ത് എല്ലാംകൊണ്ടും ഉൽകൃഷ്ടനിലയിൽ എത്തിയിരുന്നതും കാലചക്രത്തിന്റെ പരിവർത്തനത്താൽ ഇന്നു ദിവസംപ്രതി കീഴ്പ്പോട്ടു പോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ വസ്തുത ധരിക്കാതെ പുരാതനമഹിമയെ പലതവണ ചവണഞ്ചെയ്തും അന്യന്മാർ പുച്ഛരസത്തോടെ നോക്കുമാറ് ആ മഹിമയുടെ ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങളെ അസ്ഥാനത്ത് അഭിനയിച്ചും തങ്ങൾ അഭിജാതന്മാരാണെന്നുള്ള ധാരണകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടും ലോകഗതിയിൽനിന്നു വിലകിനിലൂണതുമായ ഈ സമുദായത്തിനു ജീവിതായോഗ്യതയിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരാജയങ്ങൾ തൽകാലം ദൃസ്സാമങ്ങളായി തോന്നാമെങ്കിലും അതുകളിൽനിന്നു ശാശ്വതങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടാവാതെ കഴികയില്ല. ഒരു പത്തുകൊല്ലത്തിനിപ്പുറം നന്മൂതിരിസമുദായത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള പരിണാമങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന

എന്തൊരാൾക്കും ഈ വസ്തുത വിശദമാകുന്നതാണ്. ഇക്കാലത്തിനുള്ളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രബോധത്തിന് ഈ പുസ്തകം തന്നെ സാക്ഷിയാണല്ലോ.

ഉന്നതിക്കായി ശ്രമിക്കുമ്പോൾ പ്രതിബന്ധങ്ങളും പരാജയങ്ങളും നേരിടുന്നതു പ്രകൃതിധർമ്മമാണ്. അവയെ ജയിച്ചു നിലനില്ക്കുവാൻ കഴികയില്ലെങ്കിൽ ആ ഉന്നതി ഉന്നതിയെന്ന പേരിനെ അർഹിക്കുന്നതേ ഇല്ല. പ്രകൃതിയിലുള്ള കാരോ പദാത്മങ്ങളും സ്വേദാൽകഷ്ണത്തിനായി മത്സരിക്കുന്നു. ആ മത്സരത്തിൽ ദുർബ്ബലങ്ങളായവ നശിക്കുകയോ കീഴടങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്നു. ബലിഷ്ഠങ്ങളായവ വിജയം നേടുന്നു. ഇതാണ് പ്രപഞ്ചഗതിയുടെ തത്ത്വം. അതുകൊണ്ടു നന്മുതിരി സമുദായത്തിന് ഇനിയും ഉൽകൃഷ്ടജീവിതത്തിനവകാശം സിദ്ധിക്കേണമെങ്കിൽ അതിനുള്ള ശക്തി ആ സമുദായത്തിനുണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷമായിവരണം. അതു പ്രത്യക്ഷമാക്കുവാനുള്ള സ്പൗഹണീയങ്ങളായ സന്ദർഭങ്ങളായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ വരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും പരാജയങ്ങളേയും കരുതേണ്ടത്. അല്ലാതെ അവയിൽ ബുദ്ധിക്ഷയത്തിനോ നിരാശക്കോ യാതൊരു കാരണവും ഇല്ല.

രണ്ടു വാക്കുകൂടി പാവാറുണ്ട്. ഏതു രാജ്യത്തും ഏതുകാലത്തും ബുദ്ധി, ഉത്സാഹം, ധനം ഇതുകളുടെ വില ഇല്ലാതാകയില്ല. ഒരു കാലത്തു നന്മുതിരിസമുദായത്തിന് ഉൽകഷ്ടമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഈ ശക്തികളുടെ ഫലമായിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ ഷയോനുചങ്ങളായ ഈ ശക്തികളെ വീണ്ടും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ആ നിലതന്നെ ഇനിയും നേടാവുന്നതാണ്. രാജാവു രാജ്യം ഭരിച്ചാലും പ്രജകൾ രാജ്യം ഭരിച്ചാലും ഈ ശക്തികൾക്കു വിലവെക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ള ബോധത്തോടെ നന്മുതിരിമാർ തങ്ങളുടെ കാര്യം നോക്കിത്തുടങ്ങിയാൽ എല്ലാ അനന്തരങ്ങൾക്കും പരിഹാരമായി; എല്ലാ അഭ്യുദയങ്ങൾക്കും രാജമാർഗ്ഗവും തെളിഞ്ഞു.

തങ്ങളുടെ വിലയേറിയ സമയം വിനിയോഗിച്ചു വിജേതയാംശങ്ങൾ നിറഞ്ഞ പ്രബന്ധങ്ങൾ എഴുതി അയച്ച സമുദായനേതാക്കന്മാരെ സഹായിച്ച മഹാശയന്മാരോട് അവർക്കുവേണ്ടി അനേകം വന്ദനങ്ങൾ പറയുന്നതോടുകൂടി ഈ പ്രബന്ധങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു പുസ്തകാകൃതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഉപദേശങ്ങളും സഹായങ്ങളും ചെയ്തതന്ന പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി, കെ. വാസുദേവൻമുസ്സത് എന്നിവരോട് എനിക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയേയും പ്രകാശിപ്പിച്ച് ഈ പ്രസ്താവനയെ ഉപസംഹരിക്കുകയും ഈ പുസ്തകത്തെ മഹാജനങ്ങൾക്ക് ഉപഹരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

ഇപ്പുസ്തകത്തിന്റെ ആവിഭാവത്തെ സമുദായസ്നേഹികൾ എത്രത്തോളം ആദരിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞിട്ടുവേണം സമുദായത്തിനുപകാരപ്രദങ്ങളായ പല പുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങുവാനെന്നാണു വായനശാലാപ്രവർത്തകന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷ എന്നുകൂടി സമുദായസ്നേഹികളെ ഈയവസരത്തിൽതന്നെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തൃശ്ശിവപേരൂർ, }
93 മീനം 1-ാംനം- }

പാറയിൽ രാമൻ നമ്പൂതിരി
ജോഗക്ഷേമവായനശാലാസിക്രട്ടറി.

വിഷയസൂചി

ഭാഗം.

1. നമ്പൂതിരിമാരും പെരുമാക്കന്മാരും. 1
ചിറക്കൽ രാമവർമ്മ വലിയരാജാ.
2. നമ്പൂതിരിമാരും സാഹിത്യവും. 32
എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ എം. എ.
3. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. 49
എ. കെ. ടി. കെ. എം. വലിയ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.
4. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ജീവിതസമ്പ്രദായം. 66
കാവില അവിഞ്ഞിക്കാട്ടു ചേദാസൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്.
5. മലയാളബ്രാഹ്മണർ. 90
മാത്തൂർ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.
6. നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബഭരണം. 1. 98
കാവില അവിഞ്ഞിക്കാട്ടു നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്.
7. നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബഭരണം. 2. 114
കെ. സി. മാനവിക്രമൻരാജാ ഡി. സി.
8. നമ്പൂതിരിമാരും അന്യകേരളീയരും. 124
സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ.

നന്മുതിരിമാർ പെരുമാക്കുമാറും.

പ്രാരംഭം

ശ്രീപരശുരാമസ്വാമിയാൽ നന്മുതിരിമാർ ഭാനമാ യിക്കൊടുക്കപ്പെട്ട കേരളരാജ്യത്തെ ഭാഗ്യവശ്ശുതിവിഹിതനീ തിക്കുസരിച്ച് ഏറിയകാലം അവർ ഭരിച്ചിരുന്നുവെന്നും, ക്രിസ്താബ്ദത്തിന് അനവധി നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ അവർ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനവും വൃത്തിയും എത്രയും ശ്രേഷ്ഠതരങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും, അവരിൽ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ബ്രഹ്മതേജസ്സ് വിദേശീയന്മാരെപ്പോലും വിസ്മയഭരിതരാക്കിത്തീർത്തിരുന്നുവെന്നും, രാജശ്രേയസ്സിന് ആസ്പദമായ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനനിലയ്ക്ക് അനുഗുണമായവിധം അവർ അക്കാലം നയിച്ചിരുന്ന ജീവിതം പരമോൽകൃഷ്ടമായിരുന്നുവെന്നുമുള്ള ചരിത്രങ്ങളെല്ലാം സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായവയാണല്ലോ. നന്മുതിരിമാരുടെ ആ ഭരണകാലമാണ് 'ഗ്രാമഭരണകാലം' എന്നു സാധാരണയായിപ്പറയപ്പെട്ടുവരുന്നത്.

തപസ്സുപാധ്യായാദിവൈദികാചാരങ്ങൾക്ക് അല്പമെങ്കിലും വൈകല്യം വരുത്താതെ കേരളഭരണത്തെ ബഹുമാനത്തോളം നന്മുതിരിമാർ തന്നെ നിർവ്വഹിച്ചുവന്നുവെങ്കിലും, പ്രകൃതിയുടെ നിത്യധർമ്മമായ പരാവർത്തനത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ മാറ്റു സമുദായങ്ങൾക്കെന്നപോലെ പ്രസ്തുതസമുദായത്തിനും കാലാന്തരത്തിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിക്കുവാൻ, ഭരണാധികാരികളായ നന്മുതിരിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ

ശ്രദ്ധ സത്വം, ധർമ്മം, യോഗക്ഷേമം മുതലായ വിഷയങ്ങളിലേക്കുമാത്രം നിസ്സാരങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യപരങ്ങളുമായ പൊതുകാര്യങ്ങളിൽ പതിയുകയും, ഒടുവിൽ തൽഫലമായി ഗ്രാമഭരണം അതന്തം ശോച്യാവസ്ഥയിലായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

തിരുനാവായിലെ നമ്പൂതിരിസഭ

നമ്പൂതിരിമാരുടെയിടയിൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ അങ്കുരിച്ച ഐക്യമത്സരവിനാലും കക്ഷിവഴക്കിനാലും മാത്രം രാജ്യഭരണത്തിനു ഗൗരവമായ ചില ന്യൂനതകൾ തട്ടുകയും, അവയെ പരിഹരിച്ച ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ അവർ ഒരു വിധത്തിലും സാധിക്കാതെ വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ, ഭരണകാര്യങ്ങൾ മേലിൽ ഭംഗിയായി നടത്തേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നാലോചിപ്പാൻ തിരുനാവായവെച്ച് ഒരു മഹാസഭ കൂടി. സഭയിൽനിന്ന് ചില നിശ്ചയങ്ങളും ചെയ്തു.

1. ഗ്രാമഭരണം തൃപ്തികരമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും, നാട്ടരാജാക്കന്മാരിൽ ഭരണസാമന്ത്രിമുള്ളവരുടെ കറവു നിമിത്തവും, മേലിൽ പരദേശങ്ങളിൽനിന്നു രാജ്യഭരണപടുക്കായ ക്ഷത്രിയരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന് അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി കേരളത്തെ ഭരിക്കുക.

2. പന്ത്രണ്ടുതകൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ കക്ഷിടകവ്യാഴത്തിൽ മാഘമാസത്തിൽ തിരുനാവായവെച്ചു നടത്താവുന്ന മഹോത്സവത്തിന്റെ ദിവസമായ പൂയം നാളിൽ 'പൂക്കൈതക്കൽ' ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു രാജാക്കന്മാർക്ക് 'കലശേഖരൻ' എന്ന മുദ്രയും 'പെരുമാൾ' എന്ന സംജ്ഞയും കൊടുക്കുക.

3. ഒരു രാജാവിനെ ഒരു വ്യാഴവട്ടകാലം മാത്രം പെരുമാളാക്കിയവരോടിക്കുക.

4. കേരളത്തെ നാലു ഖണ്ഡങ്ങളായി ഭാഗിച്ച് ആ ഖണ്ഡങ്ങളിൽ പെരിഞ്ചെല്ലൂർ, പനിയൂർ, പെങ്ങനിയൂർ, പറവൂർ എന്ന നാലു ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നു നാലു നമ്പൂതിരി

മാരെ വൈസറായിസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ക്ലിപ്തകാലത്തേക്കു ഗവണ്ണർമാരുടെ നിലയിൽ ജോലിനോക്കുവാൻ നിയമിക്കുകയും, അവർ 'തളിയാതിരിമാർ' എന്ന സ്ഥാനം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക.

5. 12 കൊല്ലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായിട്ട് ഒരു പെരുമാൻ ഉദ്യോഗം രാജിവെച്ചു പോകുകയോ, തിരമവര മരിച്ചു പോകുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ, പിന്നത്തെ മാമാക്കംവരയ്ക്കും തളിയാതിരിമാർ തന്നെ കാത്യാദികൾ അന്വേഷിക്കുക.

6. ക്ലിപ്തകാലത്തിനുശേഷം പെരുമാക്കന്മാർ സ്വരാജ്യങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുപോകുകയോ അല്ലാത്തവർക്കും മരുമക്കത്തായം സ്വീകരിച്ചു മലയാളത്തിൽ കുടുംബസ്ഥിതി സ്ഥിരമായിപ്പറ്റാത്തുകൊള്ളുകയോ ചെയ്യും.

ഈ നിശ്ചയങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഗ്രാമംഡ്രന്മാർ പരദേശത്തിൽ ചെന്നു കാൽശേഷിയുള്ള രാജാക്കന്മാരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു വന്നു കേരളത്തിൽ വാഴിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു പല രേഖകളും കാണാനുണ്ട്.

പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലം

(ക്രി. മു 118-- ക്രി. ശേ 348)

നമ്പൂതിരിമാർ കേരളഭരണത്തെ പെരുമാക്കന്മാരിൽ സമർപ്പിച്ചത് കലിവർഷം 2988-ൽ ആണെന്നു 'ദിറ്റുലം' എന്ന അന്നത്തെ കലിസംഖ്യയിൽനിന്നും, ഭാസ്കരവിവർണനെന്ന കടക്കത്തെ ചേരമാൻപെരുമാൻ രാജ്യത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മക്കൾക്കും മരുമക്കൾക്കും മാറ്റമായി ഭാഗിച്ചുകൊടുത്തതു 'ഭൂവിഭാഗം' എന്ന വാക്യത്തിൽ നിന്ന് കലിവർഷം 3444-ൽ ആണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നതുകൊണ്ട് പെരുമാക്കന്മാർ ആകെ 456 സംവത്സരകാലം പരശുരാമക്ഷേത്രത്തെ ഭരിച്ചിരുന്നവെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്.

കോട്ടപ്പാടികളും തളികളും

പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങൾ അവരിൽ ഭാ

രോജത്തരുടേയും സുഖത്തിനും ഇഷ്ടത്തിനുമനുസരിച്ചു തുളി
ദേശം, മംഗലാപുരം, തളിപ്പറമ്പ്, വളപട്ടണം, അയലൂർ,
കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കുന്നേറ്റി, വേണാട്, കന്യാകുമാരി എന്നി
ങ്ങനെ പലേടങ്ങളിലുമായി മാറിയിരിക്കാണ്ടിരുന്നു. അവരിൽ
ചരിത്രപ്രസിദ്ധനായ വാഴ്ചക്കാരടെ കാലങ്ങളിൽ നിർമ്മി
ക്കപ്പെട്ടവയായ മട്ടികൊളംകോട്ട, ഏഴിക്കോട്ട, വളപട്ടണ
ത്തുകോട്ട, ഹരിശ്ചന്ദ്രൻകോട്ട, വാരിശ്ശേരിക്കോട്ട, നിറംകൈ
തക്കോട്ട തുടങ്ങിയ ഏറിയ കോട്ടപ്പടികളുടെ ഇടിഞ്ഞുപൊളി
ഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ശകലങ്ങൾ ഇന്നും കാണാനുണ്ട്. ആ കാല
ത്തിൽ തളിയാതിരിമാരായ നമ്പൂതിരിമാർ ഗവണ്ണർമാരുടെ
നിലയിൽ എപ്പെട്ട രാജകുമാരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുവന്നിരുന്ന
പ്രദേശങ്ങൾക്കുള്ള 'തളി'യെന്ന പേര് മലയാളത്തിൽ പല
സ്ഥലങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ കൂടി നിലനിന്നുവരുന്നു. നീചേശ്വ
രം തളി, രാമനാട്ടി, തളിപ്പറമ്പ്, കല്ലിശ്ശേരിക്കുളി, കോഴി
ക്കോട്ടതളി, കൊടുങ്ങല്ലൂർത്തളി എന്നിവയെല്ലാം തളിയാ
തിരിമാരുടെ കച്ചേരിസ്ഥലങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു നാമമാത്ര
ത്താൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

മാമാങ്കം

പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ തിരുനാവായവെച്ചു നട
ത്തപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന 'മാമാങ്കം' കേരളത്തിലെ രാജഭരണ
വും തമ്മിൽ വളരെ സംബന്ധപ്പെട്ടാണിരുന്നത്. കാരണം,
അതാതു കാലത്തിൽ കേരളചക്രവർത്തിത്വം വഹിച്ചിരുന്ന
ആൾക്കാണ് ആ മൂപ്പതു ദിവസത്തെ മഹോത്സവം നടത്തു
വാനുള്ള ബാധ്യസ്ഥത. ഇതു പരാശ്വരാമനാൽ എപ്പെടുത്ത
പ്പെട്ടതാണെന്നുള്ളതിന്നു ഹിന്ദുക്കളുടെ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളാ
യ പുരാണങ്ങൾ തന്നെ സാക്ഷിയാണ്. 'മഹാമവേമഹാ
ദിവ്യേ ബൃഹന്നദ്രാംമനോഹരേ നവയോഗിപുരേഹിതമാഗ
ക്ഷോഭയഭമിവ'. ഈ ഉത്സവം പ്രാഴം കക്കിടകരാശിയിൽ
നിലു്ന കാലം മകരമാസത്തിൽ 'പൂയം' നക്ഷത്രംകൊ

ണ്ടാരംഭിക്കുകയും, കുമാരസത്തിൽ 'മകം' നക്ഷത്രംകൊണ്ടു വസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാമാകം നടത്തിവന്ന സ്ഥലത്തിന്നു പണ്ടത്തെ പേർ 'വാകയൂർ' എന്നാകുന്നു. ഇതു തിരുനാവായക്കുശ്ശേത്രത്തിന്നു പടിഞ്ഞാറുഭാഗം പുഴയുടെ വടക്കുക്കരയിന്മേൽ കുറെ ഉയർന്നുവന്നുകിടക്കുന്ന സ്ഥലമാണ്. ഈ സ്ഥലത്തിൽ അനേകം ചടങ്ങുകളോടുകൂടി ഒരു 'മണിത്തറ' നിർമ്മിക്കുകയും അതിന്മേൽ വെച്ചിട്ടുള്ള രത്നസിംഹാസനത്തിന്മേൽ സുമുഹൂർത്തസമയത്തിൽ കേരളചക്രവർത്തി കിരീടം ധരിച്ചിരിക്കുകയും, ആഴ്വാഞ്ചേരിത്തമ്പ്രാക്കുൾ, അഷ്ടമുഹത്തിലാശ്വനാർ, മാറു മഹാബ്രാഹ്മണർ ഇവരെല്ലാം അവിടുത്തെ ശിരസ്സിൽ അരിയിട്ടു അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്നുമുമ്പു 118-ാമാണ്ടു വരയ്ക്കും മാമാക്കോത്സവം നടത്തിവന്നതു കോലത്തിരിരാജാവായിരുന്നുവെങ്കിലും, വെരമാക്കുനാരുടെ വാഴ്ചക്കാലം മുതൽ ഇതു അവരുടെ അധികാരത്തിൽ പെട്ടു. അതിന്നുശേഷം ഒട്ടവിലുത്തെ വെരമാളായ ഭാസ്കരവിവർമ്മമഹാരാജാവ് കേരളത്തെ ഖണ്ഡംഖണ്ഡമാക്കി ഭാഗിച്ചു നാട്ടുരാജാക്കന്മാർക്ക് എല്ലിച്ചപ്പോൾ, ഈ ഉത്സവം നടത്തുവാനുള്ള അവകാശം ആ സ്ഥലത്തെ (തിരുനാവായ) രാജാവായ വള്ളുവക്കോനാതിരിക്ക്, അല്ലെങ്കിൽ, ആറങ്ങോട്ടു രാജാവിന്നായിത്തീർന്നു. ആ നിശ്ചയപ്രകാരം ക്രി. അ. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ നടന്നുവന്നു. അപ്പോഴെക്ക് സാമൂതിരിരാജാക്കന്മാരുടെ ശക്തി കേരളരാജാക്കന്മാരിൽ എല്ലാവരിലും വെച്ച് അധികമായിത്തീരുകയാൽ അവർ കോനാതിരിയെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ച് മാമാകം നടത്തുവാനുള്ള അധികാരം ബലാൽക്കാരേണ കൈവശപ്പെടുത്തി. അക്കാലംമുതൽ

* ബ്രഹ്മനക്ഷത്രരേഖിതരായ മലയാളികൾക്ക് വളരെ വ്യത്യസ്തമായ കാര്യമാണു് ഉണ്ടാകാത്തതാകാം.

1743. ലെ മാമാങ്കത്തിന്നു കൂടി തിരുവിതാംകൂർ രാജാവടക്കമുള്ള എല്ലാ കേരളരാജാക്കന്മാരുടേയും 'ഉടയവർ' സ്ഥാനം വഹിച്ചതു സാമൂതിരിരാജാവായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ ഉടയവർസ്ഥാനത്തെ സ്സമ്മതിച്ചവരെല്ലാം അടിമക്കൊടികൾ (Flags of fealty) അയച്ചിരുന്നു. ഈ ചക കൊടികൾ ഉത്സവകാലത്തിൽ നാട്ടേണ്ടുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഇന്നും പ്രത്യേക കാണാൻ കഴിയുന്നതാണ്. എന്നാൽ ധൈര്യശാലിയും, വാശിക്കാരനുമായ വള്ളുവനാട്ടുരാജാവുമാത്രം അടിമക്കൊടി അയക്കുന്നതിനു പകരം, ചാകുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നവരായ 'ചാവർ' പണിക്കന്മാരെ അയക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഈ പണിക്കന്മാരുടെ പ്രവൃത്തി രണ്ടുവരിയായി നില്ക്കുന്ന സാമൂതിരിയുടെ അകമ്പടിക്കാരുടെ (മുപ്പതിനായിരത്തിന്റേയും, പതിനായിരത്തിന്റേയും) നടുവിൽ കൂടി പോയി സാമൂതിരിയെ വെട്ടിക്കൊല്ലുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. പക്ഷെ ചാവരുടെ ശ്രമം ഒരിക്കലേകിലും സഫലമായതായി കേൾവിപോലുമില്ലതാനും.

പന്ത്രണ്ടിതകൊല്ലംകൂടുമ്പോൾ ഹരിദ്വാരം, കണ്ടകോണം എന്നീ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലെപ്പോലെ 'നവയോഗിപുരം' മെന്നു പ്രസിദ്ധമായ തിരുനാവായ വെച്ച് അതിശോഷമായി നടത്തപ്പെട്ടുവന്നതായ മഹോത്സവത്തിന്നു പ്രാചീനകാലത്തിൽ 'മഹാമവ' മെന്നു പറഞ്ഞുവന്നുവെങ്കിലും, കാലക്രമത്തിൽ ആ പേർ ലോപിച്ച് 'മാമാങ്കം' എന്നായിപ്പരിണമിക്കുകയും, 1743-മാണ്ടിലത്തെ മാമാങ്കത്തോടുകൂടി ഈ ഉത്സവം കഴിപ്പിച്ചുകൂട്ടുവാൻ നാഥനില്ലാതെ വരികയാൽ തീരെ നിന്നുപോകയും ചെയ്തു.

മാമാങ്കത്തെപ്പറ്റി അധികവിവരത്തിന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ, ഹാമിൽട്ടൻ, ജോനാതൻ ഡങ്കൻ എന്നീ യൂറോപ്യന്മാരും മറ്റും എഴുതിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായം

ചെരുമാക്കന്മാർ ഉദ്യോഗവലുപ്പത്താൽ സർവ്വധികാര

കുത്താക്കുന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവർക്ക് സേപ്താധികാരം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവർ പ്രധാനമന്ത്രിമാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം നടക്കേണ്ടവരായിരുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നുതന്നെയല്ല, അവരെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരുടെ സമ്മതപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയമിക്കപ്പെട്ടവരാകയാൽ, അവരുടെ ഹിതത്തിനു വിപരീതമായി വല്ലതും ചെയ്തപോയാൽ, അതിനു തക്കശിക്ഷ അനുഭവിപ്പാനും സംഗതിയായിരുന്നു. ഏതുവിധവും ഒരു സേപ്താധികാരപ്രമത്തത ഉണ്ടാവതിരിക്കണമെന്നു കരുതീട്ടായിരുന്നു അവരുടെ പട്ടാഭിഷേകസമയത്തിൽ “ഞാൻ പശുവേയും ബ്രാഹ്മണനേയും രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം. പ്രജകളുടെ ഹിതത്തിനു വിപരീതമായി യാതൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നതല്ല. അഥവാ വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചുപോയാൽ, എന്നെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കിക്കൊള്ളുക” എന്ന വാചകംചൊല്ലി സത്യംകൂടി ചെയ്യിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ആ വെർണികസമ്പ്രദായത്തെ പിന്തുടന്നും, അതേ സത്യവാചകത്തെ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധരാജസ്വരൂപക്കാർ ഇപ്പോഴും ‘അരിയിട്ടുവാഴ്ച’ കഴിച്ച സ്ഥാനാരോഹണംചെയ്തുവരുന്നത്. മാമാങ്കത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ മുമ്പിലത്തെ ഭൂമിച്ചാത്തുകളെല്ലാം റദ്ദാവുമെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പിന്നത്തെ വാഴ്ചക്കാരനോടു ചാത്തുകൾ പുതുതായി വാങ്ങിയല്ലാതെ ഭൂമി കൈവശം വെച്ചനുഭവിപ്പാൻ മുൻകടിയായാൽ പാടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാ ആധാരങ്ങളിലും തീയതിചേർത്തിരുന്നതു വ്യാഴവട്ടത്തെ, അതായത് മാമാങ്കത്തെ അനുസരിച്ചാണ്. ആ നടപടി മിക്കലക്ഷ്യങ്ങളിലും ഇന്നും കാണാനുണ്ടല്ലോ.

ചുമതലയുടെ വിഭാഗം

മേല്പറഞ്ഞവിധത്തിലുള്ള പല നിബന്ധനകളാലും രാജ്യഭരണം ഈ പരിഷ്കൃതകാലത്തിലേപ്പോലെതന്നെ ആ പ്രാചീനകാലത്തിലും അതിവിശേഷമായി കെട്ടിമുറക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കന്യാകുമാരിപ്രദേശം ഗോകുണ്ഡപട്ടണമുള്ള രാജ്യം ഭര

ണസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി നാലുഖണ്ഡങ്ങൾ (സംസ്ഥാനങ്ങൾ) ആയി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

1 തൃശൂരാജ്യം— ഗോകണ്ഠമുതൽ പെരുമ്പുഴവരെ (വടക്കൻ കുന്നടജില്ലയും, തെക്കൻ കുന്നടജില്ലയിൽ ചന്ദ്രഗിരിപ്പുഴ (പെരുമ്പുഴ)വരെയുള്ള ഭാഗവും)

2 കൂപരാജ്യം— പെരുമ്പുഴമുതൽ പുതുപ്പട്ടണംവരെ (പുതുപ്പട്ടണം കോട്ടപ്പുഴയുടെവക്കത്ത് ഇപ്പോഴുമുള്ള ഒരു സ്ഥലമാകുന്നു.)

3 കേരളരാജ്യം— പുതുപ്പട്ടണംമുതൽ കന്നേരിവരെ. ('കന്നേരി' വടക്കേതിരുവിതാങ്കോട്ടിൽ കോട്ടയത്തിനു സമീപമാണ്.)

4 മുഷികരാജ്യം— കന്നേരിമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ.

ഈ നാലുസംസ്ഥാനങ്ങളിലും നാലു നമ്പൂതിരിമാരെ ഗവണ്ണന്മാരായും (തളിയാതിരി) നിശ്ചയിച്ചു. ഈ സംസ്ഥാനഗവർണ്മേണ്ടുകളുടെ മേൽനോട്ടത്തിനായി 'തൃക്കണാമതിലകത്തിൽ' ഒരു തലസ്ഥാനഗവർണ്മേണ്ടും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. പൊതുവിലുള്ള നികുതി, സൈന്യഭരണം, നിയമപരിഷ്കരണം, ഈവകയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്നതായിരുന്നു തലസ്ഥാനഗവർണ്മേണ്ടിന്റെ ബാധ്യത.

നിലനികുതി ചുമത്തൽ, അതിന്റെ പിരിവ്, വിദ്യാഭ്യാസം, വൈദ്യം, ഏടുപ്പുകൾ, ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ. ഇതുകൾക്കെല്ലാം സംസ്ഥാനഗവർണ്മേണ്ടുകൾ നടത്തിവന്നു. എന്നാൽ ഈവക 'കാര്യങ്ങളിലും തലസ്ഥാനഗവർണ്മേണ്ട് പൊതുവിലുള്ള നിയമത്തെ ഉപദേശിക്കുകയും, ഉപദേശപ്രകാരം നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സംസ്ഥാനഗവർണ്മേണ്ടിന്റെ തീർപ്പുകൾനിമിത്തം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കോ നാട്ടുകാർക്കോ സങ്കടം നേരിട്ടാൽ തലസ്ഥാനഗവർണ്മേണ്ടിനോട് അപ്പീൽബോധിപ്പിക്കുകയും, ഈ ഗവർണ്മേണ്ട് അതു ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

തലസ്ഥാനഗവണ്മെന്റുകൾക്കു കീഴിൽ മതസംബന്ധമായും, സമുദായാചാരസംബന്ധമായും, ഗ്രാമഭരണവിഷയമായുള്ള സംഗതികളിൽ തക്കം തീർപ്പാക്കാനായി ഗ്രാമത്തോടും കാരോ പഞ്ചായത്തുസഭ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. ആ ഏല്പാടിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളാണ് ഏതെങ്കിലും ഇടയിൽ ഇപ്പോൾക്കുട്ടി നിലനിന്നുവരുന്ന ഗ്രാമസഭകൾ, കരയോഗങ്ങൾ മുതലായവ. എല്ലാ സഭകളിലും വൈദികൻ, വാല്യൻ, ഭരണസഹായികൾ എന്നിവരെല്ലാം വെച്ചേറെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ള ഗ്രാമസഭകളിൽവെച്ചു സാമാജികന്മാർ തമ്മിൽ വാദപ്രതിവാദം ചെയ്ത് കാഴ്ചങ്ങൾ തീരുമാനപ്പെടുത്തി മാത്രമേ റിപ്പോർട്ടുകൾ തളിയാതിരിമാർക്കയച്ചിരുന്നുള്ളൂ. തളിയാതിരിമാർ കാഴ്ചഗൗരവമനുസരിച്ചു സ്വയമായി കല്പന കൊടുക്കുകയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം തീർപ്പ് കല്പിക്കുവാൻവേണ്ടി തലസ്ഥാനഗവണ്മെന്റിനയച്ചുകൊടുക്കുകയോ ആണ് ചെയ്തുവന്നതും.

തലസ്ഥാനഗവണ്മെന്റിന്റെ ഇരിപ്പിടവും കേരളവാർഡ് ലിമിറ്റേഡ് സഭ കൂടിവന്നതും ആയ ആ തൃക്കണാമതിലകത്തെപ്പറ്റിയും ഇവിടെ അല്പം വിവരിക്കാം.

തൃക്കണാമതിലകം

പ്രാചീനകേരളത്തിൽ രാജഭരണപരിഷ്കാരത്തിനു പരിപൂർത്തി എത്തിയതു പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചക്കാലത്തായിരുന്നുവെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അക്കാലത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. ഈ പ്രധാനപട്ടണം കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ മുതൽ 'തൃക്കണാമതിലകം' എന്ന മഹാക്ഷേത്രത്തിന്റെ വടക്കു ഭാഗത്തിലായി നീണ്ടുകിടന്നിരുന്നു. കേരളത്തിലുള്ള മറ്റൊല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും വെച്ചു അധികം പ്രധാനപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ മഹേശ്വരക്ഷേത്രത്തിന്റെ 'മതിലകം' 'തൃപ്പേരൂർ'വലവും, 'നെയ്തരണി'യവലവും പുറത്തുള്ള ചെറുദേവന്മാരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളായിരി

കുത്തക്കവണ്ണം രണ്ടരനാഴികയോളം വിസ്താരമുള്ളതായിരുന്നു. ഈ മതിലകത്തിന്റെ വിസ്താരം നിമിത്തമാകുന്നു ആ ദേശത്തിന്നുതന്നെ ‘മതിലകം’ എന്നു പേർ സിദ്ധിച്ചത്. പന്നിയൂർ, ചൊവ്വരം, തളിപ്പറമ്പ് മുതലായ പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളെല്ലാം ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയണം. എന്തെന്നാൽ അവയെല്ലാം പ്രത്യേകം ഓരോ ഗ്രാമക്കാരുടെ പരദേവക്ഷേത്രങ്ങളേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. തൃക്കണാമതിലകമൊ, കേരളത്തിലുള്ള 64 ഗ്രാമക്കാക്കും പൊതുവിലുള്ള ഒരു കലദൈവാലയമായിരുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, ധനപുഷ്ടികൊണ്ടും, ഈശ്വരചൈതന്യംകൊണ്ടും, ‘മതിലകം’ തന്നെയാണ് അന്നു മറ്റൊല്ലാ ദേവാലയങ്ങളേയും അതിശയിച്ചുനിന്നിരുന്നതും. ഈ മഹാക്ഷേത്രത്തിന്നു തൊട്ടുനിന്നിരുന്നതും, ഇപ്പോൾക്കൂടി നിലനിൽക്കുന്നതുമായ പലിയ കളത്തിന്റെ അതിവിശാലമായും, ഉറപ്പായും, ഭംഗിയായുമുള്ള കളപ്പുരയിലാണ് കേരളപാർല്ലിമേണ്ടു സഭ കൂടിവന്നത്. മതാചാരവിഷയമായും, രാജ്യഭരണതന്ത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും, ജനസമുദായത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചും മറ്റുമുള്ള സകലകാര്യങ്ങളിലും പാദപ്രതിവാദം ചെയ്ത സംശയനിവൃത്തി വരുത്തി അപ്പീൽ വിധി കല്പിച്ചിരുന്നതും ആ മഹാസമാജത്തിൽത്തന്നെ ആയിരുന്നു. കേരളചക്രവർത്തികളായ പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണം ലോകസമ്മതമായിത്തീർന്നതും അങ്ങിനെ ഒരു ജനസമുദായപ്രതിനിധികളുടെ മഹായോഗം നിലനിൽപ്പിപ്പോന്നതിനാലായിരുന്നു. ഒട്ടക്കത്തു ചേരമാൻപെരുമാളായ ഭാസ്കരവിവർമ്മ കലശേഖരപ്പെരുമാൾ രാജ്യാധികാരം വിട്ടൊഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ നാട്ടകം മുഴുവൻ ഐരാണിക്കുളം ഗ്രാമത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ പടിഞ്ഞാറേടത്തു ഭട്ടതിരിക്കാണ് ദാനമായി കിട്ടിയത്. പെരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ചയവസാനിച്ചതോടുകൂടി കേരളപാർല്ലിമേണ്ടു മഹായോഗം

ഗം ചേരുന്ന എപ്പാട് തീരെ നിന്നുപോയെങ്കിലും, കേരള ബ്രാഹ്മണരുടെ ഒരു യോഗം ആ കളപ്പുരയിൽ തന്നെ പിന്നീടും കുറെക്കാലം കൂടിവന്നു. ഒടുവിൽ ക്രി. അ. 6-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, ഒരലാശ്ശേരി യോഗാതിരിപ്പാട് എന്ന മഹാൻ ആ യോഗത്തെ മതിലകത്തുനിന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർ ഭക്തപ്രിയക്ഷേത്രത്തിലേക്കു മാറ്റുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയുള്ള പല കാരണങ്ങളാൽ തൃക്കണാമതിലകത്തിന്റെ പണ്ടത്തെ പ്രാധാന്യം കേവലം കുറഞ്ഞുവന്നതായി കാണുകയാൽ 6-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ, പടിഞ്ഞാറോടത്തു ഭട്ടതിരിയുടെ കീഴിൽ മതിലകം ക്ഷേത്രകാർയ്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുവന്നിരുന്ന ഒരുക്കേടത്തുനായർ, വടക്കേടത്തുനായർ എന്ന പ്രബലന്മാരായ രണ്ടു നായർകുടുംബക്കാർ അതിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചപ്പോൾ വരുത്തേണമെന്നും, പണ്ടത്തെ മതിൽക്കെട്ടിന്നും പുറമെ ആറു മതിൽക്കെട്ടും കൂടിയുണ്ടാക്കി അതാതിനുള്ളിൽ അവസ്ഥാനുസാരേണ ഭാരോ ജാതിക്കാരുടെ ഭവനങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിച്ച് ആ പ്രദേശം 'ശ്രീരംഗം'പോലെ ഭംഗിയാക്കിത്തീർക്കണമെന്നും ഉദ്ദേശിച്ചു പണിയാരംഭിച്ചു. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഒട്ടകത്തെ മതിൽക്കെട്ടു ഇരിങ്ങാലക്കുട ഗ്രാമത്തിന്റെ സങ്കേതത്തിൽ കടത്തിക്കെടുവാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ ആ ഗ്രാമക്കാരായ തരണനല്ലൂർ ഗുഹക്കാർ തുടങ്ങിയുള്ള നമ്പൂതിരിമാരും അവരുടെ അധീനത്തിലുള്ള മറ്റു പല ജാതിക്കാരും ആബാലവൃദ്ധം ഒരുമിച്ചു മതിലുകെട്ടുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നു 'അരുതെ അരുതെ, ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിൽ കടത്തി നിങ്ങൾ മതിൽ കെട്ടരുതെ' എന്നു വിളിച്ചു നിലവിളിക്കുകയും, ഗ്രാമപരദേവതയായ ഭർസപാമിയെ (കൂടൽമാണിക്യത്തെ) വിടിച്ചു സത്യം ചെയ്തതും, മതിലകത്തുകാർ നശിക്കുവാൻ പ്രയത്നിക്കുകയും ചെയ്തു.

ജനസ്വാധീനമുള്ളവരും, മഹാധനികന്മാരും, ആയുധപ്രയോഗത്തിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരും, കലദൈവപ്രതിപ

ത്തിയേടുക്കുവാനായ നായന്മാരും അവരുടെ ആജ്ഞ
യിൻകീഴിൽ നിൽക്കുന്ന അസംഖ്യം മാറ്റു ജാതിക്കാരും ഇരി
ങ്ങാലക്കുടക്കാരുടെ വാക്കുകളെ ലവലേശം വിലവെക്കാതെ
മതിലിന്റെ പണി മുറക്കു നടത്തി. അപ്പോൾ ആ ഗ്രാമ
ക്കാരെല്ലാം മതിൽകെട്ടുന്ന് സ്ഥലത്തിൽ നിരന്നുകിടന്നു ശരീ
രംകൊണ്ടു തടസ്സംചെയ്യാനാശ്ച. വേദവേദാംഗവേദിക
ളും മഹാതപസ്വികളുമായ നമ്പൂതിരിമാരെ മാത്രം ഉപദ്ര
വിപ്പാൻ മടിച്ചിട്ടുള്ള മതിലകത്തു നായന്മാർ ആ മഹാബ്രാ
ഹ്മണരെല്ലാം ബലാൽക്കാരേണ പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയി
ഒരു വലിയ അഗ്രശാലയിൽ ഇട്ടടക്കുകയും മാറ്റുള്ള ജാതി
ക്കാരാകെങ്കിലും മതിൽ കെട്ടുനേടത്തു വന്നു നിരന്നുകിട
ന്നാൽ അവരുടെ മേൽ കല്ലു പടുത്തു മതിൽ കെട്ടുകയും
ചെയ്തു. എന്തിന്നധികം വിസ്തരിക്കുന്നു? സാഹസം നിമി
ത്തം അങ്ങിനെയുള്ള ആ പാമതിലിന്റെ അസ്ഥിവാദം 'അ
സ്ഥിഭാരമായി'ത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.
ഒടുവിൽ ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാരെല്ലാം മതിലകത്തുനിന്നു അത്യാ
ന്തം സങ്കടത്തോടെ പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്തു. മതിലക
ത്തു നായന്മാരുടെ ഈ സാഹസപ്രവൃത്തിയിൽ മാറ്റുള്ള ന
മ്പൂതിരിമാർക്കും അവരുടെ മേൽ വൈരസ്ഥം ജനിപ്പാനിടയാ
യി. 'മതിലകം' രക്ഷാധികാരിസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന പ
ടിഞ്ഞാറോടത്തു ഭട്ടതിരിയും ഈ നായന്മാർക്കു ചില നിരോ
ധകല്ലനകളായു. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും സ്ഥിരനിശ്ചയ
ന്മാരായ നായന്മാർ ശ്രമിച്ച കാര്യത്തിൽനിന്നു ഒരടിയെങ്കി
ലും പിന്നോക്കം വെച്ചില്ല. ഇരിങ്ങാലക്കുടക്കാർ സങ്കടത്തോ
ടെ മടങ്ങിപ്പോന്നു 'പട്ടിണി'കിടന്നുകൊണ്ടു ശത്രുസംഹാര
മായി ഒരു വലിയ ഹോമവും, ജപവും ആരംഭിച്ചു. ഈ ആ
ഭിചാരകർമ്മം ഒരു മണ്ഡലം നടത്തിയപ്പോഴേയ്ക്കും കർമ്മത്തി
ന്റെ ബലംകൊണ്ടോ കാലദോഷത്തിനാലോ എന്തുകൊ
ണ്ടെങ്കിലും മതിലകത്തുകാരായ തെക്കേടത്തു നായർക്കും വട

കേടത്തു നായക്കും തമ്മിൽ ഒരു നിസ്സാരമായ സംഗതിയിൽവെച്ചു കലഹം ഉത്ഭവിക്കുകയും, ആ കലഹം മുഴുത്തു വെട്ടും കുത്തും ലഹളയും യുദ്ധങ്ങളുമായിപ്പരിണമിക്കുകയും, തൽഫലമായി മതിലകത്തിന്റെ മതിലുകൾ ഇടിച്ചുപൊളിക്കുകയും ക്ഷേത്രവും, കുളപ്പുരയും, ഗോപുരങ്ങളുമെല്ലാം ചുട്ടെരിച്ചു ഭസ്മമാക്കുകയും ചെയ്തു. ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ തൃക്കണാമതിലകത്തിന്റെ മഹിമ ദൃഷ്ടാലത്തിന്റെ ശക്തിയാൽ ഇങ്ങിനെ കലാശിച്ചു.

കേരളചാർലിമെഞ്ചസഭ

മതിലകത്തിൽ വെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന ആ മനുഷ്യസഭയുടെ കൃത്യങ്ങൾ എന്തെന്നും സഭയിൽ അദ്ധ്യക്ഷൻ ആരായിരുന്നുവെന്നും, സാമാജികന്മാരുടെ അധികാരങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നുവെന്നുമാണ് ഇനി നമുക്കറിയാനുള്ളത്. ആ രാജഭരണമഹാസഭയുടെ ഘടന എത്രയും ഉത്തമസ്ഥിതിയിലായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു സന്ദേഹമില്ല. നിശ്ചിതകാലങ്ങളിലും, തക്കതായ മറ്റു ആചാര്യം നേരിടുമ്പോഴും മാത്രമെ ആ യോഗംചേർന്നിരുന്നുള്ളൂ. അതിൽ പെരുമാൾ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിപ്പാനും, വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ കേൾപ്പാനും ബാല്യസ്ഥനായിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ഭൂയിഷ്ടഗുണത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് ആ മഹാസഭയുടെ ചുമതലയിൽ പെട്ടതായിരുന്നതിനാൽ, നാനാവർഗ്ഗക്കാരുടേയും പ്രതിനിധികൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ആ മെമ്പർമാർ പൊതുജനനന്മയെപ്പറ്റി പൂർവ്വോചിക്ഷവാനും, ഭരണകാര്യത്തെപ്പറ്റി ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിപ്പാനും അധികാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. പക്ഷെ സാമാജികന്മാർക്ക് വാചിതപത്തിനു പുറമെ ആത്മവിശ്വാസം, ശാന്തി, വിനയം, സ്വധർമ്മനിഷ്ഠ എന്നു ഗുണങ്ങൾ വേണമെന്നായി പ്രാചീനന്മാർ പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെച്ചിരുന്നു. സഭകളിൽ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടായാൽ അധികപക്ഷക്കാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമാണ് തീ

പ്പുകൾ ചെയ്തിരുന്നത്. ഓരോ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിനും ഓരോ സിക്രട്ടറിയും, അവർക്കു സഭായോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വക ചുമതലയുള്ള സിക്രട്ടറി ഉദ്യോഗങ്ങൾ ഭരിക്കുവാൻ നമ്പൂതിരിമാർക്കുല്ലാതെ പാടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതൊരു പക്ഷപാതമാണെന്നു ജനങ്ങൾ ആക്ഷേപിച്ചതുമില്ല. കാരണം ഭരണസഹായികളായ അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിസാമാജികന്മാർ രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠക്കും പൊതുജനക്ഷേമത്തിനും അപേക്ഷിതങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ സഭാനടപടികളെപ്പറ്റി സർവ്വരും ഏറ്റവും ഭക്തിയോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടിയിരുന്ന വിചാരിച്ചുവന്നത്.

സൈന്യഭരണം

ഏതു രാജ്യക്കാരടേയും അഭിവൃദ്ധിക്ക് അവശ്യം പ്രധാനമായ കാര്യങ്ങൾ ജീവരക്ഷയും ധനരക്ഷയും ആകുന്നുവെന്നുള്ളത് ഒരു മൂലസിദ്ധാന്തമാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരും ഇവയെ മുഖ്യമായി കരുതിയിരുന്നുവെന്നു വരുന്നതു ഒരു വിശേഷവിധിയായിരിക്കയില്ല. അവർ ജീവരക്ഷയേയും ധനരക്ഷയേയും കരുതി യോജിപ്പായിരിപ്പാനും ശത്രുക്കളെ അകറ്റിക്കളവാൻമുള്ള ഏപ്പാടുകളും ചെയ്തിരുന്നു. അക്കാലത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ സംരക്ഷണവേണ്ടി നായന്മാരെ മാത്രമല്ല, നമ്പൂതിരിമാരെക്കൂടി കളരികളിൽ വെച്ചു ആയുധാഭ്യാസം, ധനുർവിദ്യ, വടി വീശൽ, മുതലായവയെ അഭ്യസിപ്പിച്ചും സൈന്യം ആവശ്യപ്പെടുന്ന സമയങ്ങളിൽ അവരെ 'മുനിലക്കാരൻ' 'പെരുമാനക്കാരൻ' എന്ന ചില കീഴ് ജീവനക്കാർ മുഖാന്തരം ശേഖരിച്ചു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയും വന്നു. കുറുപ്പ്, കുരുക്കൾ, പണിക്കർ, കത്തറവ, കയ്യൂർ എന്നിങ്ങിനെ ആയുധാഭ്യാസം ചെയ്തിപ്പിക്കുന്ന നായന്മാർക്കു മേലാവായി, പൂർവ്വകാലത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ബാറൺസ്, നൈറ്റ്സ് (Barons, Knights) എന്നവർ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോ

ലെ, കേരളത്തിൽ 'തങ്ങന്മാർ', 'അമ്മാമന്മാർ', 'നമ്പടി
 മാർ', 'ശാസ്ത്രാംഗക്കാർ' എന്ന നമ്പൂതിരിസ്ഥാനികളും പ്ര
 മാണികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ നമ്പൂതിരിമാരുടേയും മറ്റും
 ശമ്പളം വകയ്ക്കു കരമൊഴിവായിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളെ
 യാണ് 'വിരുത്തി'യെന്നു വിളിച്ചുവരുന്നത്. യോദ്ധാക്കന്മാ
 രായ നമ്പൂതിരിമാർ എല്ലാ സമയവും ആയുധപാണികളാ
 യി മാത്രമെ പുറത്തു സഞ്ചരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു നമ്പൂതിരി
 യോദ്ധാവ് അക്കാലത്തിൽ വല്ല ഭവനത്തിലും ചെന്നു കയ
 റിയൽ ഇരിക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു പലക കൊടുക്കുന്നതിന്നു
 പുറമെ ആയുധംവെപ്പാൻ മറ്റൊരു പലകൂടി കൊടുക്കുക
 പതിവായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാർ ശസ്ത്രാഭ്യാസം ഉപേക്ഷി
 ച്ചതിന്നു ശേഷവും യോദ്ധാക്കന്മാരായിരുന്ന അവരുടെ വംശ
 കാക്ക് എവിടെച്ചെന്നാലും പൂർവ്വനടപടിപ്രകാരം രണ്ടു പല
 ക കൊടുത്തുവന്ന പതിവ് തീരെ വിട്ടുപോയിട്ട് അധികകാ
 ലമായിട്ടില്ല. രാജ്യരക്ഷാപുരുഷന്മാരും സേനാപതികളു
 മായ അക്കാലത്തെ നമ്പൂതിരിവീരന്മാർ കരുതലും കരമ്പല
 വും കുറഞ്ഞവരായിരുന്നുവെങ്കിൽ, കേരളത്തിലെ അഭിവൃദ്ധി
 യും, ധനധാന്യപുഷ്പിയും സൂക്ഷ്മമായറിഞ്ഞ് പൊന്നാനി,
 കോഴിക്കോട്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കോട്ടയം, കൊച്ചി തുടങ്ങിയ
 പ്രദേശങ്ങളിൽ കച്ചവടസംഘങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തുകയും, അ
 വിടങ്ങളിൽനിന്നു കുരുമുളകു, ഇഞ്ചി, ആനക്കൊമ്പു, അരി,
 അടക്കു, പുകയില, സുഗന്ധവസ്തുക്കൾ, സ്വർണം, വെള്ളി
 എന്നീ വിലപിടിച്ച സാധനങ്ങളെല്ലാം കരവഴിയായും ക
 പ്തമാറ്റമായും സ്വരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോ
 കയും ചെയ്തിരുന്ന ഗ്രീസുകാർ, റോമൻകാർ, ചൈനക്കാർ,
 ഈജിപ്തുകാർ എന്നീ പ്രബലന്മാരിലാരെങ്കിലും മലയാള
 ന്നെ അപ്രയാസേന തട്ടിപ്പറിച്ചുകയ്യുമായിരുന്നു. വിദേശീ
 യരുടെ അങ്ങിനെയുള്ള യാതൊരശിമതികൾക്കും അക്രമ
 ങ്ങൾക്കും ഇരയാക്കിത്തീർക്കാതെ 'കുന്ദ്രമിയെ' കാത്തുരക്ഷി

ചുവന്നത് അന്നത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ അസാമാന്യമായ അഭ്യാസബലം, സാമൂഹ്യബലം, ബുദ്ധിശക്തി, ദൈവഭക്തി ഇവയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു വാദമില്ല. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഓജസ്സും പ്രാബല്യവും അസ്തമിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമാണ് മലയാളരാജ്യം മറിന്നഭിന്നമായി തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിലാവാനും, അവരിൽനിന്ന് ഒടുവിൽ പാശ്ചാത്യന്മാർ കൈവശപ്പെടുത്തുവാനും ഇടയായത്.

നീതിയും നിയമവും

രാജ്യത്തിൽ ശിക്ഷാരക്ഷകൾ നടത്തിയിരുന്നതു ശാസ്ത്രോക്തപ്രകാരമായിരുന്നു. എല്ലാ സംഗതികളിലും വിധികർത്താക്കന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരാണ്. വലിയ കാരങ്ങളെല്ലാം പെരുമാക്കന്മാരാൽ തന്നെ വിചാരണചെയ്യപ്പെട്ടുവന്നു. അപരാധത്തിൽ സംശയിക്കുന്നവരായ ആളുകളെ സത്യം പറയിക്കുന്നതിൽ കഠിനോപദ്രവംകൂടി ചെയ്തിരുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂരും, കോഴിക്കോട്ടുമുള്ള തളിയിൽ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വെച്ച് 'തുക്കി' പരീക്ഷിക്കുകയും ശുചീന്ദ്രത്തും, കളരിവാതുക്കലും വെച്ചു കള്ളന്മാരെ തെളിയിക്കുവാൻ തിളച്ച തൈലത്തിൽ വിരൽ 'മുക്കിക്കുകയും' ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായവും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽ പെട്ടവരാരെങ്കിലും അർഹതയില്ലാത്ത പൂജ കൃത്യവും നടത്തിയെന്നു ഗ്രാമക്കാക്കു സംശയം ജനിക്കുന്നതായാൽ, സംശയനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി ആ ശങ്കിതൻ തിളച്ച നെയ്യിൽ കൈമുക്കുകയും കൈ പൊള്ളാതിരിക്കുന്നപക്ഷം മാത്രം അദ്ദേഹത്തെ സംഘത്തിൽ ചേർത്തുവരികയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ കൈമുക്കിത്തെളിഞ്ഞവരിൽപ്പെട്ടവരാണ് കൈമുക്ക്, ഏരട്ടക്കൈമുക്ക്, ചെറുമുക്ക് എന്നീ വൈദികന്മാർ.

പെരുമാൾഭരണശേഷം നാട്ടുരാജാക്കന്മാരും ഈ മാതിരി കൃത്യങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ നടത്തിവന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെണ്ടിന്റെ പ്രവേശനത്തോടുകൂടിയാണ് അവയെല്ലാം നിലച്ചത്.

ജാതിയും മതവും.

കേരളത്തിലുള്ള എല്ലാ ജാതിക്കാരിലും വെച്ച് അക്കാലത്തിൽ അധികം ശ്രേഷ്ഠത നമ്പൂതിരിമാർക്കായിരുന്നുവെന്നു വിശിഷ്ട പാരയേണ്ടതുണ്ടോ?

മതാചാരനടവടികൾക്കു വിരുദ്ധമായി നാട്ടുകാർ വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നുള്ള ആക്ഷേപമുണ്ടായാൽ, ശരിയായ അന്വേഷണം നടത്തി പ്രായശ്ചിത്താദികൾ വിധിപ്പാനുള്ള ന്യായാധിപതികൾ അവരായിരുന്നു. പരശുരാമകാലം മുതൽക്കുതന്നെ നമ്പൂതിരിമാർ ആഡ്രെനാർ, വാല്യുനാർ, വൈദികന്മാർ, സ്മാത്തന്മാർ, തന്ത്രികൾ, മന്ത്രവാദികൾ, വൈദ്യന്മാർ എന്നും മറ്റും പല തരക്കാരായിപ്പിരിയുകയും, പ്രാതസ്സാനം, സഹസ്രാവൃത്തി, പ്രതകുലും, ചാന്ദ്രായണാദ്യ നഷ്ടാനം, വേദപഠനം, ശാസ്ത്രപരിചയം, തന്ത്രം, മന്ത്രവാദം, ചികിത്സ തുടങ്ങിയ ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ ഓരോ വർഗ്ഗക്കാർ പരമ്പരയായി ആചരിച്ചുവരികയും ചെയ്തുവെങ്കിലും, പെരുമാറ്റം ഭരണാരംഭംവരക്കും യാഗാദികർമ്മങ്ങൾ അവർ ദുർല്ലഭമായിട്ടേ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. വേദാർഹന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരെല്ലാം യാഗാധികാരികളാണെന്നിരിക്കിലും, യാഗകർമ്മങ്ങൾക്കു ദ്രവ്യശുദ്ധിയും ധ്യാനശക്തിയും കൊണ്ടല്ലാതെ പൂണ്ണഫലം സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നും, യാഗങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്ന പശുഹിംസാദോഷത്തെ നിവർത്തിപ്പിപ്പാൻ കലിയുഗത്തിൽ പ്രയാസമെന്നും വിശ്വസിക്കയാൽ, നമ്പൂതിരിമാരിൽ മിക്ക ഗ്രാമക്കാരും ഹിംസകൂടാതെയുള്ള സൽകർമ്മം മതിയെന്നു വെച്ചു യാഗങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വേദവിധിതമായ യജ്ഞകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കാതിരുന്നാൽ ദോഷമുണ്ടെന്നും, അജ്ഞാതവൈകല്യങ്ങൾക്കു പ്രായശ്ചിത്തമുള്ളതിനാൽ യാഗങ്ങൾ ചെയ്യേണമെന്നും പക്ഷമനുസരിച്ച് ദുർല്ലഭം നമ്പൂതിരിമാർ പശുഹിംസയോടുകൂടി യജ്ഞങ്ങൾ ചെയ്യാതെയും ഇരുന്നില്ല.

കോട്ടയം രാജസ്വരൂപത്തിന്റെ ആദിപുരുഷനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രപ്പെരുമാൾ രാജ്യം രക്ഷിച്ചിരുന്ന കാലംമുതൽക്കു നമ്പൂതിരിമാർ ധാരാളമായി യാഗംചെയ്യാനാരംഭിച്ചുള്ള ജൈമിനിസൂത്രത്തിന്റെ വാത്തികകാരനായ കുമാരിലഭട്ടാചാര്യരുടെ ഉത്തമശിഷ്യനായ ഈ പെരുമാളാണു മലയാളത്തിൽ മീമാംസാശാസ്ത്രം ആദ്യമായിക്കൊണ്ടുവന്നത്. തന്റെ ശിഷ്യൻ കേരളാധിപതിയായപ്പോൾ കുമാരിലഭട്ടാചാര്യർ മലയാളത്തിൽ വരുവാനും, ആചാരനിഷ്ഠയുള്ള നമ്പൂതിരിമാരോടൊപ്പം തിരുവഞ്ചുക്കുളത്തു താമസിപ്പാനും സംഗതിവന്നു. ഭാട്ടമതം അതായതു, മീമാംസ, അന്നു മുതൽക്കു മലയാളത്തിൽ അപ്രതിഫലമായി പ്രചരിച്ചു വന്നു. അതിനെ തുടർന്നു പ്രാഭുകരം എന്ന മീമാംസകസിദ്ധാന്തഭേദവും ഉണ്ടായി. മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിനു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചപ്പോൾ അതിന്നു തീരെ വിരോധികളായ ബൌദ്ധന്മാരുടെ മുഷ്ട ശമിപ്പാനും തുടങ്ങി.

‘കുമാരിലഭട്ടഗേന്ദ്രേണ ജിതേഷുജിനഹസ്തിഷു

നിഷ്ഠുതൃഹമവൽത്ത ശ്രുതിശാഖാഃസഹസ്രഭഃ’

അപ്പോൾ മുതൽ അസംഖ്യം നമ്പൂതിരിമാർ ആധാരം, സോമയാഗം, അഗ്നി ഇവയും, വേറെയുള്ള ഇഷ്ടികളും ചെയ്ത് അടിമിരി, ചോമാതിരി (സോമയാജി), അക്കിത്തിരി (അഗ്നിഹോത്രം) എന്നുള്ള പട്ടപ്പേരുകൾ ധരിക്കുക പതിവായി. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ആചാരനടപടികൾക്ക് അന്നുമിന്നുമായിട്ട് അജഗജാന്തരം ധൃത്വാസം വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പരശുരാമമഹാഷിയാൽ എല്ലെടുത്തുപെട്ടവയായ പൂച്ചശിവ, ഏകയജ്ഞോപവീതം മുതലായ ആചാരങ്ങൾ അവരുടെ ഇടയിൽ മുപ്പതന്നെ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും തീണ്ടിക്കളി, വണ്ണാത്തിമാറ്, പിതൃകൃത്യയിൽ ശുഭസഹായം, മറാധിപത്യസമ്പ്രദായം ഇവയൊന്നും അക്കാലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ പരിഷ്കാര

ങ്ങളെല്ലാം പിന്നീടുള്ള കാലദേശാവസ്ഥക്കനുസരിച്ചു നമ്പൂതിരിശ്രേഷ്ഠനായ ശങ്കരാചാര്യന്മാർ വരുത്തപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ളതിന്നുവേണ്ടത്ര തെളിവുകളുമുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസം.

പെരുമാക്കുന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തിൽ കേരളീയർ സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നതും സൗകര്യം ധാരാളം കിട്ടി. ശിക്ഷാരക്ഷകർ പെരുമാക്കുന്മാരും നമ്പൂതിരിമാരുമായാലോചിച്ചു നടത്തിവന്നതിനാലും, രാജ്യത്തിലെ സമാധാനത്തിന്നു കോടാലികളായ ശത്രുവീഡ, കലഹം, ക്ഷാമം എന്നിവയുടെ അന്യതയാലും, ശാസ്ത്രകലാവിദ്യകൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. ആ കാലത്തിൽ സാഹിത്യസമുദ്രത്തിലിറങ്ങിക്കളിയാടുന്നതിൽ അധികം സമയം ചിലവഴിച്ചതും നമ്പൂതിരിമാരാണ്. സംസ്കൃതവൃദ്ധത്തി സമ്പാദിച്ചാൽ ചാക്യാന്മാർ, അമ്പലവാസികൾ എന്നവർല്ലാതെ മറ്റു ബ്രാഹ്മണേതരന്മാർ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നില്ലെന്നതന്നെ പായാം. അക്ഷരാഭ്യാസം, എൺക്കുവടിപ്രകാരമുള്ള കണക്കു എന്നിവ മാത്രമേ ജനങ്ങൾ പഠിക്കെ അഭ്യസിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പെരുമാക്കുന്മാരുടെ വാഴ്ചയോടുകൂടി തമിഴഭാഷയ്ക്കു കേരളത്തിൽ ഒട്ടധികം പ്രചാരം സിദ്ധിക്കു നിമിത്തം, അന്നത്തെ മലയാളഭാഷയിൽ സംസ്കൃതാംഗങ്ങളൊഴിച്ചാൽ ഉയർന്നിരുന്നതു തമിഴായിരുന്നു. അധികകാലത്തിനുശേഷവും ക്രമത്തിലുമാണു തമിഴുപ്രയോഗങ്ങൾ കറഞ്ഞുവന്നു മണിപ്രവാളരീതി നടപ്പായത്. ദേശാന്തരങ്ങളിൽനിന്നു കേരളത്തിൽ കടന്നുകൂടിയ ജൈനന്മാർ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ പല സഹായങ്ങളും മലയാളികൾക്കു ചെഴ്ന്നിട്ടുണ്ട്. ജിനമതക്കാരുടെ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു മലയാളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചൊരു പ്രചാരവും പ്രാശസ്തപ്യവും സിദ്ധിച്ചു. വാമടാചാര്യരുടെ അഷ്ടാംഗഹൃദയം, അഷ്ടാംഗസംഗ്രഹം മുതലായ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിലെ വൈദ്യന്മാർക്കു വേദംപോലെ പ്രമാ

ണമായി പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അമരസിംഹന്റെ നാമലിംഗാനുശാസനം (അമരകോശം) പഠിക്കാതെ ഒരു മലയാളി കുട്ടിപ്പോലും അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ളവനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ശ്രീമഷ്ടദേവന്റെ കൃതിയായ നാഗാനന്ദനാടകം മലയാളത്തിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദേവോപാസനയ്ക്ക് ഒരു സാധനവും നാട്യവിദ്യാപജീവികളായ ചാക്യാന്മാർ പ്രാഗല്ഭ്യപ്രകടനചിന്തയുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. 'പാക്കംകുത്തു' മുതലായ അത്യുജ്വലമായ സമ്പ്രദായങ്ങൾ നാഗാനന്ദനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത്രയും പ്രചാരവും പ്രശസ്തിയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ഹിന്ദുമതാചാരനിഷ്ഠയുള്ള നമ്പൂതിരിമാർ ഒരു ഭൂഷ് കല്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. പുണ്യദിവസമായ ഏകാദശിനാൾ ഈ വക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വഞ്ചിപ്പാൻ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വിധി ഇന്നും നടന്നുവരുന്നു. അച്ചടിപ്പുസ്തകം വില്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം തുടങ്ങുന്നതിനു എത്രയോ മുമ്പു ഉത്തരദേശീയരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു മലയാളത്തിൽ പ്രചാരം ആദ്യമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു ബുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ള്ളതെ മറ്റൊന്നിന്നുമല്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ബുദ്ധന്മാരുടെ ആഗമനവും, ഒട്ടക്കത്തെ ചോമാൻപെരുമാളുടെ വിദ്യാവൽനതൽപരതയും, ചാക്യാർക്കുത്തിന്റെ പുഷ്പിയും, തോലൻ എന്ന നമ്പൂതിരികളുടെ ഭാഷാകൃതികളുമാണ് മലയാളഭാഷയേയും മലയാളികളുടെ ചിന്താപുത്തികളേയും തെച്ചൊട്ടിച്ചു പുതുതായി വാല്പകഴിച്ചത്.

തോലകവി.

കേരളവാല്മീകിയെന്ന യഥാർത്ഥസ്ഥാനത്തിനർഹമായ ഈ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ടു ഭാസ്കരർവിവർണ്ണപ്പെരുമാളുടെ പ്രിയമിത്രവും, നല്ല ശാസ്ത്രജ്ഞനും, ദ്രാവിഡഭാഷാപണ്ഡിതനും, കാവ്യരചനയിൽ അതിരുകൾക്കുമപ്പുറമായ ഒരാളാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലംവാങ്ങും മലയാളഭാഷയിലുള്ള ഗദ്യപദ്യങ്ങളിൽ

തമിരപദങ്ങൾ സുലഭമായി കൂടിക്കലർന്നിരുന്നതിനാൽ, ആ ഭാഷക്ക് ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യനില കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ പരാധീനപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന കേരളഭാഷയെ രമിഴിന്റെ ആ ശ്രയത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചതു ഈ നമ്പൂതിരിവർക്കുമാകുന്നു. ചാക്യാർകൂത്തിന്റെ വൃദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു പല നിബന്ധനകളും പരിഷ്കാരങ്ങളും ചെയ്തിരുന്ന ചോമാൻപെരുമാളുടെ ആജ്ഞപ്രകാരവും അശനം, വഞ്ചനം, രാജസേവ എന്നീ കഥകളിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കും, അജ്ഞനാക്കുകുടി രസിക്കത്തക്കവിധത്തിലുമുള്ള അനവധി ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു ഇദ്ദേഹം ശാശ്വതകീർത്തി സമ്പാദിച്ചു. ആ ഗദ്യ പദ്യങ്ങളുടെ രീതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടാണ് പിന്നീട് മേഴത്തോളഗിഹോത്രി, ചെറുമക്കു വൈദികൻ, പൊടയൂർ നമ്പൂതിരി, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ എന്നിവരെല്ലാം ഭാഷാകൃതികൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. തുഞ്ചന്റെ കവിതാരീതിയുടേ ഹൃദസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു തോലമഹാകവിയുടെ ഭാഷാകൃതികളാണെന്നു ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കിയാലറിയുവാനും കഴിയും. ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾക്കു പുറമെ, കുട്ടികൾക്കു എളുപ്പത്തിൽ സംസ്കൃതവ്യുല്പത്തിയുണ്ടാവാനു വേണ്ടി അനവധി ക്രമത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു സൂത്രത്തിൽ 'മഹോദയേശ്വരിതം' (തോലകാവ്യം) എന്ന കാവ്യവും ഇദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുതനമ്പൂതിരിയുടെ കാലം മുതലാണ് നമ്മുടെ ബാലവാക്യകൃമത്തിൽ ഒരു ഗണ്യമായ പരിഷ്കാരം ഏറ്റെടുത്ത്. അതായതു, അമരേശവും സിദ്ധശ്രവവും മനഃവാമാക്കിയതിനു ശേഷം, കാവ്യം പഠിക്കുമ്പോൾ ശ്ലോകം, പദം, അനവധി, അനവധി, പരിഭാഷ ഇവയെ ഒന്നാണായി ഉരുക്കഴിച്ചു ഉറപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പാക്കി. ബാല്യകാലത്തിൽ സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ പഠിക്കുമ്പോൾ, അവയിലുള്ള വിഭക്തി ത്വമ്ങ്ങളെ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ രീതിയിൽ മലയാളത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഭാഷയാണ് പിൻകാലത്തിൽ വിഷമഭാഷയായിത്തീർന്നത്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ പ്രബലത.

പെരുമാൾഭരണകാലത്തിൽ കേരളത്തിൽ സർവ്വപ്രാധാന്യം വഹിച്ചിരുന്നവർ നമ്പൂതിരിമാരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു പക്ഷാന്തരമില്ല. സേലം, കോയമ്പത്തൂർ, മധുര എന്നീ ഭൂരദേശങ്ങളിൽ ചെന്നു പ്രാപ്തനായ രാജാക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞു കൊണ്ടുവന്നു പെരുമാക്കന്മാരാക്കിയഭിഷേകം ചെയ്യാനുള്ള അധികാരം അവർക്കുവെച്ചും, പെരുമാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിമാരും, സേവകന്മാരും, ബന്ധുക്കളും, പ്രധാനസഭാംഗങ്ങളുമെല്ലാം അവരുകയാലും, പാർത്തത്തിലും പരിഷ്കാരത്തിലും പരമകാഴ്ചയെ പ്രാപിച്ചവരും, വൈദികലൗകികകാര്യങ്ങൾ നടത്തിപ്പാനുള്ള അധികാരസ്ഥന്മാരും അവർ തന്നെ ആയിരുന്നതിനാലും, നമ്പൂതിരിമാർ കേരളീയരുടെ ഒരു പ്രത്യേകബ്രഹ്മണമതിയ്ക്ക് പാത്രമായിത്തീർന്നു.

പെരുമാക്കന്മാരുടെ ആഗമനം മുതലാണ് മലയാളവും പരദേശവുമായുള്ള സംബന്ധം അല്ലെങ്കിൽ ചാർച്ച അധികമായി തുടങ്ങിയതെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല. കേരളത്തിലെ ധനം, മാനസികപരിഷ്കാരം, ബാഹ്യപരിഷ്കാരം സംബന്ധം എന്നിവയെക്കുറിച്ചു പരദേശക്കാർക്കു അറിവു കിട്ടിയപ്പോൾ കിഴക്കൻ ദിക്കിൽനിന്നു തമിഴരും തെലുങ്കരും കൂട്ടം കൂട്ടമായി വരവു തുടങ്ങി. അക്കാലത്തിൽ വീടും കുടിയുമില്ലാതെ തെങ്ങിത്തിരിഞ്ഞ് പരദേശങ്ങളിൽനിന്നു മലയാളത്തിൽ കടന്നു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇല്ലങ്ങളിൽ ദാസ്യവേലയെടുത്ത് ദിവസവൃത്തി കഴിച്ചു വന്നിരുന്ന തമിഴരായ ശുദ്രാദികൾ യജമാനന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരോടു അടിമകളേപ്പോലെ വണക്കം കാണിക്കുകയും സംഭാഷണത്തിലും മാറ്റം അവരുടെ ആവൃതയേയും തങ്ങളുടെ അടിമസ്ഥിതിയേയും കുറിക്കുന്ന തമിഴു കലൻ ചില ആചാരവാക്കുകൾ ഉപയോഗിച്ചു വരികയും ചെയ്തു. അവയിൽ ചിലതു താഴെ കൊടുക്കാം.

ആപ്യത

1. തിരുമമ്പു, തിരുമനസ്സ എഴുന്നള്ളിയടത്തുന്ന് (എളിയടത്തുന്ന്)
2. ഇല്ലം; മന
3. ഉറപ്പിക
4. നിരാടക
5. കലിപ്പെണ്ണ ചാത്തുക (കലപ്പെണ്ണ ചാത്തുക) എണ്ണക്കു ക്ഷാമമില്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.
6. പെരുവട്ട ചാത്തുക (പരുവട്ടം ചാത്തുക)
7. അമൃതേത്തരി
8. അമൃതേത്തു കഴിക്കുക
9. ഇലയമൃത് (വെറില മറുക്കുന്നതിന്നു.)
10. പള്ളി കൊള്ളുക.

അടിമസ്ഥിതി

1. അടിയൻ (അടിയൻ)
2. കുപ്പപ്പാട് (കുപ്പാട്) നല്ല ദിക്കിലൊന്നും അവർക്കു വീടില്ലെന്നർത്ഥം.
3. ചെമ്പുകാരൻ=ദാരിദ്ര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.
4. ചേറു നന്നയുക.
5. മെഴുകു പിരട്ടുക; തൊട്ടു പിരട്ടുക.
6. അടിതോൽ ചുരുക
7. കല്ലരി=കല്ലു കലന്ന അരിയെ ഉള്ളു എന്നർത്ഥം.
8. അരിക്കാടികഴിക്ക (കരിക്കാടി കഴിക്ക.)
9. ചവറില=ചവപ്പുള്ളചീത്ത വെറിലയെ പാടുള്ളുവെന്ന
10. നിലം പൊരുത്തുക.

അപ്പോൾ മുതലാണ് നമ്പൂതിരിമാരോടും തമ്പുരാക്കന്മാരോടും ബ്രാഹ്മണന്മാർ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഈ മാതിരിയിലുള്ള ചില ബഹുമാനവാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഈ നാട്ടിൽ നടപ്പായത്.

ചില ആചത്തുകൾ.

കേരളചക്രവർത്തിത്വം വഹിച്ച രാജ്യം വാണിക്കുന്ന പെരുമാക്കന്മാരിൽ മിക്കവരും നമ്പൂതിരിമാരെ ആന്തരമായി ബഹുമാനിക്കയും സ്നേഹിക്കയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിലും, അവരിൽ ചില ഭൂസ്വഭാവികൾ നമ്പൂതിരിമാരുടെ അധികാരങ്ങളെ കയ്യേറി പ്രയോഗിപ്പാനും മടിച്ചിരുന്നില്ല.

1. ഭൂതരായപ്പെരുമാൾ—പാണ്ഡ്യരാജാവായ ഇദ്ദേഹം കേരളഭരണം ചെയ്യാനാരംഭിച്ചപ്പോൾ, രാജവംശീയനായ താൻ ഏകശാസനയാ രാജഭാരം ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ,

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നനുസരിച്ച് ഒരു വൈസറായി യുടെ നിലയിൽ ഇരിക്കയില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, കീഴ് നടവടികൾ പലതും സ്വേച്ഛയാ ഭേദപ്പെടുത്തുവാനാരുമാനം കിടക്കുകയും ചെയ്തു. (1) തൃക്കണാമതിലകത്തിലെ ആ മന്ത്രണസഭ വേണ്ടെന്നുവെച്ചു (2) നാട്ടുകാർ ഉപദ്രവം തട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ നിലനിൽക്കുകയും മറ്റും തന്നിഷ്ടപ്രകാരം കയററി (3) നമ്പൂതിരിമാരുടെ മതാചാരകാര്യങ്ങളിൽ കൂടി രാജശാസന ചെയ്യത്തേണമെന്നുവെച്ചു വൈദികവിരുദ്ധമായ കല്പനകൾ കൊടുത്തു. ക്ഷമാശീലന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാർ ചതുരപായങ്ങളിൽ മൂന്നും പ്രയോഗിച്ചിട്ടും പെരുമാളുടെ ദുർബ്ബലിത്വത്തിന്ന് അല്പംപോലും കറവുകൊണ്ടാഞ്ഞതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാരും നാട്ടുകാരും ഒരുപോലെ അദ്ദേഹത്തെ വെറുത്തു. ബ്രഹ്മഭേഷിയും, സ്വതന്ത്രനും, വിചാരമീനനുമായ പെരുമാളെ വധിക്കുകയെന്നു നിവൃത്തിയുള്ളവെന്നു നമ്പൂതിരിമാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും, വധകാര്യം നടത്തുവാൻ ധീരനും ഉപാധിയും അഭ്യർത്ഥിച്ചുമായ കക്കാട്ടു ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ ഭരമേല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഐക്യകണ്ഠമുള്ള ശാസനയെ അനാദിരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ ഭട്ടതിരിസ്തേയം നടിച്ചു പെരുമാളുമായി ചതുരംഗം വെക്കുകയും തത്സമയം തരം നോക്കി അരയിൽനിന്നു വാൾ ഉഴരി പെരുമാളെ വെട്ടിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. അതും കഴിച്ചു അദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിമാരുടെ സദസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു. സമാധാനചിത്തന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ നിപ്വാളം അനുഗ്രഹിച്ചു അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇരിപ്പാൻ ആജ്ഞാപിച്ചുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇരുന്നില്ല. താൻ പ്രവർത്തിച്ച പാപകർമ്മങ്ങൾ പതനഹേതുവായ വീരഹത്യാദോഷം തനിക്കു ബാധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വിചാരത്തിന്മേലൊരോരോ 'നാം പടിയിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളാം' എന്നു ഭട്ടതിരിമറുപടി പറഞ്ഞു. നമ്പൂതിരിമാർ എത്ര തന്നെ നിബ്ബർസി

ചിട്ടം അദ്ദേഹത്തിനു അഭിപ്രായഭേദം കാണാത്തതിനാൽ “എന്നാൽ നമ്പിടിയായിരിക്ക” എന്നു അവരും പറഞ്ഞു. ഗ്രാമണികളിൽ എട്ടില്ലക്കാരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വജനങ്ങളായി ചേർത്ത് അവരെക്കൊണ്ടു മരുമക്കത്തായം ആചരിപ്പിക്കുകയും, നമ്പൂതിരിമാരിൽ നിന്നു ചിലസംഗതികളിൽ മാത്രം പ്രത്യുസപ്പെട്ട നടവടികൾപ്രകാരം മേലിൽ നടപ്പാനും നിശ്ചയിച്ച ഭട്ടന്മാരിൽ ‘കക്കാട്ടുകാരണവപ്പാട്’ എന്നു ഒരു വലിയസ്ഥാനവും കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പുനത്തൂർ, എലിയങ്ങാട് എന്നീ കുടുംബക്കാരെല്ലാം ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരാകുന്നു.

2. പള്ളിവാണപെരുമാൾ.

ഇദ്ദേഹത്തെ രാജാവാക്കി വാഴിച്ചതു ക്രിസ്താബ്ദം ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. ഈ പെരുമാൾ നമ്പൂതിരിമാരെയും കേരളചാരങ്ങളെയും കലശലായി അധീഷ്ഠിപ്പിക്കു മാത്രമല്ല, ഇതരമതസ്ഥന്മാരെ ആദരിക്കുകയും അവരുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കും പലവിധത്തിലും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു.

റോമാ കൈസാറാർ മലബാറുമായി കച്ചവടമാരംഭിച്ചപ്പോൾ, കച്ചവടരക്ഷക്കായി കൊടുങ്ങല്ലൂർ തുറമുഖത്തിൽ അവരുടെ രണ്ടു പട്ടാളത്തെ സ്ഥാപിച്ചുകൊള്ളുവാനും, കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽത്തന്നെ ആഗസ്തസ്സ് കൈസറിന്റെ ഒരു പള്ളി എപ്പോഴായിരിക്കൊള്ളുവാനും, നമ്പൂതിരിമാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനെതിരായി പെരുമാൾ അനുവദിച്ചു.

എ. ഡി. 52-ൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ അപ്പോസ്തലായ സന്റ് തോമാസ്സും കേരളത്തിൽ വന്നു. പെരുമാൾ അയാൾക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കൊല്ലം എന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പള്ളികൾ പണിയിക്കുവാനും, ക്രിസ്തുമതപ്രസംഗം ചെയ്തു നാട്ടുകാരെ പാതിരിമാരാക്കിയെടുത്തുകൊള്ളുവാനും അനുമതി കൊടുത്തു. ആചാരനിഷ്ഠയുള്ള മലയാളികളുടെ അയൽവക്കുകാരായി

ക്രിസ്ത്യാനികൾ വന്നുചേരുന്നവാനാരുമില്ലെന്നുവെങ്കിലും, കേരളീയരെ തത്സമയം അധികം വശീകരിച്ചതു ക്രിസ്തുമതമല്ല, ബുദ്ധമതമാണ്.

ബുദ്ധമതപ്രചാരം.

ഇന്ത്യയിലെ നൂറുമാത്രമല്ല, ചൈന, ജാപ്പാൻ, സിലോൺ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും കൂടി പടർന്നുപിടിച്ചിരുന്ന ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമായ ജിനമതം അക്കാലത്തിൽ കേരളത്തിലും പ്രാപിക്കാതിരുന്നില്ല. ബുദ്ധമതപ്രാസംഗികന്മാർ കടൽവഴിക്കും കരവഴിക്കും മലയാളത്തിൽ വന്നു പെരുമാളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി പ്രസംഗം നടത്തി നാട്ടുകാരെ അതിൽ ചേർപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. തെക്കൻ കൊല്ലം, അക്കാലത്തിൽ, ജിനമതക്കാരുടെ ഒരു പ്രധാനസ്ഥലമായിരുന്നു. ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാട്ടിലും കായൽനടുക്കുമായി പല ബുദ്ധവിഗ്രഹങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കരുമാടിക്കുട്ടൻ എന്ന അമ്പലപ്പുഴക്കടുത്ത പുഴയിൽ കാണുന്ന ശിലാവിഗ്രഹവും, അരിപ്പാട്ടമ്പലത്തിനടുത്തു കാണുന്ന ശിലാവിഗ്രഹവും, തിരുവനന്തപുരത്തു കാഴ്ചവെങ്കുളാവിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള വയറായ ബുദ്ധവിഗ്രഹങ്ങളും കേരളത്തിലെ ബുദ്ധമതപ്രചാരത്തിന്റെ സൂചകങ്ങളാകുന്നു. ബൈബിളന്മാർ തങ്ങളുടെ മതത്തിന്റെ ശക്തിയേയും അനുഭവങ്ങളേയും പ്രകാശിപ്പിച്ചു പെരുമാളെക്കൂടി ഭ്രമിപ്പിച്ചു സ്വമതത്തിൽ ചേർത്തു. രാജാവു മതം മാറിയപ്പോൾ, “യദ്രാചാരതിശ്രേഷ്ഠഃ തത്തദേവേതരേജനഃ” എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം നാട്ടുകാർ പലരും അവിടത്തെ പിന്തുടന്നു. പെരുമാൾ മതംമാറിയെന്നല്ല, നമ്പൂതിരിമാരോടും മറ്റും തന്നെക്കണ്ടു പഠിപ്പാനും കല്പിച്ചു. രാജാജന്മയാ, വെണ്മണിഗ്രാമം മുതലായ തെക്കൻഗ്രാമങ്ങളിലെ പണ്ഡിതന്മാരായ അനവധി പോരറിമാർ ജിനമതം അംഗീകരിച്ചു ‘ഗുരുക്കന്മാർ’ എന്ന പേരോടുകൂടി മതപ്രസംഗം ചെയ്തു നടന്നിരുന്നു. മതം മാറേണ്ടിവരുമെന്നുള്ള വ്യസനവും ഭയവും നിമി

ത്തം, നമ്പൂതിരിമാരിൽ പലരും രാജ്യം വിട്ടുപോകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അധികം ബ്രാഹ്മണരും ദൈവാനുഗ്രഹം കൊണ്ടുതന്നെ ആപത്തുനീങ്ങണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ‘തൃക്കാതുർ’ ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു തീവ്രഭക്തിയോടെ ഈശ്വരസേവയാരംഭിച്ചു. ഇങ്ങിനെ അല്പദിവസംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭരദിവ്യനായ ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെച്ചെന്നു “ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ഒരു ബ്രാഹ്മഗാനം ഉപദേശിക്കാം. അസ്സമിച്ചാൽ വിളക്കുവെച്ചു നിങ്ങൾ അതിന്നു ചുറ്റും പ്രദക്ഷിണം വെക്കയും ഈ ഗാനം കൊണ്ട് ഈശ്വരനെ സേവിക്കയും വേണം. എന്നാൽ ആപത്തുകൾ നീങ്ങും. സങ്കരഭോജനംകൊണ്ടും അസുശൃംഗ്ഗം നാദികളെക്കൊണ്ടും അറിയാതെ വരുന്ന ദോഷങ്ങൾക്കും ഇതൊരു പ്രതിവിധിയാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു ഗാനം ഉപദേശിച്ചു പോയി. നമ്പൂതിരിമാർ ഉപദേശപ്രകാരം നടത്തിക്കൊണ്ടുപരുമ്പോൾ, അധികദിവസം ചെല്ലുമ്പോൾ മീമാംസാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കേരളത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. ഇവരും ബുദ്ധമതക്കാരും തമ്മിൽ കഠിനമായി വാദം നടന്നു. അവസാനം മീമാംസകന്മാർ ബുദ്ധന്മാരെ യുക്തികൊണ്ടും, പ്രമാണംകൊണ്ടും മടക്കി. ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ച പെരുമാറ്റങ്ങൾക്കു തന്റെ ബുദ്ധിമോശം മനസ്സിലായപ്പോൾ, അദ്ദേഹം വളരെ തപിയും ഹിന്ദുമതത്തിൽ തിരികെ വരുന്നതു നിയമവിരോധമാകയാൽ ഒരു പള്ളിപണിയിപ്പിച്ചു മരണംവരക്കും അവിടെപ്പാർക്കുകയും ചെയ്തു. പള്ളിയിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയതിനാൽ ആ പെരുമാളെ ‘പള്ളിവാണ പെരുമാൾ’ എന്നു പറയുവാനും സംഗതിയായി. നമ്പൂതിരിമാരുടെ മീമാംസാശാസ്ത്രപഠനമാണ് ബുദ്ധമതപ്രചാരത്തിന്നു വലിയ വിപ്ലവമായിത്തീർന്നത്. എന്നാൽ ശങ്കരാചാര്യരുടെ കാലംവരക്കും മലയാളത്തിൽനിന്നു ബുദ്ധമതം തീരെ വിട്ടുപോയിരുന്നതുമില്ല.

ശാസ്ത്രക്കളി.

ആപന്നിവാദനമായും, അശുചിവരിഹാരമായും ന

നൂതിരിമാർ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ആ ദീപപ്രദക്ഷിണം പിന്നീടും അവരിൽ ചില വർഗ്ഗക്കാർ വിട്ടുകളഞ്ഞില്ല. ഇതു മംഗളകരമാകുകൊണ്ടു, വലിയ അടിയന്തരാവസ്ഥകളിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടി ഇപ്പോഴും നടത്തിവരുന്നു.

3 വീരരാഘവപ്പെരുമാൾ.

എ. ഡി. 230-ാമാണ്ടിന്നടുത്താണ് ഈ രാജാവു കേരളം ഭരിച്ചത്. ഇദ്ദേഹം നമ്പൂതിരിമാരെ ദേവഷിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവർക്കു വിപരീതമായി ചില കാർയ്യങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ലെന്നില്ല.

മൈലാപ്പൂരിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ കപ്പൽമാർഗ്ഗമായി എ. ഡി. 230-ൽ മലയാളത്തിൽ വന്നു സ്ഥിരതാമസത്തിന്നു വടക്കുട്ടിയപ്പോൾ, അവരിൽനിന്നു കാലക്രമത്തിൽ തങ്ങൾക്കു വലുതായ ഉപദ്രവങ്ങളും നേരിട്ടെന്നു നമ്പൂതിരിമാർ പെരുമാളെ ബോധിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം അവരുടെ അഭിപ്രായത്തെ വിലവെക്കാതെ, ആ ക്രിസ്ത്യാനികളെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കൊച്ചി, കോട്ടയം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ പാപ്പിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല, ആ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ചില സ്ഥാനമാനങ്ങൾ താമ്രശാസനത്തിലെഴുതി ഒപ്പിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ചെമ്പോലക്കുരണങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അവരുടെ കൈവശമുണ്ട്.

4 ഭാസ്കരവിവർമ്മപ്പെരുമാൾ.

ഒടുക്കത്തെ ചേരമാൻപെരുമാളായ ഇദ്ദേഹം വിദഗ്ദ്ധനും, വിശാലഹൃദയനും, ജനക്ഷേമകാംക്ഷിയുമായിരുന്നു. പെരുമാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇതുപോലെ പ്രാർത്ഥനാസമ്പാദിച്ച ആൾ വേറെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു നമ്പൂതിരിമാരോടുണ്ടായിരുന്ന അകൈതവയാത്സല്യം വിസ്തൃതമായിരുന്നു. അടുത്ത സേവകന്മാരായ തോലൻ തുടങ്ങിയ നമ്പൂതിരിമാരോടാലോചിക്കാതെ പെരുമാൾ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ക്ലേശകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെപ്പിരിച്ചയക്കുന്നതിന്നു അവർക്കു മനസ്സു വ

നില്ല. ചേരമാൻ അപരരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു വീണ്ടും പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടും പ്രജകൾക്കു മതിയായില്ല. മൂന്നാമതും പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലത്തേക്ക് അദ്ദേഹംതന്നെ രാജ്യഭാരം ചെയ്യേണമെന്ന് അവർ നിബ്ബന്ധിച്ചു. ആ നിബ്ബന്ധത്തിനും പെരുമാൾ കീഴടങ്ങേണ്ടിവന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം കാലം വല്ലാതെ പകന്നുചശായി. ജൈനർ, ബൗദ്ധർ, യഹൂദന്മാർ, വെള്ളാളന്മാർ എന്നവരുടെ വരവും കഴപ്പങ്ങളും ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചു. സൂരിയ, ജിനവ, ജറുസലം എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളും കേരളത്തിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു.

പാണ്ഡ്യരാജാവായ കരാൾ വലിയ സൈന്യത്തോടു കൂടി ആനമലമാറ്റമായി മലയാളത്തിൽ കടന്നു കോട്ടയും കിടങ്ങും ഉറപ്പിച്ചു പാളയമടിച്ചു.

കാര്യങ്ങളെല്ലാം അപകടത്തിലായി. പ്രജകൾ വ്യസനിച്ചു. പെരുമാൾ അമ്പരന്നു. കേരളഭടന്മാർ ശത്രുസൈന്യത്തോടെതിന്തുവെങ്കിലും ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം തോറ്റുപിന്നാറി. അങ്ങിനെ കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. പെരുമാളുടെയും നമ്പൂതിരിമാരുടെയും ഭരണതന്ത്രങ്ങളൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. പാണ്ഡ്യരാജാവ് ജയഭേരി അടിച്ചുകൊണ്ടു തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തേക്കു തിരിച്ചു. ഈ സംഭവങ്ങൾ പെരുമാളെയും, നമ്പൂതിരിമാരെയും, കേരളഭടന്മാരേയും അധികമായി വ്യാകുലപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും ഒടുവിൽ സാമൂതിരിരാജവംശക്കാരായ രണ്ടു മഹാരഥന്മാരുടെ സൈന്യാധിപത്യത്തിൻകീഴിൽ, നായർ പട്ടാളക്കാർ പാണ്ഡ്യരാജാവിനെ മലയാളത്തിൽനിന്ന് ഓടിച്ചുകളഞ്ഞു.

പാണ്ഡ്യരാജാവുമായുള്ള യുദ്ധത്തിന്നു ശേഷം നമ്പൂതിരിമാർ ഭാസ്കരരവിവർമ്മമഹാരാജാവിനെ കേരളത്തിന്റെ സ്ഥിരചക്രവർത്തിയായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. തന്നിമിത്തം തന്റെ പിൻവാഴ്ചക്കാരെ നിയമിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം ചേരമാൻപെരുമാൾക്കു സിദ്ധിച്ചു. തൽഫലമായി അവ

സാന്നിധ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം കേരളത്തെ പല പ്രദേശങ്ങൾക്കു മായി വിഭജിച്ചു കൊടുത്തു.

പെരുമാറ്റഭരണഫലങ്ങൾ.

പെരുമാറ്റഭരണത്തിന്റെ ഭരണം കേരളചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു കാലമായിട്ടാണ് വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. എന്നെന്നാൽ ആ 456 കൊല്ലക്കാലത്തിനിടയിൽ രാജ്യഭരണത്തിലും, ജനങ്ങളുടെ മതചാരണവഴികളിലും, അവരുടെ സമുദായജീവിതത്തിലും ഗണ്യമായ പല മാറ്റങ്ങളും മറിച്ചലുകളും സംഭവിച്ചു. അവയിൽ നമ്പൂതിരിമാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതു മാത്രം ഇവിടെ ചേക്കാം.

1. കൊച്ചി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പൂഞ്ഞാർ, പരപ്പനാട്, പന്തളം, കോട്ടയം, തൃശ്ശൂർ രാജവംശങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുകയും, ഈ കുടുംബക്കാരെയും നമ്പൂതിരിമാരെയും തമ്മിൽ ഒരുവിധത്തിലും വേർപെടുത്തുവാൻ നിർവാഹമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തി വെക്കുകയും ചെയ്തു.

2. ശാസ്ത്രാഗമമെന്ന പേരോടുകൂടി അഭ്യുദയപൂർവ്വമായ ഒരു ഈശ്വരഭജനസമ്പ്രദായം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ ആവിർഭവിച്ചു.

3. മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിന് അവർ നിമിത്തം അധികം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു.

4. നമ്പൂതിരിമാർ ധാരാളമായി ആധാനം, യോഗം, അഗ്നി എന്നുള്ള വൈദികക്രിയകൾ കഴിപ്പാനാരംഭിച്ചു.

5. ചാക്യാർകൂട്ടത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു അഭിരുചി വളർക്കുകയും, നമ്പൂതിരിമാർക്കു തന്ത്രമുള്ള മിക്ക ക്ഷേത്രങ്ങളിലും അതു ഒരു പ്രധാനഅടിയന്തരമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

6. നമ്പൂതിരിമാർ പ്രബന്ധങ്ങളും ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുതുന്നതുപോലെയായി.

7. അവർ ആയുധാശ്രയം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം നിർമ്മിച്ചു.

8. തൃക്കുണാമതിലകത്തിലെ ആ മന്ത്രണമഹാസഭ പൊളിഞ്ഞു.

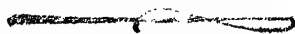
9. നമ്പൂതിരിമാർക്കുണ്ടായിരുന്ന രാജാധികാരം അസ്തമിച്ചു.

10. അവരുടെ സമുദായനടവടികൾ ഇളകിമറിഞ്ഞു.

കേരളഭരണത്തെ പരശുരാമാജ്ഞപ്രകാരം നമ്പൂതിരിമാർ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുമായി യോജിച്ചും സ്നേഹിച്ചും നിവൃത്തിയാക്കി, അന്യന്മാരെ പരദേശങ്ങളിൽ ചെന്നു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പെരുമാക്കുമാരാക്കി വാഴിക്കയാൽ, കാലക്രമത്തിൽ 'ഭജനംമുത്തുരാഴ്ച' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപ്രകാരം അവർ നമ്പൂതിരിമാരെ കൂട്ടാക്കാതെ സ്വതന്ത്രന്മാരായിത്തീരുകയും, ഒടുക്കത്തെ ആൾ രാജ്യത്തെ ഭരിച്ചു മരിക്കുന്നമാക്കി പലകുറിയായി സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഭൂവിഭാഗകാലത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരെ സംബന്ധിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള അടിസ്ഥാനമായ എപ്പാടുകൾക്കൊന്നും ഇന്നേവരക്കും ഒരിളക്കവും തട്ടിയില്ല. ഭൂഭാഗം സീലിച്ചിട്ടുള്ള രാജകുടുംബക്കാരുടെയും, പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും മറ്റും ആചാര്യന്മാരും, സംബന്ധികളും, എന്നുവേണ്ട, ലൌകികവൈദികകാര്യങ്ങളെല്ലാം നടത്തിക്കൊടുക്കേണ്ടുന്ന സർവ്വാധികാരികളും നമ്പൂതിരിമാരാകയാൽ അവരുടെ നിലക്കും വിലക്കും ഭരണകാലത്തും അനുപോലും ഹാനി തട്ടുന്നതുമല്ല.

ചിറക്കൽ രാമവർമ്മ വലിയരാജാ.

നന്യൂതിരിമാരും സാഹിത്യവും

ഈ വിഷയത്തേപ്പറ്റി വിശദമായും വിസ്താരമായും ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതുന്നതിനു എനിക്ക് വളരെ കൌതുകവും ഉത്സാഹവും ഉണ്ട്; എന്നാൽ ജോലിത്തിരക്കുകൊണ്ട് എന്റെ അഭിലാഷം പൂർണ്ണമായി ഫലിക്കുന്നതിനുസൗക്യം കിട്ടിയില്ല. എങ്കിലും വായനശാലാപ്രവർത്തകന്മാരുടെ അപേക്ഷ കൈയേറ്റു പോയതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു കാട്ടിളുട്ടാതിരിപ്പാൻ നിർദ്ദാഹമില്ലാതെ വന്നതുകൊണ്ട് വല്ലതും ആയതാകട്ടെ എന്നു വെച്ച് എഴുതിട്ടുള്ളതാണിത്. അതിനാൽ ശ്രോതാക്കൾക്കു ഇച്ഛാഭംഗത്തിനിടയാകരുതെന്നു ആദ്യമേ മുഖവുരയായി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ നന്യൂതിരിമാർക്കുള്ള ഉണർച്ചയേയോ ഉയർച്ചയേയോ പഠിയ്ക്കുള്ള പ്രസംഗത്തിൽ അവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ലല്ലോ. ശ്രീപരശുരാമൻ വീരഹത്യാപാപനിവൃത്തിക്കായി കേരളഭൂമിയെ സ്രഷ്ടിച്ചു പരദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്നു അവർക്കായി ആഭൂമി മുഴുവൻ ദാനം ചെയ്തു എന്നും, ദിക്കു പിടിക്കത്തേയും മറ്റു സൗകര്യങ്ങൾവകുപ്പും തിരിച്ചുപോയിത്തുടങ്ങിയ അവരെ പിന്നെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നു വീണ്ടും അവർ തിരിച്ചു പോകാതിരിപ്പാനായി അവർക്കു ചില ആചാരവിശേഷങ്ങൾ കല്പിച്ച് അവരുടെ ശിഖ, വസ്രധാരണരീതി മുതലായവയിൽ ഗണ്യമായ ഭേദം ചെയ്തു അവരുടെ രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ട നിയമങ്ങളും ഏല്പിട്ടുത്തി എന്നും മറ്റും കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായി പലേ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വിധമാണ് കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണപ്രതിഷ്ഠ ഉണ്ടായത് എന്നുള്ളതിലേക്കു ഇതേവരെ സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല; പരശുരാമന്റെ അതിമാനുഷങ്ങളായ അർവദാനങ്ങൾ നമുക്കു വിശ്വാസ്യങ്ങളായി വരാം എങ്കിലും മതാന്തരസ്ഥന്മാർ ഇതിൽ വിസംവദിക്കാ

തിരിക്കുമില്ല. അതിനാൽ മതസംബന്ധവും ദിവ്യശക്തികളുടെ സഹായവും കൂടാതെ ചരിത്രദൃഷ്ടി സമ്മതിക്കാവുന്നതായ കരാഗമം തേടേണ്ടതു നമ്മുടെയും ചുമതലയാകുന്നു.

ഇപ്പോൾ 'കേരളം' മലയാളം എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്ന ഈ നാട്ടിൽ അടുത്തു മുമ്പായി നടന്ന അവാന്തരപ്രളയം കൊണ്ടോ മറ്റൊന്നെങ്കിലും കാരണത്താലോ കടൽ കയറി ആക്രമിച്ചതായി തെളിയുന്നുണ്ട്. പിന്നീട് ക്രമേണ കര തെളിഞ്ഞതിനെത്തന്നെ ആയിരിക്കാം പരശുരാമൻ സമുദ്രത്തിൽനിന്നും ഭൂമിയെ വീണ്ടെടുത്തു എന്നും മറ്റും പുരാണങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നത്. ദ്രമിളരാജ്യത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ കടലരികാണ് കേരളം; വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെ പ്രത്യുജ്ജീവിപ്പിക്കാനായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ മത്സ്യാവതാരകഥയും ഏറെക്കുറെ ഈ അവസരത്തിൽ പൗരാണികന്മാർ കേരളപ്രതിഷ്ഠയുടെ ഉപകരണസമ്പാദനത്തിനു ഉപകരിച്ചിരിക്കാം. പുരാണപ്രകാരം അടുത്തുകഴിഞ്ഞ അവാന്തരപ്രളയം ദ്രമിളദേശത്താണ് ആരംഭിച്ചത്. ദ്രമിളാധിപതിയായ സത്യവ്രതൻ കൃതമാലാപദിയിൽ സത്സ്രാവതരത്തിനായിട്ട് കൈയിൽ കോരിയെടുത്ത ജലത്തിൽ ഒരു ചെറിയ മത്സ്യത്തെ കണ്ടു എന്നും, അതു ജലാഞ്ജലിയിൽ വിട്ടൊഴിയാതെ നിൽക്കയാൽ അതിനെ രാജാവ് ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നു സൂക്ഷിച്ചതിൽ ദിവസംപ്രതി ഇടുന്ന പാത്രം നിറഞ്ഞു വളർന്ന നാലഞ്ചു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ മഹാമത്സ്യമായി തീർന്നു ഏഴു ദിവസത്തിനകം പ്രളയം ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്ന വിവരവും അപ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങളും രാജാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചിട്ട് സമുദ്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു എന്നും ആണല്ലോ മത്സ്യാവതാരകഥ. 'കൃതമാലാമലയാചലപശ്ചിമാംഭോധി മധ്യേ' എന്നു കേരളക്ഷേത്രത്തിനു സങ്കല്പത്തിൽ പറയുന്ന എലുകകളിൽനിന്നു തെളിയുന്നുമുണ്ട്. അതിനാൽ ആരാമതായ ചാക്ഷുഷമനവന്തരത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ ഉണ്ടായി എ

ന്നു ഘോഷിക്കുന്ന അവാന്തരപ്രളയം കേരളത്തിൽ സമുദ്രം കയറിയതു തന്നെ ആയിരിക്കുമതോ? കാര്യം എങ്ങനെ ആയാലും ഉചിതമായ വാസസ്ഥാനം തേടിത്തേടി ആദികാലം മുതൽ തെക്കോട്ടു കടന്നു വന്ന ആയുന്മാർ ആദിമനിവാസി കളായ ദ്രാവിഡർക്കു കീഴടങ്ങി വളരെക്കാലം ഇരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും ഭാഷാവിഷയമായി ചെയ്ത പരിശോധനയിൽ തെളിയാനിട വന്നിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ചു സിന്ധുനദീമുഖത്തു നിന്നും സമുദ്രയാത്ര തുടന്നു ആയുവർക്കാരും ഗോകണ്ഠം വഴി തെക്കോട്ടു വ്യാപിച്ചു കേരളത്തിൽ കുടികേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഇടയുണ്ട്. ഇങ്ങനെ മുഖിനാലേ വന്ന ഒരു സംഘക്കാർ തമിഴുമായി ഇടപെട്ട കാലക്രമത്തിൽ ആചാരങ്ങളിലും ഉച്ചാരണങ്ങളിലും ഭിന്നിച്ചു വശമായി.

പിന്നീട് കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ക്രമേണ ആയുന്മാർ ആയുവർക്കത്തിൽ സ്വാധീപത്വം സ്ഥാപിച്ചിട്ടു വിന്ധ്യനിര കടന്നു തെക്കോട്ടു വ്യാപിച്ച് ദക്ഷിണാപഥത്തെ ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ പുത്തൻകൂറുകാർ പൂർ്വാഗതന്മാരായ സ്വവർക്കരെ കണ്ടു മുട്ടിയപ്പോൾ ആചാരലോപത്താലും അന്യോചാരസ്വീകരണത്താലും വിലക്കുണന്നാരായ പഴയകൂറുകാരെ ഭ്രഷ്ടന്മാരെന്നും ക്ഷത്രിയതുല്യന്മാരെന്നും വേദാനന്മാരെന്നും മറ്റും വിലക്കി. പുത്തൻകൂറുകാരുടെ സംഘബലത്താലും ശക്തികൂടുതലിനാലും അവർ ഉത്തമ ബ്രാഹ്മണരായും, ആചാരലോപം വന്ന പഴയ കൂറുകാർ വേദാനന്മാരായ (കാത്തില്ലാത്ത) വർക്കാരായും പരിണമിച്ചതായി ഉൾക്കൊന്നും ന്യായമില്ലെന്നില്ല.

ആറാം നൂറ്റാണ്ടോടു കൂടി മയൂരവർമ്മരാജാവു കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണപ്രതിഷ്ഠ ചെയ്ത കഥയും ആചാരനിരതന്മാരായ ഈ നൂതനസംഘങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരെപ്പറ്റി ആയിരിക്കണം. ഇപ്രകാരം കേരളം ഒട്ടുക്കു ഭൂസ്വത്തും അധികാരവദ്രവിയും സിദ്ധിച്ചു നമ്പൂതിരിമാർ ഹിന്ദുക്കളുടെ സകലാചാര

ങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനമായ വേദത്തിന്റെ സ്വാധീനംകൊണ്ടു ഭജനം മുതൽ ഉപരാജ്യം ഉപരാജ്യ മുതൽ അട്ടിപ്പേരും ചെയ്യുന്നതിന്നു കാലാന്തരത്തിൽ കേരളാധിപന്മാരായി ചമഞ്ഞു എന്നു പറയുന്നതിൽ ഒട്ടും അസാധാരണമില്ല.

ഇപ്രകാരം കേരളനാഥന്മാരായിത്തീർന്ന ആയുർവാർ അഥവാ ആയുർവാർ മതസംബന്ധമായ സകലവ്യവഹാരങ്ങളിലും വേദസ്വാധീനംകൊണ്ടും, ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ സംഘബലവും ഭൂസ്വത്തുക്കൊണ്ടും നാൾക്കുനാൾ പ്രബലന്മാരായി. അവരുടെ സ്വന്തഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തിന്നു പ്രാമാണ്യവും വർദ്ധിച്ചു. അക്കൂട്ടത്തിൽ എല്ലാക്കൊണ്ടും യോഗ്യത തികഞ്ഞ ഒന്നുണ്ടുപോൾ രാജസ്ഥാനവും, രണ്ടുപോൾ കുലപതിസ്ഥാനവും സ്വീകരിച്ചു. അഞ്ചാറുപോൾ വിധികർത്താക്കളായി. എഴുതിലധികം പേർ മറ്റുള്ള പ്രജകൾക്കു സകല വിധത്തിലും മന്ത്രകാപുരുഷന്മാർ എന്നു തോന്നുവണ്ണം ആയുർവാരിലും ആയുർവാരിയായിത്തീർന്നു. തക്കം, പൂർവ്വം, വേദാന്തം, ജ്യോതിഷം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഏതാനുംപേർ പ്രവീണന്മാരായി. മന്ത്രശാസ്ത്രം, തന്ത്രശാസ്ത്രം, തത്വശാസ്ത്രം മുതലായ മറ്റിനങ്ങളിലും അനേകംപേർ ശ്രദ്ധിച്ചു. രാജ്യരക്ഷയ്ക്കും സ്വവർഗ്ഗത്തിൽത്തന്നെ ചിലർ ഒരുമ്പട്ടു. ഇപ്രകാരം ഭാരതവർഷത്തിന്റെ ഒരു കോണിലുള്ള കേരളത്തിൽ എണ്ണത്തിൽ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ ഒരു ജനസമുദായം കാലക്രമത്തിൽ യാതൊന്നിന്നും അന്യാശ്രയംകൂടാതെ സകലവിദ്യകളിലും നൈപുണ്യം നേടി ഒരു നാടു നയിക്കത്തക്ക നിലയിൽ എത്തി.

ആയുർവർഷത്തിൽ നിന്നും വിസ്തൃതമാകുന്ന കടന്നു തെക്കോട്ടു വന്ന ആയുർവാരിൽ ചിലരാണു് കേരളത്തിൽ കുടി കേറിക്കാത്തതെന്നു വരികിലും കേരളീയർ കാലക്രമത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകസംഘമായിത്തീർന്നു. വടക്കും കിഴക്കും മലയവർഷത്തോളവും, തെക്കും പടിഞ്ഞാറും അറബിക്കടലിനാലും

പരിപൂതമായ മലയാളനാടും മറ്റു നാടുകളുമായുള്ള സംസർഗ്ഗങ്ങൾക്കു അവസരം കൊടുക്കാത്തതും നന്മൂതിരിമാർക്കു് ഒരാതിരിഞ്ഞ ഒരു സമുദായമായിരിപ്പാൻ സൗകര്യം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. ദേശത്തിന്റെ സ്വത്സമൃദ്ധി, സാമുദായികമായും മതസംബന്ധമായും തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള മേന്മ, ആയുപരിഷ്കാരങ്ങൾ നാട്ടിൽ പരത്തുന്നതിനുള്ള ആചാര്യസ്ഥാനം, സഹജമായ ഉദാരബുദ്ധി, ആന്തരാളികകലഹങ്ങളാൽ നാട്ടുകാരായ ദ്രാവിഡക്കുടുംബത്തിന്നു ശക്തിക്കുയം, ഇതെല്ലാം നന്മൂതിരിമാർക്കു മലയാളദേശത്തു പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുന്നതിനും അത്യന്തം ഉപകരിച്ചു.

ഈവിധം ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസമുദായമായിപ്പരിണമിക്കുന്നതിന്നു അവർക്കു കിട്ടിയ അവസരത്തെ അവർ വേണ്ടുപോലും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ നന്മൂതിരിപ്പരിഷ്കാരവും, സൗജന്യവും, മഹാമനസ്സുതപ്തവിദ്വേഷവും, പ്രാഭുവും മുതലായ ഗുണങ്ങളാൽ അലംകൃതമായ ഒരു സംഘമായിച്ചമഞ്ഞു. ആയുപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആചാര്യന്മാരായിരുന്നതിനാൽ വിദ്യാസംബന്ധമായ സകലനടവടികളിലും നേതാക്കൾ അവരായിരുന്നു. അതു മറ്റുള്ളവർക്കു് കൈവശപ്പെടുപോകാതെ തങ്ങൾക്കു മാത്രമുള്ള ഒരു കലധനമായിരിക്കുന്നതിന്നു അവർ ഇഷ്ടയോടെ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ വിദ്യാധനം പെരുമാറുക വളരെക്കാലത്തേക്കു ഇവരുടെ മുഖ്യജോലിയായിത്തീർന്നു. ആ ജോലി അവർ വേണ്ടുപോലും കാലോചിതമായ മട്ടിൽ നിറവേറുകയും ചെയ്തു.

നന്മൂതിരിമാരുടെ ആചാരങ്ങൾ മറ്റുനാടുകളിലെ ആയുചാരങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നിച്ചവയാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ആചാരങ്ങൾപോലെ ഇവരുടെ വിചാരങ്ങളും ഭിന്നരീതിയിലായിരുന്നു. മറ്റുനാടുകളിലെ സ്വവർഗ്ഗക്കാരെപ്പോലെ നാട്ടിൽ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുന്നതിന്നു യുദ്ധാഭിഷ്ഠേശങ്ങൾക്കിട പരായ്ക്കയാൽ ഇവർക്കു വിദ്യാകാലക്ഷേപത്തിന്നു അധികം അവസരം കിട്ടുക

യും അതു പ്രശാന്തഗംഭീരങ്ങളും പ്രസന്നമധുരങ്ങളും ആയ പ്രബന്ധങ്ങളെ ചമയ്ക്കുന്നതിന്നു ഉപയോഗപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഫലിതവും ലാളിത്യവും അവരുടെ വാക്കിനുള്ള സമജഗുണമാണ്. “മിതം ച സാരം ച വചോ ഹി വാചിതാ” എന്നുള്ള വാചിലക്ഷണം അവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്തതാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ചോളദേശീയരിൽ കാണുന്ന ഭൗദ്ധ്യം അവരെ ലേശമെങ്കിലും ബാധിച്ചിട്ടില്ല. താൻ എന്തൊക്കെയോ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ തനിക്കു ഇന്നു വിദ്യയിൽ പ്രചാരമുണ്ടെന്നുപോലും ഒരു നമ്പൂതിരി പറയുകയില്ല. ചോളദേശത്തിൽനിന്ന് ഒരു ശാസ്ത്രി പണ്ടു മലയാളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ തനിക്കു നാലു വേദവും ആറു ശാസ്ത്രവും പരമെന്നു പറയുകയും, പരീക്ഷിച്ചതിൽ ഒന്നും അരികുവെക്കുന്നു തെളിഞ്ഞപ്പോൾ “ശാസ്ത്രികൾ മുമ്പേ വന്നാക്കിയിക്കും, ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം പുറകേ വരുന്നതേ ഉള്ളു ഇല്ലേ” എന്നു ഒരു നമ്പൂതിരി പരിഹസിച്ചതായി കേൾവിയുണ്ട്. അതും വെച്ചു പരിഹസിക്കാൻ നമ്പൂതിരിയെക്കഴിഞ്ഞല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഈ വിധം മാഹാത്മ്യമേറിയ ജനസമുദായത്തിൽ സകലകലാവല്ലഭനായ ഒരാളെ ആദ്യമായി എടുത്ത് ഉദാഹരിക്കേണ്ടത് അവതാരപുരുഷനും അന്ത്യാദശങ്ങളായ മഹിമകളാൽ അഭ്യർച്ചനീയനുമായ സാക്ഷാൽ ലോകഗുരു ശ്രീമൽ ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളെത്തന്നെ എന്നുള്ളതു നിവിവാദമാകുന്നു. അതിബാല്യത്തിൽത്തന്നെ സമ്പ്രസിദ്ധ സ്വസ്ഥകാർഷ്വരനായ സകലപണ്ഡിതന്മാരേയും മതാചാര്യന്മാരെക്കൂടിയും സ്വമേധയാലംകൊണ്ടു മടക്കി ഭാരതത്തിൽ അതിപ്രചണ്ഡ പൗരൂഷമായി പ്രചരിപ്പിച്ചവൻ ബൌദ്ധമതത്തെ ഒന്നോടേ തലതാഴ്ത്തിപ്പിച്ച് അദ്വൈതമതം സ്ഥാപിച്ചു, ഹിമാലയത്തിന്റെ, തുംഗശൃംഗമാകുന്ന കിരീടത്താൽ ഭാസുരശിരസ്സായ ഈ ഭാരതഭൂദേവിയുടെ കാലടിക്കു തുല്യമായ കാലടിയിൽ ജ

നിമിഷേ നന്മുതിരിസന്യാസി ഭാരതത്തിന്റെ പഞ്ചപ്രാണങ്ങൾ പോലെ അഞ്ചു മഠങ്ങളും പ്രതിഷ്ഠിച്ച്, കാശ്മീരത്തിലെ ത്തി സരസ്വതീദേവിയോടുപോലും വാദിച്ചെടുത്ത ജയഭേരിയെപ്പോലെ സർവ്വജ്ഞപീഠം കയറി ശാശ്വതമായ കീർത്തിപതാക വരപ്പിക്കുന്ന മഹാൻ കേരളത്തിലെ നന്മുതിരിസമുദായത്തിൽ പെട്ട ഒരാളാണെന്നുള്ളതുതന്നെ നമ്മുടെ സമുദായക്കാർക്കു ലോകോത്തരമായ കൃതാർത്ഥതയ്ക്കു കാരണമാകുന്നു.

ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിലെന്നല്ല, സകലകലകളിലും കശലനായി അതിമാനുഷങ്ങളായ വിശേഷാദരവങ്ങളാൽ നന്മുതിരിസമുദായത്തിനു നട്ടനായകമായിരുന്ന ആചാര്യസ്വാമികളുടെ കാലംകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയുള്ള പ്രമാണികളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും എടുത്തുപറയേണ്ടവർ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരാകുന്നു. ഭാരതവണ്ഡം മുഴുവൻ പരന്നു പ്രസിദ്ധിയിലിരിക്കുന്ന സ്ഥൂലരൂപമായ 'പരമാത്മ'ഗണിതസമ്പ്രദായത്തെ തള്ളി സൂക്ഷ്മതയായ ദൃഗ്ഗണിതപ്രസ്ഥാനം ആനന്ദമായി കണ്ടുപിടിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തിയ മഹാനായ പരമേശ്വരൻനന്മുതിരി അവർകൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയനാകുന്നു.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ആദിവാദമായ വാക്യം നിർമ്മിച്ച വരരുചിയും ഒരു നന്മുതിരിതന്നെ എന്നുള്ളതു എത്രയോ അഭിമാനകരമല്ലയോ? പ്രസിദ്ധജ്യോതിഷിയായിരുന്ന തലക്കുളത്തു ഭട്ടതിരിയുടെ ചരിത്രങ്ങൾ വാചാമഹേശ്വരങ്ങളാകുന്നു.

മന്ത്രശാസ്ത്രം, തജ്ജശാസ്ത്രം, തന്ത്രശാസ്ത്രം, സംഗീതശാസ്ത്രം ഇവയിലും നന്മുതിരിസമുദായത്തിൽ നിപുണന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുണ്ടായിരുന്നതായി ഭാഷാചരിത്രം നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. സൂര്യക്കാലടിഭട്ടതിരി, ചെന്നാസ്സനന്മുതിരി, മാത്തൂർ നന്മുതിരി മുതലായവർ മുൻചെന്ന ഓരോ ഇനങ്ങളിൽ കീർത്തിനേടിയവരാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ ശാസ്ത്രഗതികൾ കഴിഞ്ഞാൽ സഹൃദയമനോ
രഞ്ജകമായ കാവ്യസാഹിത്യപന്ഥാവിൽ ഇറങ്ങാം. അ
വിടെയും ലോകൈകഗുരുവായ ആചാര്യസ്വാമികൾതന്നെ
യാണ് മുന്നണിയിൽ വിളങ്ങുന്നത്. ശബ്ദാത്മാലങ്കാരാദിസ
മസ്കഗുണസമ്പുഷ്ടമായ സൗന്ദര്യലഹരി ഒന്നുതന്നെ ഇതി
നു പുഷ്പമായ ഉദാഹരണം—:

‘ദശാദ്രാഘീയസ്യ ദരദലിതനീലോല്പലഭചാ
ദവീയാംസം ദീനംസ്തപയ കൃപയാമാമപിശിവേ!
അനേനായം ധന്യോ ഭവതിനചതേ ഹാനിരിയതാ
വനേ വാ ഹമേച്ഛേ വാ സമകരനിവാതോഹിമകരഃ’

വിഷയം ശൃംഗാരമെങ്കിലും ഗഹനങ്ങളായ ഭാവങ്ങ
ളാലും ധ്വനികളാലും അന്ത്യാപദേശങ്ങളാലും അലംകൃതവും
അല്പമെങ്കിലും സദ്ഭൂതരഭാവഃ തോന്നിക്കാത്തതുമായ അമര
കകാവ്യം, സരസ്വതീവിജയത്തിനായി പരമഹംസപരിവ്രാ
ജകനായ ആദിഗുരു പരകായപ്രവേശം ചെയ്തു നിമ്നീച്ചതെ
ന്നാണല്ലോ പഴമ.

‘പലായധപം പലായധപം
രേ രേ ദൃഷ്ടവീക്ഷജരാഃ
വേദാന്തവനസഞ്ചാരി
ഹ്യായാത്യാദൃണ്ഡകേസരീ.’

എന്നും—വരുന്നവരവിൽത്തന്നെ:—

‘ഭാഷാകവിനിവഹോയം

ദോഷാകരവദിഭാതി’ എന്നും മാറും കേരള
ത്തേയും കേരളീയവിദ്വാന്മാരെയും ഭസനം ചെയ്തുകൊണ്ടു
ഭ്രമിക്കുകിടന്നു കേരളീയക്കായുള്ള പണക്കിഴി മുഴുവൻ തട്ടി
ക്കാൻ തുടങ്ങിയ പ്രചണ്ഡപണ്ഡിതനായ ഉദൃണ്ഡനെ ജയി
ക്കാനായി ജനിച്ച കാക്കശ്ശേരി നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിനു ഒരു
അഭിമാനപുരുഷൻതന്നെ എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്വാ
ത്തല്പരം കർശമായ തത്ത്വപന്ഥാവിൽ പ്രചരിക്കയാൽ സ

മ്മതനായ സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിൽ കാക്കശ്ശേരിക്ക് മാഷ് കുറവുതന്നെയാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

സാമൂതിരിമഹാരാജാവിന്റെ സദസ്യന്മാരായ പതിനെട്ടരക്കവികളിൽ അരക്കവിയാകാത്ത പുനം ഒഴിച്ചു മറ്റു പതിനെട്ടുപേരും നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിനു പതിനെട്ടു മേളക്കാർ തന്നെ എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല.

ഇത്രയുംകഴിഞ്ഞു മുന്നോക്കം നോക്കിയാൽ കാണുന്ന പാശ്ചാത്യർ ആത്മാർത്ഥരും മൂലഗ്രന്ഥമായ ശ്രീമഹാഭാരതത്തെക്കാൾ മനഃപൂർവ്വം ആദരിച്ചുപോരുന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥമായ നാരായണീയം നിർമ്മിച്ച ഭക്തശിരോമണിയായ നാരായണഭട്ടതിരിയും ഒരു നമ്പൂതിരിവർഗ്ഗക്കാരൻതന്നെ എന്നുള്ളതു കൈകൊട്ടിക്കൊണ്ടുടത്തക്ക ഭാഗ്യവിലാസമല്ലയോ? സാഹിത്യരസികനായ അദ്ദേഹം ഗംഭീരനായ പണ്ഡിതനും കൂടിയിരിക്കുന്നു. യാതൊരു അർത്ഥചിന്തനെയും ചമൽക്കാരത്തിനും വകയില്ലാത്ത ശബ്ദശാസ്ത്രത്തിനു ഗണ്യനതരങ്ങളായ അനേകം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എഴുതിക്കൂട്ടുന്ന പരദേശപണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലും അദ്ദേഹം തലതാഴ്ത്തിച്ചിരിക്കുന്ന കഥ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്.

‘മുനിത്രയം നമസ്തു തദക്തിഃ പരിഭാവ്യച

വൈയാകരണസിദ്ധാന്തകൗമുദിയം വിരച്യതേ’

പുനതുടങ്ങി കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഉദ്ദേശം തോന്നിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തകൗമുദികത്താവായ ഭട്ടോജിദിക്ഷിതർ ഭട്ടവർമ്മനായ നാരായണഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ ‘പ്രക്രിയാസംവത്സരം’ എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മംഗളപദ്യമായ

‘രാസവിലാസവിലോലം

ഭജതമുരാമേന്മനോരമംരൂപം

പ്രകൃതിഷ്ഠയൽ പ്രത്യയവൽ

പ്രത്യേകംഗോപികാസുസമ്മിളിതം’

എന്നതിലെ സരസഗുഹഭവരീതി കണ്ടു വിസ്മിതനായിട്ടു ഇത്ര

ത്തോളം പ്രസന്നവണ്ഡിതനായ ഭട്ടതിരിയെ കാണാൻ കൊതിച്ചു പുറപ്പെട്ട വരംവഴി ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലെ നിർത്താത്ത വൃത്താന്തം കേട്ട വിരുത്യാധനനായി തിരിച്ചുപോയി. ഇപ്രകാരം എന്നും ഏവക്കും ആദരണീയമായ യശശ്ശരീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു മഹാപുരുഷനെ മറ്റൊരു സമുദായത്തിലും കാണുന്നതും സംശയമാണ്.

‘ആചാര്യകലൻ’ എന്നു അഭിഷേകരാചാര്യസ്വാമിയെ അനാദിച്ച് അപകടത്തിൽപ്പെട്ട നമ്പൂതിരിമാർതന്നെ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ ഭട്ടതിരിപ്പാട്ടിലേയ്ക്കു ‘വേദത്തിന്റെ ഗന്ധംപോലും ഇല്ല’ എന്നു ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനു മടിച്ചില്ല; എന്നാൽ സ്വാധീനവർദ്ധനയായ ആ മഹാനഭാവനു മദ്ധ്യമപാണ്ഡവനു പററിയ ഉവ്ചിപ്പോലുംപോലെ അവതടെ ആക്ഷേപം ഒരു അനുഗ്രഹമായിട്ടാണ് ചമഞ്ഞത്.

സന്ദേശകാവ്യത്തിൽ, കവികലഗുരുവായ കാളിദാസരുടെ രീതിമാത്രം അനുകരിച്ച് മേഘസന്ദേശത്തിന്റെ മേൽക്കട എന്നു പറഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും ഒട്ടും കീഴേഅല്ലാത്ത ശുകസന്ദേശം എഴുതിയ ലക്ഷ്മീദാസകവിയും ഒരു നമ്പൂതിരിതന്നെയാണല്ലോ.

കാളിദാസൻ അത്ഥപ്രതിവത്തിയും ധ്വനിവന്ദനവുംമാണ് രസമെങ്കിൽ ലക്ഷ്മീദാസന് അതു രണ്ടിനുംപുറമെ രഞ്ജനിഷ്ഠവും കൂടുതലായുമുണ്ട്.

ഇനി മണിപ്രവാളഭാഷാസാഹിത്യസരണിയിൽ സഞ്ചരിച്ചുനോക്കാം:—

ഈവിഷയത്തിലും വിരുതനായിക്കാണുന്നത് ‘ചെറുശ്ശേരി’ എന്നു കീർത്തിമാനായ ഒരു നമ്പൂതിരിതന്നെ. മധുരകോമളകാന്തപദാവലികളാൽ സരസോല്പാസരീതിയിൽ ചിരകൈട്ടിപ്പായുന്ന മുണ്ടൻവഞ്ചിയുടെ പോക്കുപോലെ താളമേളങ്ങളോടുകൂടി മേൽക്കുമേൽ തുള്ളിക്കുതിച്ചു ചാഞ്ചാടിക്കളിയാടുന്ന സാക്ഷാൽ ‘കൃഷ്ണഗാഥ’കേട്ടു രസിക്കാത്തവരും ചെറുശ്ശേരി

രിയെ കേൾക്കത്തക്കവരും കേൾക്കത്തക്കവരുടെ കൂടെ അധർമ്മം ചെയ്യുന്നവരും ഉള്ള ശാപത്തിന്നുമാത്രം അർഹനാകുന്നു. പാപങ്ങൾക്കു മുമ്പാകെ കണ്ണിൻ ആയർപ്പെട്ടതൽ എന്നപോലെ നന്മയിരിപ്പവരുടെയും ചെറുപ്പത്തിൽ പാപങ്ങൾ ചെയ്തവർക്കുവേണ്ടി എന്നപോലെ അത്ഭുതം അതിശയോക്തിയാകുന്നതല്ല.

ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിമാരുടെ പരിഹാസപാത്രമായിരുന്നു ദൈവവിശ്വാസത്താൽ യുധിഷ്ഠിരവിജയകന്താവായിത്തീർന്ന വാസുദേവനെയും പ്രസ്താവയോഗ്യനാണ്.

പരമഭക്തനും നാരായണീയകന്താവിന്റെ സഹജീവിയും ആയിരുന്ന പൂന്താനം, “ഭൂതിരിയുടെ നന്മയെക്കുറിച്ചു പൂന്താനത്തിന്റെ ഭാഷാസ്തുതിയാണ് എനിക്ക് പ്രിയം” എന്നു ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ സദാചാര്യരായ ലഭിച്ച മഹാനാണ്. സ്വപ്നത്തിലേക്കിലും മനുഷ്യശരീരത്തോടു കൂടി വൈകുണ്ഠ ഭഗവദ്ഗർഭം ചെയ്ത ഈ ഭാഷാകവി തന്റെ സന്താനഗോപാലം പാനയിൽ വിശ്വലോകത്തെ ദർശിച്ച രീതിയിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ഭാഷാഭൈഷ്യചന്ദ്രകന്താവായ മഴമംഗലം സാഹിത്യരസികനായിരുന്നതിനു പുറമേ ജ്യോതിഷാസ്ത്രവിശാരദനും വൈദികമാർഗ്ഗപ്രവർത്തനം കൂടി ആയിരുന്നു.

കാലക്കേടിനാൽ ഭൂഷുസംഭവിച്ചു എങ്കിലും പഴമക്കാരനും ഫലിതപ്രധാനിയും വിദൂഷകകവിശ്രേഷ്ഠനുമായ ‘തുകലൻ’ എന്ന വികടകവിയും ജനനം ഒരു നന്മയിരിതന്നെയാകുന്നു.

എതിരേതന്നെ ഭക്ത്യാ കളിച്ചു, ഭഗവൽപാദാരവിന്ദങ്ങളെ ചിത്തേചേർത്ത്, മിഴിയടച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തോന്നിയ മാരവിരുതും മനുഷ്യിതപ്രവൃത്തിയും പന്തൊത്തതും മറ്റും മറ്റും, ബാലശരീരം കോടിമുഖം ഗംഗയും ബ്രഹ്മന്റെ തലയും ഗളവും മറ്റുമൊക്കെ അർപ്പണങ്ങൾക്കാണ് കേരളഭാഷയിൽ കളിപ്പിച്ച ശൃംഗാരതിലകനായ ചേലപ്പാമ്പും ഒരു നന്മയിരി

രിവംശജൻ തന്നെ. വിദ്വേഷിയായ മനോരമത്തമ്പാട്ടിയുടെ അഞ്ചിക്കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞിട്ടമൃതചൊരിയും പുഞ്ചിരിക്കും, ചഞ്ചൽ ചില്ലിലതയ്ക്കും, നെഞ്ചിൽ കിടക്കുംനെടിയകുടിലതയ്ക്കും കൂടി ഒന്നിച്ചതൊഴുത് ഉണ്ണിയെങ്കിലും വണ്ണത്തോന്നിച്ച ഈ രസികശിരോമണിയാകട്ടെ, “പച്ചമലയാളകവിതാപ്രസ്ഥാനം തങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചുപോയി” എന്നു ഞെളിയുന്ന മേനിക്കുണ്ടപ്പനാരെ “പാടത്തുംകരനീളെനീലനിറമായ് വേലാക്കൊരാലോഷമായ് ആടിത്തുങ്ങിയലഞ്ഞുലഞ്ഞുനിലുണകല്ലവല്ലപൊറുളളവൈതങ്ങളെ”. പഠിയ്ക്കാൻ നീട്ടിയ കൈകായിൽപതിക്കും മുമ്പുചൊല്ലിയ ഭാഷാമൊഴികൊണ്ടു ശതകം ചൊല്ലിക്കുന്നത് എത്ര രസമായിരിക്കുന്നു. ദൃഷ്ടവിത എന്നു തള്ളിയിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാട്ടുണ്ണിച്ചരിതംകൂടി സരസമധുരമാണെന്നു ഏവനും സമ്മതിച്ചുപോകും.

ഇനിയത്തെ പുറപ്പാടു പുനത്തിന്റെതാണ്. ഗംഭീര വിദ്വാനായ സാമൂഹ്യരുടെ സദസ്യന്മാരായ പതിനെട്ടു കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഭാഷാകവിതകൊണ്ടു മാത്രം ആശയവിശേഷങ്ങളാലും വാഗ്ദോഷാണികളാലും അരക്കവിസ്ഥാനം കൈക്കലാക്കിയതിനു പുറമെ,

“.....കവയഃ
കവയത്തു വയത്തു ന താൻ വിനമഃ
.....
പുനമേവപുനഃപുനരാസ്തമമൈ”

എന്ന് വിജയവിരുതം,

“അന്തഃപന്തസ്തിനപ്ലുട്ട്”

എന്ന് സന്ദഭോചിതമമായി പ്രയോഗിച്ച ഒരു ‘ഫന്ത്’ പദത്തിനു ഒരു പട്ടുസമ്മാനവും പച്ചപ്പാണ്ടിപ്പട്ടമായ ഉദ്യോഗസ്ഥിതന്റെ പക്കൽനിന്നും തക്കംനോക്കി തട്ടിച്ച സാക്ഷാൽ കവി പുനം എത്ര സരസനാണെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

ഇങ്ങനെ ഓരോ മഹാനാമരേയും എടുത്തു പറയുന്നതാ

യാൽ അതിനുതന്നെ വളരെസമയം മിനക്കെടുത്തേണ്ടിവരുമെന്നുവിചാരിച്ചു ചുരുങ്ങുന്നു.

അടുത്തുകഴിഞ്ഞ ഗവണ്മെണ്ടു ജനസംഖ്യക്കണക്കിൻപ്രകാരം ഉദ്ദേശം ഒരു കോടിയോളം ജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന കേരളത്തിൽ ജനസംഖ്യയുടെ ആയിരത്തിലൊരംശംവേലും വകകാണാത്തതും സന്താനപുലിമാറ്റം സന്ദേഹസ്ഥിതിയിൽ എപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു സമുദായക്കാർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഗുരുകലവാസവും ഗുരുശുശ്രൂഷയുമില്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു സൗകര്യങ്ങളുമില്ലാതിരുന്ന മുൻകാലങ്ങളിൽ ഹിന്ദുക്കൾക്കുവേണ്ടുന്ന കാരോ വിഷയങ്ങളിലും പ്രയത്നിച്ചു പഠിപ്പുണ്ണയോഗ്യത സമ്പാദിക്കുകയും, വിശേഷിച്ചു സാഹിത്യസരണിയിൽ അഭ്യസിച്ചുവന്ന പരിഷ്കാരങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതോക്കുമ്പോൾ ഉദ്ദേശം നൂറമ്പതുവർഷങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോൾ നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിന്റെ സകലവിധമുള്ള ഉന്നതികളും അടിയുറപ്പില്ലാതെ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു എന്നു പശ്ചാത്തപിക്കാനേ വകകാണുന്നുള്ളൂ.

കാമോ! ഒരു കാര്യം ഇപ്പോൾമാത്രമാണ് കാമയിൽ വന്നത്. വെണ്മണിനമ്പൂതിരിമാരും നടുവത്തച്ഛനും ധീവോളിയും മറ്റും നമ്പൂതിരിമാരെല്ലെ എന്ന് ഇന്നത്തെ ഈ യോഗത്തിലുള്ളവർതന്നെ വല്ലവരും ഒരു ചോദ്യം ചെയ്തേക്കാം. അതിലേക്കു അവർ ആധുനികനാരാകയാൽ സദസ്സരിൽ പലരും അവരെ നേരേകണ്ടു പരിചയിച്ചവരായിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടു ഞാൻ പ്രത്യേകിച്ചെടുത്തു പറയാത്തതാണെന്നു എനിക്കു സമാധാനമുള്ളൂ.

ഇനി ഒരുവിധം ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കണമല്ലോ: —

പഠിപ്പുണ്ണവും വിധിവത്തുമായ വേദപഠനം; ഇതരദേശങ്ങളിലും ഇതരസമുദായക്കാർക്കും ഇല്ലാത്തതും 'അനാചാരങ്ങൾ' എന്നു മറ്റുള്ളവർ അർത്ഥം തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു

മായ ആചാരവിശേഷങ്ങൾ; പ്രാമണ്യവൃത്തിയുൾക്കൊള്ളുന്നവമായ ബ്രഹ്മചര്യാനുഷ്ഠാനം; ഗൃഹസ്ഥാശ്രമധർമ്മം; ഹൃദയപൂർവ്വകമായ അതിഥിപൂജ; പരിശുദ്ധമായ മനോഗതി; നിഷ്പവടങ്ങളായ പ്രാപാരങ്ങൾ; അഹിംസ, ദയ, സമഭാവന മുതലായ അനേകവിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾക്ക് ആധാരഭൂതനായ നവ്വതിരിസമുദായക്കാരെ എത്രതന്നെ ഞ്ഞാലും മതിയാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി കരെ മോശപ്പെട്ടാണെന്നുള്ളതും വക്തവ്യമാണ്.

ജീവിതകൃത്യത്തിൽ നമ്മുടെ സ്ഥിതി രണ്ടു വഴികൾ തങ്ങളിൽ പിരിയുന്നിടത്താണ് എന്നുള്ള വചനം കേട്ടുകേട്ടു മുഷിഞ്ഞതാണെങ്കിലും വാസ്തവമാകുന്നു. പുതിയതും പ്രബലവും ആയ ഒരു പരിഷ്കാരരീതി നമ്മുടെ പഴയ എപ്പാടുകളെ എല്ലാം അടിയോടെ കലുക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. അവയുടെ സ്ഥാനത്തു പുതിയ എപ്പാടുകൾ ഇനിയും സ്വരൂപിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭീശകാലമായിട്ട് ഒരു ജാഡ്വനിദ്രയിൽ മയങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ഇന്ദ്രാനിവാസികളുടെ മനസ്സ് തടടിതി ഉണർന്നു പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങളാലും അപൂർവ്വചോദനകളാലും പൂർണ്ണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു വൈദേശികമായ പരിഷ്കാരമാർഗ്ഗം നമ്മുടെ ഇടയിൽ അത്ര വലിയ ഭേദഗതികളെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. എത്ര എന്നാൽ, ഇനി ലോകചരിത്രത്തിൽ നമ്മുടെ ഭാഗം വിചിത്രമായി വിചാരിക്കപ്പെടും. പഴയകാലത്തു പരമനിദ്രാസ്ഥങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം ഇപ്പോൾ നമുക്കു രസിക്കാതെ ആയി. അവയുടെ സ്ഥാനത്തു പുതിയ വസ്തുക്കളെ സ്ഥാപിക്കാനാണു നമ്മുടെ യത്നം. ഇന്നത്തെ ഹിന്ദു അനേകായിരം സംവത്സരകാലമായി നിലനിന്നുപോരുന്ന സ്ഥായിയായ സ്ഥിതപാലകസ്വഭാവത്തിന്റെ മനോവ്യാമോഹകമായ ഒരു പരിണാമമാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതപാലകസ്വഭാവം അവനെ ഏഷ്യയിലുള്ള മറ്റു കുറുത്ത മനുഷ്യരുടെ എന്നല്ല, യൂറോപ്പിലെ വെള്ളക്കാരുടെപോലും

ആക്രമങ്ങളേയും, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഉദ്ദീപകമായ സാഹിത്യങ്ങളാൽ ഉത്പാദിച്ച പ്രചരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തീവ്രമായ ഉന്മൂലനമതത്തേയും എതിർക്കുന്നതിനു ശക്തനാക്കിച്ചെഴുതിട്ടുണ്ട്. എല്ലായിടത്തും ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനു സ്വഭാവത്തിൽ സാംക്രാമികവും ഫലത്തിൽ ധ്വംസകവുമായ ഒരു അസ്വാസ്ഥ്യം കാണുന്നു. നമ്മുടെ മനസ്സ് ഒരു സന്ദേഹസമുദ്രത്തിന്റെ തീരകളിൽ ആന്ദോളനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. പലപ്പോഴും ഒരു പരമനിദ്രാസ്ഥിതിയിൽ എത്തുന്നതിനുള്ള സംരംഭത്താൽ നാം പ്രകാശംകൊണ്ടു നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നതായ വല്ല ജ്യോതിസ്സിന്റേയും നേരെ പാഞ്ഞെടുക്കുന്നു; എന്നാൽ ഒടുവിൽ കെടാൻപോകുന്ന അഗ്നി വീശുന്ന വായുവിന്റെ ഘാതകാശത്താൽ ജ്വലിക്കുന്നതുപോലെയോ ഉള്ള ആ ജ്യോതിസ്സിന്റെ സ്ഥിതി എന്നു വന്നുകൂടുന്നു. ക്ഷേമകരങ്ങളായ കിരണങ്ങളേക്കൊണ്ട് ഒരു പ്രശാന്തമായ ചന്ദ്രാസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉറപ്പുതരുന്നതും, സ്ഥായിയും, വാസ്തവവുമായ ഒരു പ്രകാശമാകട്ടേ അപൂർവ്വമായി വല്ലപ്പോഴും ഒരിക്കലേ നാം കാണുന്നുള്ളൂ. ദൈവം നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് പ്രബലങ്ങളായ രണ്ടു പരിഷ്കാരങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ഇടഞ്ഞു കടിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലാകുന്നു. അവയിൽ ഒന്ന് നാട്ടിൽ ഉണ്ടായി വളർന്നു ചിലർ തൊറ്റിലുരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ക്ഷയിച്ചു ദുർബ്ബലപ്പെടാത്തതും, നേരേ മരിച്ചു പ്രായാധിക്യത്താലും വിശേഷജ്ഞാനത്താലും പൂജ്യത സമ്പാദിച്ചതും ആകുന്നു; മറേറതു പാശ്ചാത്യദേശത്തുനിന്നു വന്നു ദുഃഖത്തെ ആകട്ടെ ദോഷത്തെ ആകട്ടെ വകവെക്കാതെ ലോകത്തെ എല്ലാം സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളെക്കൊണ്ടലങ്കരിക്കുന്ന ഒരു പ്രസന്നമായ സ്വസ്ഥിവാദത്തോടുകൂടെ യൗവനപ്രഭവത്തിൽ മരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ പൊതുജനക്കേരം ഈ മത്സരത്തിന്റെ പരിണാമത്തിന് ആയത്നമായിരിക്കുന്നു. രണ്ടുവക്ഷത്തിലുമുള്ള ബലത്തെ നമുക്കു ഗണിക്കേണ്ട

തൂണ്ട്. ഭൂതത്തെ മിഥ്യയാക്കാതെ അതിന്റെ അനുഗാമി
യായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന ഒരു ഭവിയ്യത്തോടുകൂടെ നമ്മുടെ വ
ർഗ്ഗക്കാർക്കു നിത്യതയെ സ്വീകരിക്കുന്നതായ ഒരു മട്ടിലേക്കു ഈ
മത്സരത്തിന്റെ പശ്ചാത്താപത്തെ നയിപ്പിക്കുകയാണ് നമ്മു
ടെ ഇപ്പോഴത്തെ കൃത്യം.

ഈ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിന് ഓരോ ജാതിക്കാരും
സംഘക്കാരും താന്താങ്ങളുടെ ശക്തിയും സ്ഥിതിയും അനു
രൂപമായി ശ്രമംചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പ്രാ
ചീനപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഉയർന്ന കൊമ്പിൽ കയറിയിരുന്നവ
ർക്കു കീഴിൽ ഇരുന്നിരുന്നവരോളം നവീനപരിഷ്കാരത്തെ സ്വീ
കരിക്കുന്നതിനുള്ള ആവശ്യവും സൗകര്യവും ഇല്ലാതെ വന്നു.
പഴയ പൗരസ്ത്യപരിഷ്കാരനിശ്ശേഷിതത്വത്തോടു കൂടിയവർ
ഉള്ളതിൽ ഒരു ജാതിക്കാർ എത്തിയിരുന്ന പടി എത്രത്തോ
ളം ഉപരിയായിരുന്നോ അത്രത്തോളം ആ ജാതിക്കാർ അ
വിടംവിട്ടു പുതുതായി അങ്കുരിച്ചുവരുന്ന പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത
ത്വവിൽ കടന്നുപിടിക്കുന്നതു ശ്രമസാധ്യമായി വന്നുചേർന്നിരി
ക്കുന്നു. അതിനാൽ രണ്ടു പരിഷ്കാരങ്ങളും കൂടിക്കലർന്നതോടു
കൂടി സമുദായസ്ഥിതി ഒന്നു കീഴുമേലായി മാറിത്തു. പുരാത
നസമുദായപ്രകാരം ഉയർന്നു നിന്നവർ അധുനാതനസമു
ദായപ്രകാരം താഴെ വന്നുപോയി. മാതൃപ്രകാരം പഴ
യതിനുള്ള മാഹാത്മ്യം നിശ്ശേഷം നശിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും സാ
ധാരണ ജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പുതിയതിനെത്തന്നെയാണ്
പൂജ്യത കൂടുക. അതിനാൽ പാശ്ചാത്യനാഗരികത്വത്തിന്റെ
എല്ലാം അടിസ്ഥാനമായ ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം ഈ നാ
ട്ടിൽ പ്രബലപ്പെടുന്നതോടും അതിൽ വൈമുഖ്യം വഹിക്കുന്ന
ഉത്തമജാതിക്കാരുടെ മറുത്താലും ഐതിഹ്യസമ്പത്തുമൂലം
യും ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി.

ഈ വിധം ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള കലാപം നമ്പൂതിരി
മാരെ ആണ് അധികം ബാധിച്ചത്. അതിനുള്ള കാരണം

അവർ പണ്ടു സർവ്വോത്തമപദത്തിൽ ഇരുന്നതുമാണ്. “നീചൈശ്വര്യപരിചരൂപക്രമേണ” (ചക്രമുദ്രാമുഖസ്ഥയഖിലംകീഴ് മേൽമറിഞ്ഞവത്ര) എന്നല്ലോ പ്രമാണം. ആയതിനാൽ താണും പൊങ്ങിയും വരുന്ന സംസാരചക്രത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥാഭേദത്തേപ്പറ്റി ശോചിക്കാനില്ല. ഇന്നു താണാൽ നാളെ പൊങ്ങുകയും ആകാമല്ലോ. അതിനാൽ അധോഗതിക്കുള്ള കാരണം അറിഞ്ഞു അതിനെ പരിഹരിപ്പാനുള്ള യത്നം ചെയ്യേണ്ടതാണ് നന്മുതിരിമാരുടെ കൃത്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ കൃത്യബോധം ഉണ്ടായിട്ടു നന്മുതിരിപ്പരിഷ്കരണ ആകപ്പാടെ ഒന്നു നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്ന് ഈവക യോഗങ്ങൾതന്നെ പൂർണ്ണലക്ഷ്യമാകുന്നു. പ്രാചീനസമുദായപ്രകാരം നന്മുതിരിമാർ ആശീർവാദം പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു എനിക്ക് അധികാരമില്ലെങ്കിലും ഈ നവീനസമുദായപ്രസ്താവത്തിൽ ആവക നിബ്ബന്ധങ്ങളെ ഗണിക്കേണ്ടതില്ലാത്തതിനാൽ സമുദായോന്നതിക്കുവേണ്ടി നന്മുതിരിമാർ ചെയ്തവർന്ന സകലവിധവ്യവസായങ്ങൾക്കും ഞാൻ ഹൃദയപൂർവ്വം വിജയം ആശംസിക്കുന്നു.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ എം. എ.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഗ്രാമങ്ങൾ.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ചരിത്രം എഴുതുവാൻ ഭയപ്പെടുന്നവർ ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത് അവരുടെ ഗ്രാമവിഭാഗമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മലയാളത്തിൽ പ്രായേണ ഓരോരോ ഗ്രാമങ്ങളിലും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി ഓരോരോ ആചാരങ്ങളെയും നടപടികളെയും സ്ഥാനമാനങ്ങളെയും പരസ്പരമനായിട്ടുതന്നെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനുശേഷം കാലക്രമംകൊണ്ടും, സംഗതിവശാൽ ഓരോരോ ഗ്രാമങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം ചില ഏല്പാടുകൾ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടും വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, വേഷഭൂഷണാദികൾക്കുംകൂടി സാധാരണയായി എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങൾക്കും വ്യത്യാസം കാണപ്പെടുന്നതുണ്ട്. ഈ വക വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വണ്ണിക്കണമെങ്കിൽ ഗ്രാമങ്ങളെ വേർതിരിക്കാതെ എങ്ങിനെ സാധിക്കും? സൂക്ഷ്മം നോക്കുന്നതായാൽ ഗ്രാമവിഭാഗജ്ഞാനം നമ്പൂതിരിചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു അസ്ഥിവാദമാണെന്നുതന്നെ വന്നുകൂടും. അതുകൊണ്ട് ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഗ്രാമങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് പ്രധാനമായി വിവരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മലയാളത്തിലും വിശേഷിച്ചു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിലും ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും ചരിത്രജ്ഞന്മാരുടെയും ഒരു പ്ലാഗ്കൊണ്ടും കാലപ്പഴക്കത്താലും ചില ഗ്രാമങ്ങൾ ഏതെല്ലാമാണെന്നും ആ വക ഗ്രാമക്കാർ ആരെല്ലാമാണെന്നും മറ്റും സംഗതികൾ ഇപ്പോൾ പ്രായേണ ആർക്കും നിശ്ചയമില്ലാതെ ആയിരിക്കുന്നു. നിശ്ചയമുള്ള സംഗതികളെയും മുഴുവൻ അന്വേഷിച്ചറിവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാ. എങ്കിലും എന്റെ അറിവിലും അന്വേഷണത്തിലും പെട്ടേടത്തോളം ഗ്രാമങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സംഗതികളെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

കേരളവിഭാഗം.

സഹ്യൻപർവ്വതത്തിന്റെയും പശ്ചിമസമുദ്രത്തിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിലായി ഗോകുണ്ഠമതൽ കന്യാകുമാരിവരെ നീണ്ടു

കിടക്കുന്ന ഒരു ഭൂഭാഗത്തെയാണല്ലോ “കേരളം” എന്നു സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഈ “കേരളം” ഉത്തരം, ദക്ഷിണം, എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ കഠിനമായിരോടു പുഴയുടെ വടക്കേക്കരമുതൽ. ഗോകുണ്ഠം വരെ “ഉത്തരകേരളം”; മേപ്പടിപുഴയുടെ തെക്കേക്കരമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ “ദക്ഷിണകേരളം”. ഈ വിഭാഗത്തെത്തന്നെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ രാജാവവർകളുടെ “കേരളം” എന്നു പുസ്തകത്തിൽ കഠിനമായിരോടു പുഴയുടെ വടക്കേക്കരയിൽ കാവുപ്പട്ടേരിയുടെ ഗുഹത്തിന്റെ വടക്കിനി താമരതൽ വടക്കോട്ട് ഉത്തരകേരളം, ഈ അതിർത്തിയിൽനിന്നു തെക്കോട്ടു ദക്ഷിണകേരളം എന്നിങ്ങിനെ കുറേക്കൂടി നിഷ്കഷിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ “ദക്ഷിണകേരളം”ത്തിനാണ് സാക്ഷാൽ മലയാളമെന്നുള്ള പേര്. ഈ രണ്ടിലും കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ വടക്കു മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമക്കാരെ എമ്പ്രാന്തിരിമാരെന്നും, തെക്കു മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമക്കാരെ നമ്പൂതിരിമാരെന്നും സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരും കേരളബ്രാഹ്മണരാണെങ്കിലും അവരുടെ ആചാരങ്ങൾക്കു പരസ്പരം വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. എമ്പ്രാന്തിരിമാരുടെ ആചാരങ്ങൾക്കു പരദേശബ്രാഹ്മണരുടെ ആചാരങ്ങളെക്കാൾ അധികമെന്നും ഭേദവുമില്ല. ഇതു നോക്കുമ്പോൾ പരസ്പരമന്, ശങ്കരാചാര്യർ, മുതലായവർ ആചാരങ്ങൾക്കും മാറ്റം വരുത്താത്ത മാറ്റം ദക്ഷിണകേരളത്തിൽ മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഗ്രാമപ്പേരുകൾ.

ഇനി ഗ്രാമങ്ങളെ വിഭജിക്കാം. ദക്ഷിണകേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഗ്രാമങ്ങൾ മുപ്പത്തിരണ്ടുതന്നെ (മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.) എന്നാൽ ഈ ഗ്രാമപ്പേരുകൾ മുഴുവനും കേരളോല്പത്തിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആ പേരുകളെ അതിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരമെന്നെ തിരിച്ചു ചേർക്കുന്നു.

പെരുമ്പുഴക്കു തെക്ക് കുരുമുഴുക്കു വടക്ക് ഗ്രാമം പ
 ന്, അതായത് 1 പയ്യന്നൂർ, 2 ചെരിഞ്ചെല്ലൂർ, 3 കരിക്കാ
 ട്, 4 ഈശാനിമംഗലം, 5 ആലത്തൂർ, 6 കാരന്തോളം,
 7 തൃശ്ശിവപേരൂർ, 8 ചെരുവനം, 9 പന്നിയൂർ, 10 ചൊ
 വ്വരം; കുരുമുഴുക്കുതെക്ക് പുണ്യാറിനു വടക്ക് ഗ്രാമം പ
 ന്നൂർ 1 പറവൂർ, 2 ഐരാണിക്കുളം, 3 മൂഴിക്കുളം, 4 ഇ
 രിഞ്ഞാലക്കുട, 5 അടവൂർ, 6 ചെങ്ങമനാട്, 7 ഉളിയന്ത
 ൽ, 8 കഴിതനാട്, 9 കഴയൂർ, 10 ഇളിളം, 11 ചയമുണ്ട,
 12 ആവട്ടിപ്പത്തൂർ; പുണ്യാറിനതെക്ക് കന്യാകുമാരിയ്ക്കു വ
 ടക്ക് ഗ്രാമം 10 (പത്തു്) 1 കടുമരുക, 2 കിടങ്ങൂർ, 3 കുമാ
 രപല്ലൂർ, 4 കവിയൂർ, 5 ഐരമാനൂർ, 6 നീർമ്മണ്ണ, 7 അ
 മ്മണി, 8 അമ്മളം, 9 ചെങ്ങന്നൂർ, 10 തിരുവല്ലായെ ആ
 കെ ഗ്രാമം മുപ്പത്തിരണ്ട്.

മേൽ വിവരിച്ച “കോളോല്പത്തി”യിൽ മലയാളത്തെ
 മൂന്നായി വേർതിരിച്ചു അതുകൾക്കു വടക്കുനിന്നു ക്രമേണ പെ
 രുമ്പുഴ, കുരുമുഴ, പുണ്യാറ്, കന്യാകുമാരി, ഇങ്ങിനെ നാ
 ലതിരുകൾ പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഇതിൽ കന്യാകുമാരി എ
 ന്നു പറഞ്ഞ അതിർ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. പെരുമ്പുഴ എന്നു
 പറഞ്ഞതു കാഞ്ഞിരോട്ടു പുഴയാകുന്നു. കുരുമുഴ എന്നത്
 ഇപ്പോൾ കുറുമാലി പുഴയെന്നും കുറെ ഭാഗത്തിന്നു കുരുവന്ത
 ൽ പുഴ എന്നും പറയപ്പെടുന്ന പുഴയാണ്. ഇതു തൃശ്ശിവപേ
 രൂർ താലൂക്കിന്റെ തെക്കേ അതിരായി പടിഞ്ഞാട്ടു പ്രവ
 ങ്കിക്കുന്നു. പുണ്യാറ് എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ട് ആലുവായ പുഴ
 യാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. ഈ പുഴ ചൊവ്വരമുതൽ രണ്ടാ
 യി പിരിയുന്നു. അതുവരെ ഒന്നായി ഒഴുകുന്നതും ചൊവ്വരമു
 തൽ തെക്കേ കൈവഴിയുമാണ് മദ്ധ്യവേണത്തിന്റെ തെ
 ക്കേ അതിർ. പെരുമ്പുഴ, കുരുമുഴ, പുണ്യാറ് ഇതുകൾ
 കാഞ്ഞിരോട്ടുപുഴ, കുറുമാലിപ്പുഴ, ആലുവ തെക്കേ പുഴ, ഇ
 തുകൾതന്നെയാണ് എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി യുക്തികൾ ധാരാ

ഉം പറയാനാണ്. വിസ്ഫോഭയെക്കൊണ്ട് ആ യുക്തികളെ നാം വിടെ കാണിക്കുന്നില്ല. മേല്പാഞ്ഞ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളിൽ പദക്കുറ, തെക്കും ഖണ്ഡങ്ങൾക്കു വളരെ വലിപ്പമുണ്ട്. മദ്ധ്യഖണ്ഡം വളരെ ചെറിയതാണെങ്കിലും ഗ്രാമങ്ങൾ ഉള്ളതിലും അധികം ആ ഖണ്ഡത്തിലാണതാനും. ഇനി വടക്കേഖണ്ഡത്തിലുള്ള ഗ്രാമങ്ങളെ ക്രമത്തിൽ ചുരുക്കമായി വിവരിക്കാം. ൧

1 പയ്യന്തം: ചിറക്കൽ താലൂക്കിന്റെ വടക്കേ അറ്റത്തും തെക്കൻകണ്ണാടകജില്ലയുടെ തെക്കേ അറ്റത്തുമായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ ഏകദേശം കിടപ്പ്. ഇതിന്റെ വിസ്താരം ഏതായാണെന്നു അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഗ്രാമക്കേന്ദ്രം ചിറക്കൽ താലൂക്കിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തായിട്ടാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഗ്രാമക്കേന്ദ്രത്തിലെ മുത്തി സബ്രഹ്മണ്യനാണ്. ഈ ഗ്രാമക്കാർ മുഴുവനും മതമക്കത്തായസമ്പ്രദായത്തെ ആശ്രയിച്ചവരാണ്. പരമേശ്വരന്റെ ആജ്ഞാപ്രകാരമാണ് അവർ ഇതിനെ സ്വീകരിച്ചത് എന്നു മലയാളത്തിൽ ഒരു കിംവദന്തിയുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമക്കാർ ഭട്ടികെ ബാക്കി എല്ലാ മലയാളബ്രാഹ്മണരും മക്കത്തായക്കാരുമാണ്. ഇവർ മതമക്കത്തായക്കാരാണെങ്കിലും ഇവരുടെ സ്ത്രീകൾ മാത്രം ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളെപ്പോലെ പാതിവ്രത്യത്തെ ആശ്രയിച്ചവരുമാണ്. ഇവരുടെ സ്ത്രീകൾക്കു വൃദ്ധിചാരശങ്കയിൽ സാധാരണ എല്ലാ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളെപ്പോലെ സ്നാനവിചാരം ചെയ്യുക എന്നുള്ള പതിവ് ഇന്നും നടപ്പുണ്ട്. ഇവർക്കു അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടെയും, ഭർത്താവിന്നു ഭാര്യയുടെയും, ഭാര്യക്കു ഭർത്താവിന്റെയും ശേഷക്രിയ ചെയ്യണം.

2 വെരിഞ്ചല്ലൂർ:—ഈ ഗ്രാമം ചിറക്കൽ താലൂക്കിലാണ്. തളിപ്പറമ്പുക്കുറേയും തൃച്ചംബരത്തുക്കുറേയും ഗ്രാമങ്ങളുടേതായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമക്കാർ വിചാരിച്ചു വരുന്നത്. ഇതിലെ മൃഗങ്ങൾ ഒന്നു ശിവനും ഒന്നു വിഷ്ണുവുമാകുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഏകദേശം ചിറക്കൽതാലൂക്കി

ന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണ്. ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ വലിപ്പം എത്രയാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രാമം മലയാളത്തിൽ പ്രധാനവും ഗ്രാമക്കാർ യാഗം സത്യാസം മുതലായത് ഉള്ളവരുമാകുന്നു. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ തട്ടന്തക്കാട് എന്നും ചേരീന്തക്കാട് എന്നും രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരുണ്ട്. ഈ വർഗ്ഗക്കാർ അന്യോന്യം ശ്രദ്ധമൂട്ടാറുണ്ടെങ്കിലും അവർ തമ്മിൽ തമ്മിൽ കൊള്ളക്കൊടുക്കൽ സാധാരണ പതിവില്ല. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ തട്ടന്തക്കാടാണ് അധികം പ്രാധാന്യം. വൈദികനും, സ്മാർത്തനും, ആശ്വന്മാരും തട്ടന്തൽ മാത്രമേയുള്ളൂ. ധനവാന്മാരും ഇതിൽതന്നെയാണ് അധികമുള്ളത്. ഗ്രാമക്ഷേത്രം വക സ്വത്തിന്റെ മാനേജമെന്റും ഇവർതന്നെയാണ് ചെയ്തുവരുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമക്കാരെ തളിപ്പറമ്പുഗ്രാമക്കാർ എന്നും പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്.

3 കുറിക്കാട്:—ഈ ഗ്രാമം ഏറനാട്ടുതാലൂക്കിന്റെ കിഴക്കു പകുതിഭാഗത്തായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. ഗ്രാമത്തിന്റെ വലിപ്പം എത്രയുണ്ടെന്നറിയുന്നില്ല. ഗ്രാമക്ഷേത്രം മഞ്ചേരിക്കുസമീപം കുറിക്കാട് എന്നൊരു ദേശത്താണു നില്ക്കുന്നത്. ഗ്രാമക്ഷേത്രം വക സ്വത്തു ധാരാളമുണ്ട്. അതിന്റെ മാനേജമെന്റ് ഈ ഗ്രാമക്കാരുതന്നെയാണ് ചെയ്തുവരുന്നത്. കുറിക്കാട്ഗ്രാമം മലയാളത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഗ്രാമമാണ്. ഇതിൽ വൈദികനും സ്മാർത്തനും ആശ്വന്മാരുമുണ്ട്. അവരിൽ അധികം യജുർവേദികളും ചിലർ മാത്രം ജഗദീകളുമാകുന്നു. ഈ ഗ്രാമവും സോമാഹുതിക്കു അധികാരമുള്ള ഗ്രാമമാണ്. ഇപ്പോൾ ഇതിൽ ഇല്ലങ്ങൾ വളരെ കുറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. അവത് ഇല്ലങ്ങളിൽ അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിൽ യജുർവേദികളുടെ അധികം നടവടികളും പെരുവനം ഗ്രാമക്കാരുടേതുപോലെയാണ്. ഇവരുടെ സ്ത്രീകളിൽ ആരും കയ്യിന്മേൽ യാതൊരു വളയും ധരിക്കാറില്ല എന്നുള്ളതാണു ഗ്രാമത്തിന്റെ ഒരു വിശേഷണമു

പ്പ്. വള വേണ്ടെന്നുവെച്ചതു ബകാസുരനെ യേപ്പെട്ടിട്ടാണെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. അതിന്നു യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

4 ഈശാനിമംഗലം:—വള്ളുവനാടു താലൂക്കിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ മുക്കിൽ പട്ടാമ്പി തീവണ്ടിയാപ്പീസിൽ നിന്നു ഏകദേശം മൂന്നു നാഴിക കിഴക്കായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ നില. ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമത്തിനെ കാങ്ങല്ലൂർ എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഈ ഗ്രാമം തമ്മിൽ തമ്മിൽ തൊട്ടുകൊണ്ടു കിടക്കുന്ന ഏഴു ദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ്. ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിന്നു തളി എന്നാണു പേര്. ക്ഷേത്രപ്പേരു തളി എന്നായാൽ മൂത്തി എന്നാണെന്നു പിന്നെ ചോദിക്കേണ്ടതില്ല. എല്ലാ തളിയിലും മൂത്തി ശിവനേയുള്ളു. ഇതുകൊണ്ടും “ഈശാനിമംഗലം” എന്ന പേരിന് ഇവിടെ ചേർച്ചയുണ്ട്. ഈശാനിമംഗലം ഗ്രാമം കാങ്ങല്ലൂരാണെന്നു കാങ്ങല്ലൂക്കാർ ധാരാളം പറയാറുള്ളതിന്നുപുറമെ അതിന് ഒരു തെളിവുമുണ്ടു കാണാറുണ്ട്. എന്തെന്നാൽ കാങ്ങല്ലൂർ ‘കടപ്പാമ്പത്തുകാവ്’ എന്നൊരു ക്ഷേത്രമുണ്ട്. അവിടെ കൊല്ലംതോറും നടത്തിവരാറുള്ള കാലപ്പാവക്കുത്തിന്റെ അവസാനദിവസത്തിൽ കൂത്തുപറയുന്നവർ ഒരു മംഗളാശംസ ചെയ്യാറുണ്ട്. അതിൽ കാങ്ങല്ലൂക്കാരെ ഉദ്ദേശിച്ചു ‘ഈശാനിമംഗലത്തു’ ഏഴുദേശത്തുള്ള എല്ലാ ഇല്ലക്കാർക്കും എന്നൊരു വാചകം പറയാറുണ്ടത്രെ. അതുകൊണ്ട് ഏഴുദേശത്തിന്നുംകൂടി ഈശാനിമംഗലമെന്നു പേരുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈശാനിമംഗലം ഗ്രാമം കാങ്ങല്ലൂരാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളമെന്ന പുസ്തകപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാൽ ഈ ഗ്രാമം കുറമ്പനാട്ടോ, കോഴിക്കോട്ടോ, ആവാണെ താമുള്ളു. ഇതു ഒന്നുംകൂടി അന്വേഷിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ഇതു ചൊവ്വരം ഗ്രാമത്തിന്റെ പടി(?) ഗ്രാമമായതുകൊണ്ട് ഇതിനെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല.

5 ആലത്തൂർ:—പൊന്നാനിതാലൂക്കിന്റെ വടക്കുവടി ഞ്ഞാറുഭാഗത്തായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രാമം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ രണ്ടുണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നത്. ഒന്നു “തൃക്കുണ്ടിയൂർ” മറോതു ഫനുമാൻക്ഷേത്രം. ഈ രണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളും തിരുവ് തീവണ്ടിയാപ്പിസ്സിനു സമീപത്തുമാണ്. ഗ്രാമവിസ്താരം എത്രയാണെന്നു അറിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുമില്ല. കുറിക്കാട്ടുഗ്രാമത്തിലെമ്പോലെ ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമത്തിലും ഇല്ലങ്ങൾ വളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതും മലയാളത്തിലൊരു പ്രധാനഗ്രാമമായിട്ടാണ് വിചാരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ പണ്ടു അനേകവിദഗ്ദ്ധന്മാരുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. തലക്കൊള്ളത്തുർ ഭട്ടതിരി, പാങ്ങോട, കാക്കശ്ശേരി ഭട്ടതിരി, കേളപ്പൂർ സോമയാജി, താമ്രനെല്ലൂർ ഇവരെല്ലാവരും ഈ ഗ്രാമക്കാരാണ്. ഗോളയുക്തിയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന യുക്തിഭാഷാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ് “പാങ്ങോട” ആകുന്നു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉക്ത് എന്ന പുതിയ സമ്പ്രദായത്തെ ഏല്പിച്ചതിനുള്ള കേളപ്പൂർ.സോമയാജിയാണ്. വേറെയും അനേകം ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാർ ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സോമാഹുതിക്കും മറ്റും അധികാരമുള്ള ഗ്രാമമാണിത്.

6. “കാരന്തോളം” ഈ ഗ്രാമം കേരളമെന്ന പുസ്തകത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചപ്രകാരം തൃപ്പനഞ്ചിഗ്രാമമാണെങ്കിൽ അത് കുറിക്കാട്ടുഗ്രാമത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതാകാകാണ്ട് അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ അധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല. ഗ്രാമക്ഷേത്രം കുറിക്കാട്ടു പ്രധാനക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു കുറെ വടക്കായിട്ടാണു കിടക്കുന്നത്. ഗ്രാമത്തിന്റെ വലിപ്പം എത്രയാണെന്നറിയുന്നില്ല. “കാരന്തോളം” തൃപ്പനഞ്ചിതന്നെയാണെന്നു എന്നുള്ള സംഗതി ഒന്നുംകൂടി സൂക്ഷ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാണ്.

7. “തൃശ്ശിവപേരൂർ”:—ഈ ഗ്രാമം കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായിട്ടാണു കിടക്കു

നന്ത്. ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ വിസ്താരം ഇത്രയാണെന്നു സൂക്ഷ്മം അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും ഗ്രാമക്ഷേത്രമായ വടക്കുന്നാഥൻക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു നാലുഭാഗത്തേക്കും ഏകദേശം ഈ രണ്ടു നാഴിക ദൂരംവരെ ഗ്രാമസങ്കേതമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇല്ലങ്ങൾ ഇതിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു പുറത്തായിട്ടു കാണുന്നില്ല. ഈ വടക്കുംനാഥൻക്ഷേത്രത്തിന്റെ മഹാമന്ത്രം കേൾക്കാത്തവർ മലയാളത്തിൽ ആരുംതന്നെ ഉണ്ടാവില്ല. (അതുകൊണ്ട് അതിനെ പറ്റി ഇവിടെ ഒന്നും പറയുന്നില്ല) പണ്ടു ഈ ഗ്രാമം ഏറവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നുവെങ്കിലും സംഗതിവശാൽ ഇപ്പോൾ കുറെ അപ്രധാനമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മലയാളത്തിൽ എന്തെങ്കിലുമൊരു ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു നാല് ഇല്ലക്കാരകൂടി ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തുചെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ ഞാൻ പ്രത്യക്ഷമായി കൊള്ളാമെന്നു ശ്രീപരശുരാമൻ അരുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരോടുകൂടി പണ്ട് അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. അവിടുത്തെ ഈ വാക്ക് യഥാർത്ഥമാണോ എന്നു പരീക്ഷിപ്പാൻ മാത്രമായി ഈ ഗ്രാമക്കാർ ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തുചെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും തൽക്ഷണം അവിടുന്ന് പ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. എന്താവശ്യത്തിനാണ് എന്നെ പ്രാർത്ഥിച്ചത് എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ കാര്യം മഹാവരുണലിലായി. അതിനുശേഷം ഇനി അരുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർ എല്ലാവരുംകൂടി പ്രാർത്ഥിച്ചല്ലാതെ എന്നെ കാണാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു അരുളിച്ചെയ്തു മറയുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിനു മുഴുവനുംകൂടി കിട്ടിട്ടുള്ള ഈ ഭാഗ്യത്തെ ഈ ഗ്രാമക്കാർ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നുള്ള സംഗതിയിന്മേൽ ഇവരായിട്ടു മറ്റു ഗ്രാമക്കാരാരും കൂടിക്കഴിയില്ലെന്നും മറ്റും നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. പണ്ട് ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ധനവാന്മാർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവും, കോഴിക്കോട്ടുരാജാവും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ഇവർ കോഴി

കോട്ടരാജാവിനു സഹായിച്ചതിനാൽ ഇവരുടെ മിക്ക സ്വത്തുക്കളേയും കൊച്ചിരാജാവ് അടക്കിക്കളയുകയും ചെയ്തു.

8. “പെരുവനം”:—ഈ ഗ്രാമം ഏകദേശം തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിന്റെ തെക്കും കിഴക്കും ഭാഗത്തും മുകുന്ദപുരം താലൂക്കിന്റെ വടക്കും അറ്റത്തുമായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. ഈ ഗ്രാമസങ്കേതം സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇല്ലങ്ങൾ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഇരുപത്തിയെട്ട് ദേശങ്ങളിലും സങ്കേതത്തിന്നു പുറമെ 21 ദേശങ്ങളിലും ആയിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത് എന്നു സാധാരണ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ പ്രഗോപികൾ, യജുർവേദികളുമുണ്ട്. സാമവേദികൾ ഇല്ല. യജുർവേദികൾ ബൌധായനസൂത്രകാരനായുള്ള. പ്രഗോപികളിൽ മിക്കവരും ആശ്വലായനസൂത്രകാരന്മാരാണ്. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ രണ്ടു വൈദികന്മാരും, ഒരു സ്മാത്തനും, അനേകം ആശ്വനാഥം ആശ്വനാരിൽതന്നെ ഒരു അഷ്ടഗ്രാമക്കാരുമുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമം ഇപ്പോൾ എല്ലാഗ്രാമങ്ങളിലും പെട്ടു രണ്ടാക്കിയിലാണ് നിലുന്നത്. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ധനവാന്മാർ ധാരാളം ഉണ്ട്. ചൊവ്വരം ഗ്രാമത്തിൽ ധനവാന്മാർ എണ്ണത്തിലധികമുണ്ടെങ്കിലും എണ്ണത്തിൽ ഒന്നരണ്ടാളുകൾ ഈ ഗ്രാമത്തിലാണുതാനും. അഗ്നിഹോത്രം, ഭട്ടവൃത്തി, മുതലായ എല്ലാ ഗുണഗണങ്ങളും തികഞ്ഞൊരു ഗ്രാമമാണിത്. ഈ ഗ്രാമക്കേന്ദ്രം വടക്കുനാഥൻക്കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു ഏകദേശം 6 നാഴിക തെക്കും കരുവന്തർപുഴയിൽനിന്നു ഏകദേശം 8 നാഴിക വടക്കുമായിട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്നു സമീപം തിരുവെള്ളക്കാവ് എന്നൊരു ക്ഷേത്രമുണ്ട്. അതും ഗ്രാമക്കേന്ദ്രംതന്നെയാണ്. മൂത്തി ശാസ്താവുമാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ പെരുവനം ക്ഷേത്രം വകയായി അനവധി സ്വത്തുക്കൾ ഉണ്ട്. ആവക അധികം സ്വത്തുക്കളും ക്ഷേത്രവും ഇപ്പോൾ കൊച്ചിഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിലാണ്. എന്നാൽ “ഉച്ചപ്പൂജപ്പേരക്കലം”

എന്ന പേരു പറയുന്ന വേറെ വളരെ സ്വത്തുകൾ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കയ്യാശ്ശത്തിലുണ്ട്. ഉച്ചപ്പൂജ അടിയന്തരം മുഴുവനും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നാണ് നടത്തിവരുന്നത്. ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിലെ മൂർത്തി ശിവനാണ്. “ഏരട്ടേപ്പൻ” എന്നാണ് സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഈ ശ്രീകോവിലിന്റെ നേരെ തെക്കുഭാഗത്തായി പനാലമ്പലത്തിന്റെ ഉള്ളിൽതന്നെ “മാടത്തിലപ്പൻ” എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു ശിവന്റെ ശ്രീകോവിലും കൂടിയുണ്ട്. ഈ ശ്രീകോവിലിന് വളരെ വൊക്കുവുണ്ട്. ഇത്ര വൊക്കുമുള്ള ശ്രീകോവിൽ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലെന്നാണു തോന്നുന്നത്. ഇതു മൂന്നു നിലയായിട്ടു വളരെ ഭംഗിയിൽ പണിചെയ്തിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ശ്രീകോവിലിന്റെ താക്ക് 6 കോൽ കുറയാതെ വൊക്കുവുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ഉള്ള ശ്രീകോവിലിൽ പണി ചെയ്തിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ഒരു ഏറ്റാൾപ്പാടാവാകുന്നു. ഏകദേശം കൊല്ലം തൊള്ളായിരത്തിമുപ്പത്തിനാലിൽ ആയിട്ടാണ് ഇതിന്റെ പണി അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിൽ പിന്നെ ഇതുവരെ ഈ ശ്രീകോവിലിനു പറയത്തക്ക കേടുകൾ യാതൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ശ്രീകോവിലിന്റെ പണിയെ സംബന്ധിച്ച് ഏറ്റാൾപ്പാട് രാജാവവർകൾ ഒരു ശ്ലോകമുണ്ടാക്കി ഭണ്ഡാരത്തറയുടെ കല്ലിന്മേൽ എഴുതി ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ശ്ലോകം താഴെ ചേർന്നു:—

ശൈലാഞ്ചീശ്വരസോദരോനരപതിർത്ഥാവനേലോലധീഃ
കോളംബേഗത ഏവഭൂസുരവരൈഃ പൂണ്ണേ മഹാകാനനൈ
ജീണ്ണം മാടമഹേശമന്ദിരവരം നവ്യം വൃധാദാത്മനഃ
സ്വഗ്ഗാരോഹണകർമ്മനിർമ്മിതമഹാസോപാനമത്യുന്നതം
മാടമഹേശൻ മാടത്തിലപ്പൻ.

ലോലധീഃ കോളംബേഗതെ എന്നതുകൊണ്ട് തൊള്ളായിരത്തി മുപ്പത്തിമുന്നിനു ശേഷമാണ് പണി അവസാനിച്ചത് എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

9. “പന്നിയൂര”:— പൊന്നാനിതാലൂക്കിന്റെ വടക്കുകിഴക്കും വള്ളുവനാട്താലൂക്കിന്റെ വടക്കുഭാഗവുമായിട്ടാണ് ഏകദേശം ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ കിടപ്പ്. ഗ്രാമക്കേന്ദ്രം പുലാന്തോൾ പുഴയും, ഭാരതപ്പുഴയും കൂടിച്ചേരുന്ന കൂട്ടുകടവിൽ നിന്നും കുറച്ചു പടിഞ്ഞാറായിട്ടു ഭാരതപ്പുഴയുടെ തെക്കുകരയിലായിട്ടുമാണ് കിടക്കുന്നത്. ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ മുതൽ സാക്ഷാൽ പരാഹ്മമാണ്. ഇപ്പോൾ ഈ ക്ഷേത്രവും ക്ഷേത്രം വക സ്വത്തുകളും സാമൂതിരിരാജാവിന്റെ അധീനത്തിലുമാണ്. ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ വിസ്താരത്തെപ്പറ്റി പറയുവാൻ സാധിക്കയില്ല. പണ്ടുകാലത്ത് ഈ ഗ്രാമം എല്ലാം കൊണ്ടും എല്ലാഗ്രാമങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായിരുന്നു. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കാലത്ത് ഭാരോരോ വേദങ്ങളിലും ആയിരം, ആയിരം, ഇല്ലങ്ങൾ വീതം മുച്ചായിരം ഇല്ലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. വൈദികന്മാർ, സ്മാർത്തന്മാർ, അഷ്ടഗുഹത്തിലാധ്യന്മാർ, അഗ്നിഹോത്രികൾ മുതലായ എല്ലാവരും ഉൽകൃഷ്ടന്മാരും ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. വൈദികങ്ങളും സ്മാർത്തങ്ങളും താന്ത്രികങ്ങളും മാറ്റമായ എല്ലാവിധകാര്യങ്ങളിലും ഈ ഗ്രാമക്കാർ പണ്ടു അന്യഗ്രാമക്കാരുടെ ആശ്രയം ഒരു കാലത്തും വേണ്ടതായി വന്നിട്ടില്ലാ. മറ്റൊല്ലു:ഗ്രാമക്കാർ ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ അല്ലാപ്പം അന്യോന്യശ്രയമുണ്ട്. ആ കാലങ്ങളിൽ ഈ ഗ്രാമത്തിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ മറ്റു യാതൊരു ഗ്രാമത്തിലും അതിധനപുഷ്ടിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ ഗ്രാമത്തിന്നു ഇത്ര മഹത്തായ ഒരു ശ്രേഷ്ഠത ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ദൈവദോഷാൽ അതിന്നു വലുതായ ഒരു ഉടവു തട്ടുകയും ചെയ്തു. ആ ദൈവദോഷത്തിന്നു മുഖ്യമായ കാരണം അവരുടെ എന്നുമാത്രമല്ലാ എല്ലാമലയാളികളുടേയും പരദേവതയായ “വരാഹമൂർത്തിയെ” ചൂട്ടുപൊട്ടിക്കുക തന്നെയാണ്. ഈ ഒരു കടം ക്രിയയെ തടുത്തുനിർത്തുവാൻ അശക്തന്മാരായ ഈ ഗ്രാമ

ത്തിലെ അനേകം ഇല്ലക്കാർ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തെ കേവലമുപേക്ഷിച്ച് അന്യഗ്രാമങ്ങളിൽ പോയി ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ ഒരു കഥ മലയാളത്തിൽ മുഴുവനും പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതായാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും വിസ്തരിക്കേണ്ടെന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ ഗ്രാമക്കാർ ഈ കടംക്രിയ ചെയ്തത് കലിയുഗം തുടങ്ങിട്ട് 3666-ാം സംവത്സരത്തിനു ശരിയായ ക്രിസ്റ്റാബ്ദം 564-565 ഈ കാലത്താണ്. ഈ കലിസംവത്സരത്തിനു ചിത്തചലനം എന്ന പരൽപേരും അന്നു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രാമക്കാർ “വരാഹമുത്തിയെ” ചുട്ടുപൊടിച്ച സംഗതിയെപ്പറ്റി കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞികുട്ടൻ രാജാവ് അവർകൾ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു:—

ശ്ലോകങ്ങൾ.

കണ്ടില്ലയൊ ജപലനചെയ്തവർമനതീയിൽ
കൊണ്ടിട്ടൊരിച്ച ചുട്ടുപൊടി കിടാരമുഗ്രം
തണ്ടിട്ടെട്ടത്തമ വരാഹവപുസ്സുകൂടി
കൊണ്ടിട്ടമന്തിതു കൊടംകുറിനക്രിയക്കാർ. ൧

അന്നേരമങ്ങധമരേ മുടികെന്നപ്പോരം
ചൊന്നോയച്ചതരമൊച്ചമുഴക്കമോടെ
നിന്നേടമാൾകൾ ചെയ്തി പൊട്ടിട്ടമാറുകേട്ടു
വിന്നേടമെന്നാലിടെ നാസ്തിവരാഹമുത്തി. ൨

ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഇല്ലങ്ങൾ വളരെ ചുരുങ്ങി പോയിരിക്കുന്നു. ധനവാന്മാരും വളരെ കുറവാണ്. ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമക്കാരായിട്ട് മറ്റു യാതൊരു ഗ്രാമക്കാരും യാതൊരു കാഴ്ചത്തീലും തമ്മിൽ കൂടിക്കഴിയുന്നതുമില്ല.

10. “ശുകപുരം”:—പൊന്നാനി താലൂക്കിന്റെ കിഴക്കു ഭാഗവും വള്ളുവനാട് താലൂക്കിന്റെ തെക്കുഭാഗവും കൊച്ചി ജില്ലയിൽ വടക്കുശ്ശേരി താലൂക്കുമാണു ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ ഏകദേശം സങ്കേതം. ഗ്രാമക്കേന്ദ്രം പനിയൂട് ഗ്രാമത്തിന്റെ സുമാർ മൂന്നുനാഴിക തെക്കുപടിഞ്ഞാറായിട്ടു പൊന്നാ

നിതാലുകിൽ തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. മേപ്പടിക്കേത്രത്തിലെ പേവൻ “ദക്ഷിണാമൂർത്തി”യാകുന്നു. മേൽ വിവരിച്ച ഗ്രാമസങ്കേതത്തിൽ മിക്കഭാഗങ്ങളിലും ചൊവ്വരംഗ്രാമക്കാരുടെ ഇല്ലങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ ഗ്രാമസങ്കേതത്തിൽ പെരുവനം ഗ്രാമക്കാരുടെയും ഇല്ലങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ അപ്പു ഹൃത്തിലാഡ്യന്മാരിൽ നാലു ഹൃത്തുക്കൾ വേറെ അനേകം ആഡ്യന്മാരുമുള്ളതിന്നുപുറമെ രണ്ടു വൈദികന്മാരും ഒരു സ്മാത്തനുമുണ്ട്. യാഗാധികാരമുള്ള ഇല്ലക്കാരും വളരെയുണ്ട്. ജ്യോതിഷികളും, സാമവേദികളുമല്ലാതെ യജുർവേദികൾ ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഇല്ല. പണ്ട് ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ജ്യോതിഷികളിൽ കൈപ്പിതകന്യകൃക്കാരും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇപ്പോൾ ആശ്വലായനസൂത്രക്കാരും ധാരാളമുണ്ട്. അവർ മുഴുവനും പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിൽനിന്നു വന്നവരുമാണ്. പന്നിയൂർ ഗ്രാമം ഒഞ്ഞത്തുരുത്തിൽ ഉന്നാം കിടയിൽ നില്ക്കുന്നത് ഈ ഗ്രാമമാണ്. ഇത്ര ഇല്ലങ്ങൾ ഉള്ള ഗ്രാമം വേറെ ഇല്ല. തിരുനാവായ, തൃശ്ശൂർപേരൂർ, ഈ രണ്ടു വാല്യാന്മാരും ഈ ഗ്രാമക്കാരാണ്. മുമ്പും കയ്യും ഉള്ളതുകൊണ്ടുള്ള പ്രാധാന്യത്തിന്നു പുറമെ വിദ്യാധനം, അഭിജാത്രം, സംഘബലം ഇതുകളെക്കൊണ്ടും ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമത്തിന്നു തന്നെയാണ് പ്രാധാന്യം. “മുമ്പും കയ്യും” എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ പരയാം. മലയാളത്തിൽ മൂന്നുഗ്രാമങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണ്ട് പന്നിയൂർ, പെരുവനം, ചൊവ്വരം ഇങ്ങിനെ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങൾക്കായിരുന്നു പ്രാധാന്യം. ഇപ്പോൾ അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു ചൊവ്വരം, പെരുവനം, ഇരിങ്ങാലക്കുട, ഇങ്ങിനെയായിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ചിലയിടകിൽ മൂന്നു ഗ്രാമക്കാരായ കർമ്മികൾക്കും കൂടി ഒന്നിച്ചു വെച്ചനമസ്കാരം പതിയുണ്ട്. അവിടെ വെച്ചനമസ്കരിക്കുന്ന കഴി എടുത്തു എല്ലാവരും ഭാഗിച്ചുകൊടുപ്പാനുള്ള അധികാരമാണ്. “മുമ്പും കയ്യും” എന്നു പറയുന്നത്. പന്നിയൂർഗ്രാമത്തിനെ എല്ലാവരുംകൂടി നിഷേധിച്ചതിന്നു ശേഷം പെരുവനം ഗ്രാമക്കാർ ത

ങ്ങൾക്ക് അവകാശപ്പെട്ട മുമ്പും കയ്യും ചൊവ്വരഗ്രാമക്കാർക്കു കൊടുത്ത് ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ഗ്രാമക്കാരെ മൂന്നാമതായി ചേർപ്പിച്ചു എന്ന് ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ട്. ഇതിനെ “ശുകപുരം” ഗ്രാമക്കാർ അത്ര അനുവദിക്കുന്നില്ല. (ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻരാജാവവർകളുടെ ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു: ...

“ഗ്രാമത്രയം മഹിതമാണിഹ പന്നിയൂർ മു-
ന്ദാമട്ടുടൻ പെരുവനം, ശുകപുരം പിന്നെ
സാമന്തമേ പെരുവനം പായുന്നകൂടൽ
ഗ്രാമത്തെവെച്ചു ശുകപുരിയിൽ മുമ്പു വാങ്ങി.”)

ഈ ഗ്രാമക്ഷേത്രം വക സ്വത്തു വളരെ കുറയും. അതിന്റെ മാനേജമെണ്ട് ആ ഗ്രാമക്കാരായ ഉയരായുക്കാർ തന്നെ ചെയ്യുവരുന്നു.

ഇപ്പോൾ വടക്കു ഖണ്ഡത്തിലുള്ള ഗ്രാമങ്ങളെ ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു വിവരിച്ചുവെല്ലാം. ഇതുപോലെ മറ്റു രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളിലുള്ള ഗ്രാമങ്ങളെ വിവരിക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. അതുകളുടെ വിവരം കുറച്ചുമാത്രമേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ഇനി ബാക്കി 22 ഗ്രാമങ്ങളേയും സാമാന്യമായി ഒന്ന് നിരൂപിച്ച് ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കാം.

മദ്ധ്യഖണ്ഡത്തിൽ 12 ഗ്രാമങ്ങളാണുള്ള പായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിൽ ചയമുണ്ട, ഇരിഞ്ഞാലക്കുട, ആവട്ടിപ്പുത്തൂർ, അടവൂർ, കഴയൂർ, ഐരാണിക്കുളം ഈ ആറു ഗ്രാമങ്ങളും കൊച്ചശ്ശിമയിൽപെട്ട മകന്ദപുരം താലൂക്കിലാകുന്നു. ഇതിൽ ചയമുണ്ട എന്നതിനെ ചില കേരളോല്പത്തിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചാമുണ്ട ചമുണ്ട എന്നിങ്ങനെയും എഴുതി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിനെ ഇപ്പോൾ ചെമ്മുണ്ട എന്നാണ് സാധാരണ പറഞ്ഞു വരുന്നത്. പെരുവനം ഗ്രാമക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്ന് ഏകദേശം ആറു നാഴിക തെക്കുഭാഗത്തായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രാമം കിടക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ ഗ്രാമക്ഷേത്രമല്ലാതെ ഈ ഗ്രാ

മക്കാരായിട്ട് ആരേയും അറിയുന്നില്ല. ഈ ഗ്രാമം കേവലം മുടിഞ്ഞു എന്നു തന്നെയാണ് പറയേണ്ടത്. ഇരിഞ്ഞാലക്കുട ഗ്രാമം മലയാളത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഗ്രാമമാണ്. അതിനെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. 18 ദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ് ആവട്ടിപ്പുത്തൂർ ഗ്രാമം. ആവട്ടുത്തൂർ എന്നാണ് ഇപ്പോൾ ഇതിനെ വിളിച്ചുവരുന്നത്. 10 ദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ് അടവൂർ ഗ്രാമത്തിന്റെ സങ്കേതം. അടൂർ എന്നും അഡൂർ എന്നും ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമത്തെ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. കഴയൂർ കഴയൂർ ഇങ്ങിനെ രണ്ടുവിധത്തിലും ഈ ഗ്രാമത്തിന്റെ പേര് കേരളോല്പത്തിയിൽ എഴുതിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുവരുന്നത് കഴൂർ എന്നാണതാനും. ഐരാണിക്കുളം എന്നതിന് മുമ്പും ഇപ്പോഴും യാതൊരു ഭേദവും കാണുന്നില്ല. പരവൂർ, മൂഴിക്കുളം, ചെങ്ങമനാട്, ഉളിയന്നൂർ, ഈ നാലു ഗ്രാമങ്ങളും തിരുവനന്തപുരം രാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആലങ്ങാട്, പരോർ, ഈ രണ്ടു താലൂക്കുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. ഇതിൽ പരവൂർ ഗ്രാമം പണ്ടു വളരെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു ഗ്രാമമായിരുന്നു. അടൂർ, ചെങ്ങമനാട്, പരവൂർ, ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ അധികവും ഗ്രാമണിനന്യതിരിമാരാകുന്നു എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. പരവൂർ ഗ്രാമത്തിൽ നിന്ന് വളരെ ആളുകൾ പണ്ട് ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേൾവിയുണ്ട്. ഇനി ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ ബാക്കിയുള്ള കഴുതനാട് ഇളിളം ഈ രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളും ഏതെല്ലാമാണെന്നും എവിടെയാണെന്നും യാതൊരു വിവരവും ആയിട്ടില്ല.

തെക്കെ ഖണ്ഡത്തിൽ ഉള്ള കുടുമരുക എന്ന ഗ്രാമം കോട്ടയം താലൂക്കിലാകുന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ ഗ്രാമത്തെ കാട്ടുമുറി എന്നാണു സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. കിടങ്ങൂർ, കുമാരനല്ലൂർ, ഏറ്റുമാനൂർ ഈ മൂന്നു ഗ്രാമങ്ങളും ഏറ്റുമാ

ന്ദർ താലൂക്കിലാണ്. ഇതിൽ കിടങ്ങൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ജഗേപ
ദികളും സാമവേദികളുമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ
32-ഗ്രാമങ്ങളിൽ ശുക്രപുരം കിടങ്ങൂർ ഈ രണ്ടുഗ്രാമങ്ങളിൽ
മാത്രമേ സാമവേദികളുള്ളൂ. മലയാളത്തിൽ സാമവേദിക
ളുടെ ഇല്ലങ്ങൾ എല്ലാം കൂടിയാലും 60-ൽ അധികമുണ്ടാക
മെന്നുതോന്നുന്നില്ല. ഇവർ മുഴുവനും ജൈമിനിസൂത്രക്കാര
മാണ്. കവിയൂർ, തിരുവല്ലായ ഇത് രണ്ടും തിരുവല്ലായ
താലൂക്കിലും ചെങ്ങന്നൂർ, അമ്പലി, അമ്പലം ഇതു മൂന്നും
ചെങ്ങന്നൂർതാലൂക്കിലുമാകുന്നു. ഇതിൽ അമ്പലി അമ്പലം
ഈ രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളെ ഇപ്പോൾ വെണ്ടണ്! എന്നും ആർമു
ള എന്നുമാണ് സാധ്യമാണു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. കവിയൂർ
തിരുവല്ലായ, ചെങ്ങന്നൂർ, ആർമുള, ചെങ്ങന്നൂർ ഈ അഞ്ചും
പോറ്റിമാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഗ്രാമങ്ങളുമാകുന്നു. ഇ
നി നീമണ്ണ എന്നൊരു ഗ്രാമമാണ് ഉള്ളത്. ഇത് ഏതാ
ണെന്നും ഏവരുടെയാണെന്നും ലേക്കുപോലും മനസ്സിലായ
ിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ എല്ലാ വെണ്ടങ്ങളിലും കൂടി ഭട്ടം അറിയ
പ്പെടാതെ കിടക്കുന്നു ഗ്രാമങ്ങൾ കഴുത്താട, ഇളഭൂം, നീർ
മ്മണ്ണ ഇതുകൾ ആകുന്നു. ഈശ്വരിമംഗലം കാരന്തോളം
ഇങ്ങിനെ രണ്ടു ഗ്രാമങ്ങൾ സംഗ്രഹഗ്രന്ഥങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ബാ
ക്കി 27 ഗ്രാമങ്ങളും ഒരുമാതിരി അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു
തന്നെ പറയാം.

മേൽചിവരിച്ച എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങൾക്കും പുറമെ വേനനാ
ട് എന്ന ഏററവും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഒരു ഗ്രാമം മലയാളത്തിൽ
ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിൽ വളരെ ഇല്ലങ്ങളും അ
ഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ആവൃന്മാരും ഉണ്ട്. ഇങ്ങിനെയൊ, ഏകദേ
ശം ഈ ഹായയില്ലൊ ഒരു ഗ്രാമപ്പേര് കേരളോല്പത്തിയിൽ
ഒരു ദിക്കിലും പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. ഈ ഗ്രാമക്കാരുടെ ഇല്ല
ങ്ങൾ മിക്കതും ആലുവായ പുഴയുടെ തെക്കുഭാഗത്തായിട്ടാണു
കാണപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തെക്കെവെണ്മത്തിൽ പാ

യപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ മാത്രമെ ഇതിനെ ചേർക്കുവാൻ തരമുള്ളൂ. ദീർഘകാലമായിട്ട് ഒരു സ്വതന്ത്രഗ്രാമം ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ല. കേരളമെന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഈ ഗ്രാമത്തെ കാടമുറിഗ്രാമത്തിൽ ചേർത്തുകാണുന്നു. അത് ശരിയോ എന്ന് നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്.

കേരളോല്പത്തിയിൽ പാഞ്ഞിട്ടുള്ള 32 ഗ്രാമങ്ങളും സ്വതന്ത്രഗ്രാമങ്ങളാകുന്നു. സ്വതന്ത്രഗ്രാമങ്ങൾ എന്നുവെച്ചാൽ വൈദികസ്മാരന്താദികർമ്മങ്ങളിൽ അന്യഗ്രാമങ്ങളുടെ ആശ്രയം സാധാരണയായി ഇല്ലാത്തതും പ്രത്യേകമായി കാരോ നടവടികളും ആചാരങ്ങളും ഉള്ളതും എന്ന് അർത്ഥമാകുന്നു. സ്വതന്ത്രഗ്രാമങ്ങളുടെ കീഴിലായി അനേകം ഉപഗ്രാമങ്ങളുണ്ട്. അതുകളുടെ പേരുകൾ ഒന്നും കേരളോല്പത്തിയിൽ പാഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. അതുകളെ അന്വേഷിച്ച് അറിവാനും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

ഇനിയൊരവസരത്തിൽ എല്ലാഗ്രാമങ്ങളുടെയും ഒരു പരിപൂർണ്ണവിവരണം അടങ്ങിയ ഉപന്യാസം എഴുതേണ്ടെന്നു ഞാനാഗ്രഹിക്കുകയും അതു സഫലമായി വരുവാൻ ഈശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്ത് ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

എ. കെ. ടി. കെ. എം. വലിയനാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

നന്മുതിരിമാരുടെ ജീവിതസമ്പ്രദായം

പൂർവ്വചരിത്രം.

നന്മുതിരിമാരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതസമ്പ്രദായം എന്താണെന്നും, അതിൽ വല്ല ന്യൂനതകളുമുണ്ടോ എന്നും, ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം എന്താണെന്നും മറ്റുമാണ് ഇവിടെ ആലോചിച്ചിരുന്നതെന്ന്. എന്നാൽ അതിന്നുമുമ്പ് അവരുടെ പുരാതനമായ ഏതൊരു വെച്ചാൽ മലയാളത്തിൽ എന്താണ് ബ്രിട്ടീഷുകരാണ് തുടങ്ങുന്നതുവരെയുള്ള കാലത്തെ ജീവിതസമ്പ്രദായം എന്തായിരുന്നു എന്നറിയുന്നത് ആവശ്യമാകയാൽ അതിനെക്കുറിച്ച് ആദ്യമായി കുറഞ്ഞൊന്നു പ്രസ്താവിക്കാം. നന്മുതിരിമാർ ഒരു കാലത്തു കേരളത്തിൽ ഇതരസമുദായക്കാർക്കുപോലും എല്ലാംകൊണ്ടും ഉന്നതസ്ഥിതിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു ഇന്നും പരക്കെ സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണല്ലോ. ബുദ്ധിശക്തി, പഠിപ്പു, സ്വഭാവവിശേഷം മുതലായ ഗുണങ്ങളാൽ ഇന്ത്യയിൽ മറ്റു ബ്രാഹ്മണക്കുടുംബങ്ങളായിരുന്ന സ്ഥാനം കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മുഴുവൻ നന്മുതിരിമാരാണ് വഹിച്ചിരുന്നതെന്നു പറയാം. എന്നാൽ പരദേശബ്രാഹ്മണരെപ്പോലെ കേവലം വൈദികന്മാരുടെ നില മാത്രമല്ല അവർക്കിവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കേരളത്തിലെ ഭൂമിയുടെ മണ്ഡലം മിക്കവാറും നന്മുതിരിമാരായിരുന്നതിന്നുപുറമെ, രാജ്യരക്ഷ, ഭടവൃത്തി, നീതിന്യായപരിപാലനം എന്നീ രാജ്യകാര്യങ്ങളിലും അവർ ധാരാളം ഏല്പിച്ചിരുന്നു. ഇന്നു രാജ്യതന്ത്രത്തിൽ മുന്തിനിൽക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാരോടു വിസ്മയിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ജനാധിപത്യഭരണത്തെ ഏറ്റവും പരിപൂർണ്ണതയോടെ എത്രയോ ആറാണ്ടു മുമ്പുതന്നെ നന്മുതിരിമാർ സ്വതന്ത്രമായി കേരളത്തിൽ നടത്തിയിരുന്നു എന്നുള്ള ഒരൊറ്റ സംഗതിതന്നെ അവരുടെ ലൗകികപരിഷ്കാരത്തെ ധാരാളം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ ലൗകികമായും,

വൈദികമായുള്ള എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും അവർ മലയാളത്തിൽ മറ്റൊരാൾ സമുദായക്കാരുടേയും ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരും നേതാക്കന്മാരുമായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയാകും.

പുരാതനകാലത്തെ ജീവിതസമ്പ്രദായം

എന്നാൽ അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം ഒരിക്കലും ഐഹികമായിരുന്നില്ല; പാരത്രികതയെന്നായിരുന്നു. ആ ഒരു കാഴ്ച സാധിക്കുവാൻ വേണ്ട മാത്രം അവരിൽ എന്താനും ചിലർ മേൽപ്പാഞ്ഞ ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ തരമുള്ളു. ആത്മീയമായ ഉദ്ദേശത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് അവരുടെ പൊതുവിലുള്ള ജീവിതസമ്പ്രദായത്തെയല്ലാം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഈ ഒരു സംഗതിയെ വിശദമാക്കുന്നതിനു പുരാതനകാലം മുതൽക്കു അവർ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന ആചാരനടപടികളെ ഒന്നെടുത്തു വിവരിക്കുന്നത് ഈ പ്രകൃതത്തിൽ ഒരിക്കലും അനാവശ്യമായി വരില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ശുചിത്വം, വൈദികവൃത്തി, വിദ്യാഭ്യാസം, കുടുംബജീവിതം, സമുദായസ്ഥിതി, അന്യസമുദായക്കാരായുള്ള ഇരിപ്പ്, ആചാരപരിഷ്കാരം എന്നിങ്ങിനെ എന്താനും ചില സംഗതികളെയാണ് ഇവിടെ വിവരിക്കാൻ പോകുന്നത്.

ശുചിത്വം

ശുചിത്വത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മലയാളികൾ പരദേശികളേക്കാൾ വളരെ അധികം നിഷ്ഠയുള്ളവരാണെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ അഭിമാനത്തിനു പ്രഥമാവകാശികൾ നമ്പൂതിരിമാരാണെന്നു പറയാം. അവർ ഇതിനെ ആരോഗ്യരക്ഷാമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഒന്നായി കരുതിയിരുന്നതിനു പുറമെ വൈദികവൃത്തിയുടെ ഭാഗമായിട്ടുള്ള ഗണിച്ചിരുന്നു. ദേഹം, വസ്ത്രം, ഭക്ഷണം, ഗൃഹം എന്നീ എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും അവർ ശുചിത്വം പ്രത്യേകം ദീക്ഷിച്ചിരുന്നു. കാലത്തെഴുന്നേരാൽ മലമുത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്ത പല്ലു

തേച്ചു മന്ത്രത്തോടുകൂടി സ്നാനംചെയ്തു ദേഹശുദ്ധി വരുത്തിയതിന്നു ശേഷമല്ലാതെ യാതൊന്നും ഭക്ഷിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണ് അവരുടെ ഇടയിലുള്ള ഒന്നാമത്തെ ആചാരനിബ്ധം. ഒരില്ലമായാൽ സ്വച്ഛജലമുള്ള ഒരു കുളം, അല്ലെങ്കിൽ പുഴ, മലമുത്രവിസർജ്ജനത്തിന്നു പ്രത്യേകമായുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ എന്നിങ്ങിനെ ശുചീകരണത്തിന്നു വേണ്ട സകല സൗകര്യങ്ങളും അവരുടെ അടുത്തുണ്ടായിരിക്കും. തൊട്ടാൽ കുളി, തീണ്ടിക്കുളി, മുങ്ങിക്കുളി, കുളിയാശുദ്ധം, എടശുദ്ധം, വഴിശുദ്ധം എന്നീ മലയാളാചാരങ്ങളെല്ലാം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ശുചിത്വത്തിലുള്ള നിഷ്പഷ്ടതയിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിചാരിക്കണം. ഒരിക്കൽ ഉപയോഗിച്ച വസ്ത്രത്തെ അലക്കി ശുദ്ധമാക്കിയൊ നനച്ച ചളികളുണു വെളുപ്പിച്ചൊ അല്ലാതെ രണ്ടാമതുപയോഗിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സ്തംഭിക്കുപോലും ചെയ്തുകുന്നില്ല. വസ്ത്രത്തിന്റെ വിലയിലൊ മോടിയിലൊ അല്ല അവർ ശ്രദ്ധ വെച്ചിരുന്നത്; ശുദ്ധിയിൽ മാത്രമാണ്. വരുത്തിത്തുകൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പ് ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന മലയാളികളുടെ വസ്ത്രധാരണസമ്പ്രദായം ഇവരുടെ ഉദ്ദേശത്തിന്നു വളരെ യോജിച്ചിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരെപ്പോലെ ശുചിത്വം നോക്കുന്നവർ വേറെ ഉണ്ടോ എന്നു തന്നെ വളരെ സംശയമാണ്. അപ്പപ്പോൾ പാകം ചെയ്ത സാധനങ്ങളെ മാത്രമെ അവർ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. വെള്ളച്ചോറ്, ചൊരിച്ചോറ് മുതലായ പഴകിയ സാധനങ്ങളൊന്നും അവർ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. ഉപസ്താണംകൊണ്ട് (നെന്തു കൊണ്ട്) അന്നശുദ്ധി വരുത്തിയെ അവർ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മദ്യമാംസാദികൾ തീരെ നിഷിദ്ധങ്ങളാണ്. സത്യാഗ്രഹപ്രധാനങ്ങളായ സമ്പ്രദായങ്ങളാണ് അവരുടെ ആഹാരസാധനങ്ങൾ. ക്ലിപ്തമായ സമയത്തും മിതമായ രീതിയിലുമായിരുന്നു അവരുടെ

ടെ ആഹാരസമ്പ്രദായമെന്നുകൂടി ഈ അവസരത്തിൽ പാ
 ണ്തുകൊള്ളട്ടെ. വെക്കുന്ന ആൾ, വിളമ്പുന്ന ആൾ, പാകം
 ചെയ്യുന്ന പാത്രം, ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം, ഉണ്ണുവാൻള്ള ഇല എ
 ന്നീ വിഷയങ്ങളിൽകൂടി അവർ ശുചിത്വം കലശലായി ഭീ
 ക്ഷിച്ചിരുന്നു എന്നറിയുമ്പോൾ തന്നെ അവർ ഈ കാർയ്യ
 ണ്തിൽ എത്രമാത്രം നിഷ്ഠുഷ്ണരായിരുന്നു എന്നുള്ളത് ഒരു
 വിധം മനസ്സിലാക്കാം. ഹൃദയശുചീകരണത്തിലും അവർ ഒ
 ടും അശുഭ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ദിവസേന കാലത്തും, ഉച്ച
 യ്ക്കും, സന്ധ്യയ്ക്കും അടിച്ചുതളി വേണമെന്നാണ്, നിശ്ചയം.
 ചാണകം കലക്കി നിലം തേക്കുക; മറ്റാം അടിച്ചുതളിക്കുക;
 ചുമർ, വാതിലുകൾ, പടികൾ എന്നിവയെ കൂടക്കൂടെ തേ
 ച്ചു വെടിപ്പാക്കുക; കിണ്ണം, കിണ്ടി, കരണ്ടി മുതലായ ഹ
 ഫോപകരണങ്ങളെ വെണ്ണീറുകൊണ്ടും മണ്ണുകൊണ്ടും മ
 ററും നല്ലവണ്ണം തേച്ചു ശുചിയാക്കുക; എന്നിങ്ങിനെ
 ഹൃദയത്തെസ്സംബന്ധിച്ച എല്ലാ സംഗതികളിലും അവർ
 ശുചിത്വം വളരെ ഭീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഇതിന്റെ പുറമെ മ
 താചാരങ്ങളിൽ പെട്ട ഭൂതം ചന്ദനം, പൂവ്, ഗുളകുട്ടി
 ഫോമം മുതലായവയും ഇല്ലങ്ങളിലെ ശുദ്ധിയെ സരക്ഷി
 ക്കുന്നതിന്നു വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നതിന്നു
 സംശയമില്ല. ആകപ്പാടെ ഈ വക നിഷ്ഠുഷ്ണ നീമിത്തം ന
 വ്യതിരിമാതടെ ആരോഗ്യരക്ഷ എത്രയോ തൃപ്തികർമ്മയീര
 ന്നു എന്നുള്ളത് എല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നതാ
 ണ്. എന്നല്ല ഇന്നും നവ്യതിരിസമുദായത്തിൽ മറ്റു സ
 മുദായങ്ങളിലേക്കാൾ പമ്പൂരി, വിഷ്ണുചിക, പനി, മുതലായ
 സാംക്രമികരോഗങ്ങൾക്കും, ചിരങ്ങു- ചൊരി മുതലായ ചി
 ല്ലാ ദീനങ്ങൾക്കും വളരെ കുറവുണ്ടെന്നു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ
 അതു പണ്ടത്തെ ഈയൊരേപ്പാടിന്റെ ഫലമാണെന്നുള്ള
 തിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

എന്നാൽ അവർ ഈ ബാഹ്യശുചിതകൾക്കു മാത്രം

തുച്ഛപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആന്തരശുദ്ധിയാണ് അധികം പ്രധാനമായി കരുതിയിരുന്നതെന്ന് അവർ ആചരിച്ചും അനുഷ്ഠിച്ചും പോരുന്ന ഷോഡശക്രിയകൾ, സന്യാസവ്രതം, വഞ്ചന, ജ്ഞം മുതലായ വൈദികധർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു ധാരാളം വെളിവാകുന്നതാണ്. ഇവരിൽ പലരും ജ്ഞാനം, ഭക്തി, കർമ്മം എന്നിങ്ങനെയുള്ള മുകുതിമാഗ്ഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനെ പ്രമാണമാക്കി വെച്ചിരുന്നു എങ്കിലും പരക്കെ അപരിഹാസ്സമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു കർമ്മകാസ്യത്തേയും അതിൽ തന്നെ നിഷ്ഠാമകർമ്മത്തേയുമാണെന്നു പറയാം. ഒരു നമ്പൂതിരിക്കു വെളുപ്പാൻ കാലത്തേഴുന്നോറാൽ പ്രാതഃസ്നാനം, സന്യാസവ്രതം, ആദിത്യനമസ്കാരം, സ്വാദ്ധ്യായം അല്ലെങ്കിൽ ബ്രഹ്മയജ്ഞം, മാദ്ധ്യഹ്നികം മുതലായ നിത്യകർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഏകദേശം പകൽ പത്തുണ്ടു മണിവരെ സമയം കഴിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെശേഷം അതിഥികളുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ ഉഷ്ഠിയതിനു ശേഷം താൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നേയും അവർ വിശ്രമമില്ല. അദ്ധ്യയനം, അദ്ധ്യാപനം, ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം മുതലായ സദാപിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് അവരുടെ പിന്നത്തെ കാലയാപനം. സന്ധ്യയാകുമ്പോഴേക്കു പിന്നെയും കുളിക്കും തേവാരത്തിനുമുള്ള സമയമായിക്കഴിയും. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ ഇവർക്കു വൈദികവൃത്തിയൊഴിച്ചു മറ്റു ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ ഏല്പുട്ടവരല്ല സമയം വളരെ കറവാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. കർമ്മത്തിലുള്ള വൈകല്യത്തെ ഭയപ്പെട്ടു ദേശാന്തരയാത്രകൂടി ഇവർ നിഷിദ്ധമായിട്ടാണ് വെച്ചിട്ടുള്ളത്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങൾ ഏല്പുട്ടത്തിയിരുന്നത് ഏകോപിച്ചു ഗ്രാമസമ്പ്രദായത്തിലൊ മറ്റൊരു അല്ലാതെ അധിപതിയുടെ വിട്ടു വേർതിരിഞ്ഞായിരുന്നതിനാൽ അതും അവരുടെ ശുചിത്വത്തിനും വൈദികവൃത്തിക്കും വളരെ അനുകൂലമായിരുന്നിരിക്കണമെ

നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ഈ വിധം ലൌകികസുഖങ്ങളെ
 ലോമുപേക്ഷിച്ചു വൈദികവൃത്തിയെത്തന്നെ പരമപുരുഷാത്മം
 മായി വിചാരിച്ചും, അനുഷ്ഠിച്ചും പോരുന്ന ഒരു സമുദായ
 ത്തിന്റെ പരിശുദ്ധി, ശാന്തത, ക്ഷമ, സ്വാതന്ത്ര്യം, സമാധാനം
 മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഏതു നിലയിലായിരിക്കുമെന്ന് എല്ലാ
 വർഷം ഒരു വിധം ഉറവിക്കാമല്ലോ.

വിദ്യാഭ്യാസം

വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലും നമ്മുതിരിമാർ കാണിച്ചി
 രുന്ന ശ്രദ്ധപ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ഏകദേശം
 നാലുവയസ്സായാൽ മരണശൃംഗം വെച്ചു തങ്ങളുടെ ഉണ്ണി
 കൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും ഒരുപോലെ എഴുത്ത്, കണ
 ക, വായന മുതലായ പ്രാഥമികപാഠങ്ങളെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചി
 രുന്നു. എന്നാൽ പെൺകുട്ടികൾക്കു ഇതിലധികമായി വ
 ലിയ വിദ്യാഭ്യാസമാണെന്നും കൊടുത്തിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നി
 ട്ടു. അവരെ ശുശ്രൂഷ, പാചകവൃത്തി, ഗൃഹഭരണം, മുത
 ലായ കാര്യങ്ങളെ പ്രവർത്തിച്ച് ശീലിപ്പിക്കുന്നതിലായിരുന്നു
 നമ്മുതിരിമാരുടെ ശ്രദ്ധ അധികം പതിഞ്ഞിരുന്നതെന്നു പ
 റയാം. ഉണ്ണികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലാണ് അവർ വളരെ
 മനസ്സികത്തിയിരുന്നത്. ഉണ്ണികളുടെ അക്ഷരാഭ്യാസം കഴി
 ഞ്ഞാൽ എട്ടാംവയസ്സിൽ ഉപനയനമായി. ഉപനയനത്തി
 നു ശേഷമേ അവരുടെ ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസമാരംഭിക്കുന്നു
 ള്ളൂ. ഉപനയനം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ ഈ
 യൊരു സംഗതിയെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ആചാര്യന്റെ സ
 മീപം നയിപ്പിക്കുക എന്നാണല്ലോ അതിന്റെ താത്പര്യം.
 സമാവർത്തനം കഴിയുന്നതുവരെ മിക്കവാറും വേദത്തിലെ
 സംഹിതാഭാഗമാണ് അദ്ധ്യയനം ചെയ്തവരാറുള്ളത്. ഈ
 കാലങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗമായ കായി
 കസംസ്കാരവും സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. ആദിത്യനമസ്കാരം മുത
 ലായവുമെന്തെല്ലാം ഈ ഒരു കാലത്തു അവർ സാധിച്ചി

ഭന്നത്. സമാവത്തനം കഴിഞ്ഞാൽ സ്വകലദേവതാക്ഷേത്രങ്ങളിലും, ദേശക്ഷേത്രങ്ങളിലും, ഗ്രാമക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഒരു ക്ലിപ്തകാലത്തെക്ക് ഭജിക്കണമെന്നാണു നിയമം. ആ കാലങ്ങളിൽ വടം, ക്രമം, ജട, രഥ മുതലായി വേദസംബന്ധമായ ഓരോ പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളിൽ പരിചയം സമ്പാദിച്ചിരുന്നതിന്നു പുറമെ വേദത്തിന്റെ അർത്ഥവിചാരവും അവിടെ വെച്ചു നടത്തിയിരുന്നു. ഇവക ഭജനങ്ങൾ അവസാനിക്കുന്നതോടുകൂടി അവരുടെ മദ്ധ്യമപാഠവും ഒരു വിധം അവസാനിച്ചുകഴിയും. പിന്നെ ഉയർന്നതരം പാഠമായി. തൃശ്ശിവപേരൂർ, തിരുന്നാവായ മുതലായ യോഗസ്ഥലങ്ങൾ, സഭാമന്ദിരം എന്നീ സ്ഥാപനങ്ങളെയാണ് ഉപരിപാഠത്തിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. ഇതിൽ യോഗസ്ഥലങ്ങളിൽ വേദത്തിനും, സഭാമന്ദിരങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കുമായിരുന്നു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നത്. സഭാമന്ദിരങ്ങളിൽ വെച്ചു കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ, വൈദ്യം, ജ്യോതിഷം, തച്ചശാസ്ത്രം, ശ്രുതിസ്മൃതിപുരാണേതിമാസങ്ങൾ, തർക്കം, വ്യാകരണം, മീമാംസ, വേദാന്തം എന്നു വേണ്ട, ഐഹികമായും പാരത്രികമായുമുള്ള എല്ലാ വിഷയങ്ങളേയും നമ്പൂതിരിമാർ ഉൽകൃഷ്ടനിലയിൽ പഠിച്ചു പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. ഇവരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന പണ്ഡിതന്മാരുടെയും മഹാകവികളുടെയും പേരുകളും, അവർ എഴുതിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

കുടുംബജീവിതം

നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബജീവിതത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇക്കാലത്തെ നോട്ടത്തിൽ വല്ല ദോഷങ്ങളും കണ്ടു ക്കാമെങ്കിലും പണ്ടത്തെക്കാലത്തു അതു വളരെ വിശിഷ്ടമായ വിധത്തിലായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അവരുടെ ഇല്ലങ്ങൾ റോസ്തോററിയ്ക്കു വേർതിരിഞ്ഞ നിലയിലായിരുന്നു എങ്കിലും അതിലെ അംഗങ്ങൾ പാർത്തിരുന്നതു ഏകോപിച്ചു

കൂട്ടുകടംബസ്വഭാവത്തിലായിരുന്നു. ഇവർ പ്രായേണ ഭൂമി ഉടമസ്ഥനാകും, മക്കത്തായാചാരനടവടിയെ ആചരിച്ചുവരുന്നവരുമാണ്. പണ്ടു നമ്പൂതിരികടംബങ്ങളിൽ ചിലവു വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു.

എന്നാൽ അന്നദാനം, വസ്ത്രദാനം, അതിഥിസൽക്കാരം എന്നീ ധർമ്മകാര്യങ്ങൾക്കായി അവർ എന്തു ചിലവുചെല്വാറും മടിച്ചിരുന്നില്ല. അന്നദാനത്തെ ഇത്ര വലിയ ധർമ്മമായി കരുതിപ്പോരുന്ന ഒരു വശ്ശക്കാർ ഇന്നു ലോകത്തിൽ മറ്റൊരിടടെയെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയമാണ്. മൂത്ത പുത്രനു മാത്രമെ വിവാഹം നിർബന്ധമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവർ അധികവും ബ്രഹ്മചര്യത്തെയാണു ഭീഷിച്ചിരുന്നത്. അപ്പുവും ചിലർ സന്ന്യാസവൃത്തിയേയും സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ലെന്നില്ല. ഇല്ലത്തെ കൈകാര്യം നടത്തുവാനുള്ള അധികാരം കാരണ വർദ്ധമാത്രമുള്ളതാണ്. അപ്പു ഹന്താർ അധികവും അദ്ധ്യാപനവൃത്തിയിലും തപോവൃത്തിയിലുമാണു ഏർപ്പെട്ടിരുന്നത്. അവർക്കു ഗൃഹദക്ഷിണയായും മറ്റും കിട്ടുന്ന സമ്പാദ്യം ഇല്ലത്തു കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു കാരണവരെ കടംബഭരണവിഷയത്തിൽ സഹായിച്ചിരുന്നു. അന്തർജനങ്ങളുടെ ധർമ്മ പാലകവൃത്തി, ഗൃഹഭരണം, ഗൃഹശുശ്രൂഷ, ശിശുപരിപാലനം മുതലായവയാണ്. പാതിവ്രത്യം വളരെ നിഷ്ഠയോടെ പരിപാലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കന്യകമാരെ ഇതുവാകുന്നതിന്നു മുമ്പു വിവാഹം കഴിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നുള്ള നിബ്ബന്ധം ഇവരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ശൈശവവിവാഹംകൊണ്ടുള്ള ദോഷത്തിന്നു വളരെ കുറവുണ്ടായിരിക്കണമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഇങ്ങിനെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പണ്ടത്തെ കടംബജീവിതം യാതൊരു ഹിന്ദുമോ കലഹമോ കൂടാതെ വളരെ രഞ്ജിപ്പോടും സ്നേഹത്തോടും പരസ്പരസഹായത്തോടും കൂടിയായിരുന്നു എന്നു മാത്രം ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു ഈ വിഭാഗത്തെ ഇവിടെ കലാശിപ്പിക്കാം.

സമുദായസ്ഥിതി

ഇവരുടെ സമുദായസ്ഥിതിയും വളരെ ആശാസ്യമായ വിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ചിലപ്പോഴായി ചില കമ്മ്യൂണിറ്റികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇവർ ഓരോ ഭിന്നശാഖകളായി തിരിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിലും, ഈ വക ഭേദങ്ങളെല്ലാം സാമുദായികങ്ങളായ ഓരോ ആവശ്യങ്ങളേയും സൗകര്യങ്ങളേയും ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായിരുന്നതിനാൽ ഇതു നിമിത്തം ആഭിജാത്യത്തക്കങ്ങളോ അന്തർദ്വേഷങ്ങളോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നല്ല, ഒരു ശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങൾപോലെ അന്യോന്യം വളരെ സ്പെഷ്യാലൈസ്ഡ് സഹായിച്ചും രഞ്ജിപ്പോട്ടുകൂടിയാണു കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നത്. പിണ്ഡം, മാംസം, ശാലം, വേളി, യാഗം മുതലായ ഓരോ അടിയന്തരാവസരങ്ങളിൽ ഇവർ തമ്മിൽ അന്യോന്യം ചെല്ലുകൊടുക്കേണ്ടതായ പലേ ബാല്യകളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവയെ ആരെങ്കിലും നിരവോദാതിരുന്നാൽ അതു വലിയ സമുദായവിരോധമായിട്ടാണ് വെച്ചിരുന്നത്. ഈ വക സംഗതികൾ തേങ്ങുമ്മാങ്ങിട്ടുകിലും ഏറക്കുറവു ഇന്നത്തെ നടപടിയിലും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ പുറമെ ത്രിസന്ധ, പഞ്ചസന്ധ, ഓതുട്ടു, വാരം മുതലായ വേദസത്രങ്ങളും, യോഗമണ്ഡം, സഭാമണ്ഡം, സന്യാസിമണ്ഡം, ഗ്രാമക്ഷേത്രം, ദേശക്ഷേത്രം മുതലായ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളും വേറെ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഐക്യമത്യന്തേയും സമുദായബന്ധത്തേയും തെളിയിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

അന്യസമുദായക്കാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഇരിപ്പ്

അന്യസമുദായക്കാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഇരിപ്പും ഇവരുടെ ഇടയിൽ വളരെ തൃപ്തികരമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെപ്പോലെ ഇത്ര വളരെ ജാതികളും ഓരോ ജാതികൾ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരാശ്രയവും ഇന്നു വേറെ ഏതു രാജ്യത്തുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എല്ലാ ജാതിക്കാരും നമ്പൂതിരിയെ ആശ്രയിക്കാതെ

കഴിയില്ലെങ്കിൽ നന്മതിരിയെ ഇതരജാതിക്കാരെ സഹായവും അതുപോലെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. എന്നാൽ, പണ്ട് ഈ വക ബന്ധങ്ങളെ അനുസരിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതായ എല്ലാ കൃത്യങ്ങളേയും അതതു ജാതിക്കാർ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ കൂടി സ്വയമ്ബദ്ധ്യം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ സ്വസ്ഥമായോൽക്കർത്തിയ വേണ്ടി അന്യസമുദായത്തെ ഇടിച്ചു താഴ്ത്തുന്ന സമ്പ്രദായം പണ്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു മാതാവിന്റെ സന്തതികളെന്ന നിലയിൽ വളരെ സൗഹൃദത്തോടെ സഹോദരോപത്തോടെ കൂടിയാണ് പണ്ടിവിടെ എല്ലാ സമുദായക്കാരും അന്യോന്യം വർത്തിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ഒരു കാലത്തു നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി വിദേശീയരെക്കൂടി ആകർഷിക്കത്തക്കവണ്ണം ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ടയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള ചരിത്രം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ, അത് ഈ യൊരു കാലത്താണെന്നു പാഞ്ഞാൽ തന്നെ പ്രകൃതവിഷയത്തെ സംബന്ധച്ചേടത്തോളം പണ്ടത്തെ സ്ഥിതി ഏറക്കുറ ഉൾക്കൊള്ളാം.) നന്മതിരിമാരുടെ മക്കൾ, നന്മതിരിമാരുടെ ശിഷ്യന്മാർ എന്നിങ്ങിനെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിധത്തിൽ നന്മതിരിമാരുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു ജാതിക്കാർ ഇന്നു മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടോ എന്നുതന്നെ സംശയമാണ്. ഈ വക സംഗതികളാൽ അന്യസമുദായക്കാരായുള്ള നന്മതിരിമാരുടെ പെരുമാറ്റം ഏതുവിധത്തിലായിരുന്നു എന്നു ഏകദേശം മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.)

(ആചാരപരിഷ്കാരം)

ആചാരപരിഷ്കാരത്തിലും നന്മതിരിമാർ ഒരിക്കലും വിമുഖനായിരുന്നില്ല. പൂർവ്വാചാരങ്ങളുടെ മൂലതത്വങ്ങൾക്കു വിരോധം വരാത്ത വിധത്തിൽ സ്വയമ്ബദ്ധ്യം സമുദായശ്രേയസ്സിനും വേണ്ടി കാലോചിതമായ എല്ലാ പരിഷ്കാരങ്ങളും പണ്ടുള്ളവർ ചെയ്തിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു പലേ ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ട്. ആദ്യത്തെ ശ്രീപരശുരാമന്റെ ആചാരവ്യ

വസ്ഥയും, പിന്നീട് ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ അതിനെ ഉടച്ചുമാറ്റി പുതുക്കിയതും പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള . കാര്യമാണല്ലോ. നമ്പൂതിരിമാർ ഇന്നും ആദരവോടെ സ്വീകരിച്ചു പോരുന്നു. സപ്താധന, മുമ്പിൽ കുടമ, കൂട്ടുകടംബസമ്പ്രദായം, എന്നിവയെല്ലാം പൂർവ്വന്മാരുടെ ആചാരപരിഷ്കാരത്തെല്ലെ തെളിയിക്കുന്നത്? ഇങ്ങിനെ ആലോചിക്കുന്നതായാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുരാതനമായ ജീവിതസമ്പ്രദായം എത്രയോ പരിശുദ്ധവും പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ളതുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്.

ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി

എന്നാൽ അടുത്ത കാലത്തു ഈ വക സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരുമിക്കും തട്ടിപ്പുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ശുചിത്വം, വൈദികവൃത്തി, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയെല്ലാം കേവലം മൃഗപരമ്പരയാ ഭരവിധം നടത്തിവരുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ അവയ്ക്കു വല്ല അർത്ഥങ്ങളോ, ഉദ്ദേശങ്ങളോ, ഉപയോഗങ്ങളോ ഉണ്ടെന്നു ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ കൂടി ഇക്കാലത്തു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ വല്ലവരുമുണ്ടോ എന്നു വളരെ സംശയമാണ്. ശുചിത്വത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ദേഹം, വസ്ത്രം, ഭക്ഷണം, ഗൃഹം എന്നീ എല്ലാ സംഗതികളിലും നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി പണ്ടത്തേക്കാൾ വളരെ പരങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ ഞാൻ ഒട്ടും മടിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭക്ഷണസംഗതിയിൽ ശുചിത്വത്തേക്കാൾ മറ്റു ചില നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷമാണ് അധികം കണ്ടുവരുന്നത്. ഇതിനെപ്പറ്റി രണ്ടു വാക്കു ഇവിടെ പറയുന്നതിൽ ആരും പരിഭവിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പൂർവ്വന്മാർ ഭക്ഷിപ്പാൻവേണ്ടി ജീവിച്ചിരുന്നവരല്ല; ജീവിക്കാൻവേണ്ടി ഭക്ഷിക്കുക എന്നായിരുന്നു അവരുടെ നിശ്ചയം. മുണ്ടുനേരത്തെ ഉണ്ണമാത്രമല്ലാതെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ വയ

റിനു യാതൊരു വിശ്രമവും കൊടുക്കാതെ കൂടക്കൂടെ കാപ്പിയും പലഹാരവുമായി കണ്ണിൽക്കണ്ട സാധനങ്ങളെല്ലാം കണക്കിലധികം കടത്തിവിട്ടു ദേഹത്തിനു കേടുവരുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം പണ്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നല്ല, ആരോഗ്യരക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉപവാസം, രുക്കൽ മുതലായ പട്ടിണിയെക്കൂടി അവർ പണ്ടു വൈദികനിയമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. നമസ്കാരം മുതലായ പ്രായാമങ്ങളിലും അമാന്തമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വളരെ ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. ഇപ്പോൾ ഉണിന്നേക്കാൾ കാപ്പിക്കാണ് പ്രാധാന്യം. ഉണരരുതെന്നും ഉപേക്ഷിച്ചാലും വലിയ വൈഷമ്യമൊന്നുമില്ല; കാപ്പിയില്ലെങ്കിൽ ദിവസം കഴികയില്ല. കാലത്തു കാപ്പി, ഉച്ചക്കു കാപ്പി, എടനേരം കാപ്പി, അത്താഴത്തിനു ശേഷം കാപ്പി എന്നുവേണ്ട തലങ്ങും വിലങ്ങും കാപ്പിതന്നെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. നമസ്കാരത്തിന്റെ കഥ വീണാലും മലന്റെ വീഴ് എന്നു പറഞ്ഞ മട്ടിലായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ദഹനത്തിന്നിടകൊടുക്കാതെ കൂടക്കൂടെ ഭാരോന്നതിനും കുടിച്ചും, യാതൊരു പ്രായാമവും ചെയ്യാതെ വെറുതെ ഇരുന്നും, ഇന്നത്തെ ആളുകൾ ദേഹത്തിനു എത്രയാണു കേടുവരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാലവസാനിക്കയില്ല. ആഹാരസംബന്ധമായ ശുചിത്വത്തിന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ ഈ യൊരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ. ഇനി പ്രകൃതത്തിലേക്കുതന്നെ പ്രവേശിക്കാം.

ആന്തരശുചിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള വൈദിക കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളും കേവലം ബാഹ്യചേഷ്ടമാത്രമായി കലാശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗായത്രിയുടെ അർത്ഥംതന്നെ നാശമായുള്ള ഒരു നമ്പൂതിരിയെ ഇന്നു കാണാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ഏർപ്പാടുതന്നെ മകാലേമുണ്ടാണിയും നശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വല്ലതും ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു

വെറും കാണാപ്പാഠത്തിലും വാക്യാത്മകോലാഹലത്തിലുമാ
യി പശ്ചാത്താപമില്ല. കടമകളെല്ലാം കടന്നുനോക്കിയാലു
ള്ള കാര്യം എത്രയോ കഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണ്. പണ്ടു കടമകളാ
ത്തിലുള്ള അംഗങ്ങൾ അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചും സഹായിച്ചും
വളരെ രഞ്ജിപ്പോടുകൂടിയാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതെന്നു
മുമ്പു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നേരെ മറിച്ചു കി
രിയും പാമ്പുംപോലെ ആയിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിവ
ന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെ കടമകൾ സമ്പ്രദായത്തിൽ
സ്വാതന്ത്ര്യപരിത്രാഗമാണു വിളയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. എ
ന്നാൽ ഇന്നു ആ സ്ഥാനത്തു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അധികാരം
പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാരണവന്മാർ കൂട്ടസ്വത്തിനെ സ്വാ
തന്ത്ര്യമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ ആക്ഷേ
പിക്കുന്ന അനന്തരവന്മാരുടെ ഉദ്ദേശവും കേവലം സ്വാതന്ത്ര്യ
ലാഭംതന്നെ. ഇതുനിമിത്തം അനാവശ്യമായ ചിലവുകളും
കൂട്ടസ്വത്തിന്നു വലുതായ നാശവും വന്നുകൂടുന്നു. കുടുംബ
സ്ഥിതിതന്നെ ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ സമുദായസ്ഥിതിയേയും,
അന്യസമുദായക്കാരായുള്ള സ്ഥിതിയേയും, ആചാരപ
രിഷ്കാരത്തെയോ കുറിച്ചു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടമെന്നില്ല.
നമ്പൂതിരിമാരുടെ പണ്ടത്തെ പരിശുദ്ധമായ ജീവിതസമ്പ്ര
ദായം പോയി അതു ഇന്നു എത്രയോ മലിനമായിത്തീർന്നി
രിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം ചുരുക്കത്തിൽ ധരിച്ചാൽ മതിയാകും.

ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ.

ഇനി ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു അല്പമെന്നു ആ
ലോചിക്കാം. കാരണങ്ങൾ ഒരോന്നായിപ്പറയുന്നതായാൽ
വളരെയൊക്കെ പറയുവാനുണ്ടാകാമെങ്കിലും അവയെല്ലാം
ചുരുക്കി ഒരൊറ്റ വാക്കുകൊണ്ടു പറയുന്നതായാൽ കാലോ
ചിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലുള്ള വൈമുഖ്യം ഒന്നുമാത്രമാ
ണെന്നാണ് പറയാനുള്ളത്. പണ്ടത്തെക്കാലമല്ല ഇത്; പ
ക്ഷേ ഭേദങ്ങളും വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. പണ്ടു ഹിന്ദുധർമ്മശാസ്ത്രപ്ര

കാരം നാട്ടുരാജാക്കന്മാരാണ് കേരളത്തെ ഭരിച്ചിരുന്നത്. രാജഭാഷ സംസ്കൃതമായിരുന്നു. വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെ നടത്താൻ അന്നു യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നികുതി കൊടുക്കേണ്ട ഭാരവും വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ഭരണം ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിലാണ്. നിയമമെല്ലാം ജാതിമതഭേദംകൂടാതെ സർവ്വസാധാരണമാകയാൽ വണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെ നടത്താൻ വളരെ പ്രയാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. രാജഭാഷ ഇംഗ്ലീഷാണ്. നികുതി നിർബ്ബന്ധമായിരിക്കുന്നു. ചിലവു വേറെയും വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പണ്ടു സംബന്ധംതന്നെ വളരെ അപൂർവ്വം; ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ചിലവു വളരെ ചുരുക്കം. എന്നാൽ ഇന്നു ഭാര്യപുത്രന്മാരെ പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ പരിപാലിക്കേണ്ട ഭാരം നിർബ്ബന്ധമായി വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. പണ്ടു സ്വന്തം ചിലവു വളരെ ചുരുങ്ങിയ മാതിരിയിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ കുപ്പി, സോപ്പ്, തൊപ്പി, കപ്പായം മുതലായതു കഴിച്ചുകൂടാത്തതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ പണ്ടത്തേക്കാൾ പലേ സംഗതികളിലും ഇന്നു ഭേദഗതികൾ വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇതു ആരുടേയും കുറ്റമല്ല. കാലത്തിന്റെ ധർമ്മമാണ്. അതിനെ ആക്ഷേപം അനുസരിക്കാതെ കഴികയ്യുമില്ല. അതിനെ അനുസരിക്കാതെ ഇരുന്നതാണ് നവ്യതിരിമുദായത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനുള്ള മുഖ്യകാരണം. പൂർവ്വന്മാരായ നവ്യതിരിമാർ അതിനെ ശരിയായിത്തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവർ കേരളത്തിൽ മറ്റൊല്ലാ സമുദായക്കാരെക്കാളും പ്രാധാന്യം വഹിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു നായന്മാർ, ഇഴുവർ, പുലയർ മുതലായി നവ്യതിരിമാരെക്കാൾ താണജാതിക്കാരെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്നവരെക്കൊക്കെ കാലോചിതമായി പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവർ ഇന്നു നവ്യതിരിമാരെക്കാൾ ഉയർന്ന സ്ഥിതിയിൽ എത്തിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നവ്യതിരിമാർ മറ്റു

ത്രം പഴയ നടവടിയെ വിട്ടുന്നതിലും പുതിയ നടവടിയെ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും വൈമനസ്യം കാണിക്കുക നിമിത്തം അവരുടെ പ്രാധാന്യമെല്ലാം പോയി; മറ്റുള്ളവരുടെ അടിമകളായിത്തീരേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലംകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സ്ഥിതി കേവലം കഥാമാത്രമായി കലാശിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇനിയെങ്കിലും നമ്പൂതിരിമാർ ഒന്നു എന്നു കാലോചിതമായി ചിലതെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കേണ്ട കാലം വളരെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

കാലോചിതമായ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ.

വിദ്യാഭ്യാസമാണ് എല്ലാ ശ്രേയസ്സുകൾക്കും മൂലകാരണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അത് ഇക്കാലത്തു ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ ആയിരിക്കുകയും വേണം. ഇംഗ്ലീഷു രാജഭാഷയാണ്. രാജനിയമങ്ങളെല്ലാം അതിലാണ്. നിത്യോപയോഗമുള്ള വ്യവസായവിഷയങ്ങളും അതിൽതന്നെയാണ് അടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. എന്നുവേണ്ട, കോടതികളിലും, കോളേജുകളിലും, കച്ചേരികളിലും, കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളിലും, തീവണ്ടി ആപ്പിസ്സുകളിലും, പൊതുജനയോഗങ്ങളിലും, എന്തിനധികം പറയുന്നു; നാലാൾ കൂടുന്ന ദിക്കുകളിലെല്ലാം ഈ യൊരു ഭാഷയാണ് സകലജാതിക്കാരും ഘൗകികവ്യവഹാരങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നത്. ഇതിന്നുപുറമെ ഇത്ര പ്രചാരമുള്ളതും ഇത്ര പ്രമേയങ്ങളടങ്ങിയിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു ഭാഷ ഇന്നു ലോകത്തിൽ എവിടെയുമില്ല. ഇന്നു ഈ ഭാഷയുടെ പ്രചാരം നിമിത്തം ലോകം മുഴുവൻ ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ എന്നപോലെ പരസ്പരസംസർഗ്ഗം ചെയ്തും സ്നേഹിച്ചുമാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്. ലോകത്തിലുള്ള സാമിത്രി മുഴുവൻ ഈയൊരു ഭാഷയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നമ്പൂതിരിമാരെ പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്ന വേദവേദാംഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം എടുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽകൂടി ഇ

പോൾ ഈയൊരു ഭാഷയുടെ സഹായം അത്യാവശ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെ എല്ലാമൊന്നും ആദരിക്കേണ്ടതും, എല്ലാവരും ആദരിച്ചുപോരുന്നതുമായ ഒരു ഭാഷ നമ്പൂതിരിമാർക്കു മാത്രം ആവശ്യമില്ലെന്നു ശരിക്കുനതാണെന്നിൽ, ഇയ്യുടെ ഒരാൾ പറഞ്ഞപ്രകാരം കേരളത്തിൽ അറക്കുള്ള അവകാശ ബാല്യതകളൊക്കെ ചില വല്ല കാട്ടിലോ ദ്വീപുകളിലോ പോയി താമസിക്കുകയാണു നല്ലത്. പക്ഷെ വിഷയഭോഗേ മൂലം അവരെ അതിന്നു അനുവദിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇന്നിയെങ്കിലും ഈ വക മർദ്ദമുഷ്ടിയെല്ലാം വിട്ടു കാലോചിതമായ പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ഏല്പട്ടാതിരുന്നാൽ അവർക്കു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പുഷ്പതയെല്ലാം കേവലം പുഷ്പമായത്താണു കലശലാക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

എന്നാൽ ഈ പ്രകൃതത്തിൽ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ കൊണ്ടു നമ്പൂതിരിമാർ നിസ്സാരമാക്കി തള്ളുകതന്നുള്ള സംഗതി കൂടി പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നാമത് അതാണ് അവരുടെ കലധർമ്മം. രണ്ടാമതു മതം, സാഹിത്യം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ഇത്ര ഉന്നതനിലയിൽ എത്തിട്ടുള്ള ഭാഷ ഇന്നു ലോകത്തിൽ ചേരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ചിലന്നു ഹിന്ദുക്കളുടെ പുരാതനമാഹാത്മ്യം, പ്രാചീനചരിത്രം എന്നിവയെ അറിയുകയോ അതിനെ പുനർജീവിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിന്നു ഈയൊരു ഭാഷയുടെ സഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാർ വേദം, സംസ്കൃതം മുതലായതു പഠിക്കുന്നതിൽ മരിക്കലും ഉദാസീനത കാണിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ തങ്ങൾ സംസാരിക്കുമ്പോലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമൊന്നും ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേദം പഠിക്കുന്നതു അർത്ഥത്തോടുകൂടിത്തന്നെയായിരിക്കണം. ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുമ്പോൾ അതിലെ തത്വങ്ങൾ

ഗ്രഹിക്കണം. ബുദ്ധിസംസ്കാരമാണു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെങ്കിൽ അതു വെറും കാണാപ്പാഠംകൊണ്ടോ, വാദകോലാഹലംകൊണ്ടോ ഒരിക്കലും സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു വേദം, സംസ്കൃതം മുതലായവയുടെ അഭ്യാസകാര്യത്തിൽ ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായം വിട്ടു ഇങ്ങിനെ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾകൂടി വരുത്തേണ്ടതാണെന്നു ഇപ്പോൾ പല യോഗ്യന്മാർക്കും അഭിപ്രായമുള്ളതോടുകൂടി ഞാനും യോജിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മലയാളഭാഷയുടെ കാര്യവും ഈ അവസരത്തിൽ വിസ്മരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. മറ്റു ഭാഷകളിൽ എത്രതന്നെ പഠിപ്പും പാണ്ഡിത്യവുമുണ്ടായാലും അവയെല്ലാംനാം മാതൃഭാഷ വഴിക്കാണ് വിചാരിച്ചും, സംസാരിച്ചും, എഴുതിയും മറ്റും സാധാരണ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരാറുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു മാതൃഭാഷയിൽ പരിചയമില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ അറിവിന്റെ പ്രകാശം വളരെ കുറഞ്ഞുപോകുമെന്നും അറിവുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം വളരെ ചുരുങ്ങിപ്പോകുമെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നുതന്നെയല്ല. സ്വജനം, സ്വദേശം, സ്വസമുദായം, സ്വമതം മുതലായവയെപ്പോലെ അത്ര പ്രതിപത്തിയോടു കൂടിയാണ് ഇന്നു സ്വഭാഷയെ ആളുകൾ വിചാരിച്ചു വരുന്നത്. സ്വഭാഷ, ഇംഗ്ലീഷു, സംസ്കൃതം എന്നീ മൂന്നു ഭാഷകളിലും ചുരുങ്ങിയ ഒരറിവെങ്കിലുമില്ലാത്ത ഒരുവനെ ഇന്നത്തെ ലോകം സാധാരണ ഒരു മനുഷ്യന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കുകതന്നെയല്ല. എന്നാൽ ബുദ്ധിശക്തിയും ധനശക്തിയും ധാരാളമുള്ള നന്മുതിരിമാർക്കു ഈ ഒരു കാര്യം സാധിപ്പാൻ ഒട്ടും പ്രയാസമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനായി ഒരുങ്ങുക മാത്രമേ വേണ്ടതുള്ളൂ.

ഈ കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചും രണ്ടുവാക്കു പറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അവരെ തൽക്കാലം ഇംഗ്ലീഷും സംസ്കൃതവും മറ്റും പഠിപ്പിക്കു

ണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം എനിക്കില്ല. സ്വഭാവ മാത്രം വരിച്ചാൽ മതി. എഴുത്തു, കണക്കു, വായന മുതലായ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾക്കു പുറമെ അവർക്കു പ്രത്യേകം ആവശ്യമുള്ള ഹൃദയഭരണം, പാഠകവൃത്തി, ശിശുവരിവാലനം, ശുചീകരണം, ബാലചികിത്സ, പ്രസവചികിത്സ എന്നീ വിഷയങ്ങളും, ഭക്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ സദാചാരോപദേശങ്ങൾ എന്നിവ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള പുരാണഭാഗങ്ങളും അവരെ പ്രത്യേകം പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്.

കുടുംബഭരണം.

കുടുംബഭരണവിഷയത്തെക്കുറിച്ചും കുറച്ചുകൂടി പ്രസ്താവിക്കാതെ കഴികയില്ല. നമ്പൂതിരികുടുംബങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഉള്ള ദോഷങ്ങളിൽ വളരെ മുഖ്യമായ ഒന്നാകുന്നു, അതിന്റെ ഭരണസംബന്ധമായ ചില ദോഷങ്ങൾ. ഭരണവിഷയത്തിൽ കാരണവർക്കുള്ള അധികാരം ഇപ്പോൾ വളരെ അതിരുകവിഞ്ഞും, ശേഷമുള്ളവർ യാതൊരു അധികാരമൊ സ്വാതന്ത്ര്യമൊ ഇല്ലാതെയുമാണല്ലോ ഇരിക്കുന്നത്. അനന്തരവന്മാരുടെ അഭിപ്രായം അറിയേണ്ട ആവശ്യം തന്നെ കാരണവർക്കു ഇല്ലാതെയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി. ഇതു നിമിത്തം കാരണവരുടെ പ്രവൃത്തി പലപ്പോഴും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രധാനമായിത്തീരുകയും തന്മൂലം കുടുംബത്തിൽ ഛിദ്രവും നാശവും വന്നുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നതു ഒട്ടും അപൂർവ്വമായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ഇതിൽ കാരണവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തിട്ടാവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല; ഇതു അധികവും ഭരണനിയമത്തിന്റെ ദോഷമാണ്. പലരുടേയും കൂടിയ ഒരു വസ്തുവാനുൽക്കാർക്കു മാത്രം ഇങ്ങിനെ അതിരുകവിഞ്ഞ അധികാരവും, സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ടെന്നുവന്നാൽ എത്രതന്നെ സന്മാർഗ്ഗധീരനായിരുന്നാലും ആയാളുടെ സ്വഭാവം ഒന്നു മാറിപ്പോകുന്നതിൽ അത്ര അതുഭൂതപ്പെടുവാനില്ല. പണ്ടു സ്നേഹവും മേലുകീഴും മാറ്റം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഈ

കേ സമ്പ്രദായം അത്ര ദോഷത്തെ ചെങ്കിടുന്നില്ലെന്നു മറു
ത്രമല്ല, വളരെ ഗുണകരവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു ഈ
വക ഗുണങ്ങളെല്ലാം പോയി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു പ്രാധാന്യം
വന്നുകൂടിയിരിക്കുകയാണു കടംബഭരണവിഷയത്തിൽ കാരണ
വരുടെ അധികാരത്തിന്നു എന്നെങ്കിലും ചില പ്രവചനകൾ
ചെയ്യുന്നതു കടംബക്ഷേമത്തിന്നു അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാ
ണെന്നാണു തോന്നുന്നത്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ചിലവ്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ ചിലവിന്റെ സംഗതിയും ഈ അ
വസരത്തിൽ വിസ്മരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. വരവു ചുരുങ്ങിയും
ചിലവു വലിച്ചുമാണ് അവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി.
പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള ജീവിതസമ്പ്രദായംകൊണ്ടും, സാധന
ങ്ങളുടെ വില വലിക്കുകയാണു മറ്റും നിത്യച്ചിലവ്, വിശേഷ
ച്ചിലവ്, എന്നിവക ചിലവുകൾ നിറുത്തപ്പാൻ വളരെ
പ്രയാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വരവിനുള്ള വഴി
യൊ യാതൊന്നുമില്ല താനും. അന്യസമുദായക്കാർക്കു ഉദ്യോഗം,
കൃഷി, കച്ചവടം മുതലായി ഉപജീവനത്തിന്നു പല മാ
ർഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ട്. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കു പുരാതനമായ
ഭൂസ്വത്തോ, ഏറിയാൽ ശാന്തിയോ, പ്രതിഗ്രഹമോ മാത്രമ
ല്ലാതെ വേറെ യാതൊരു വഴിയുമില്ല. എന്നതെന്നെല്ല, ഭൂ
മിയിൽനിന്നും മറ്റുമുള്ള വരവുതന്നെ പല സംഗതികളാലും
പണ്ടത്തെക്കാൾ വളരെ ചുരുങ്ങിയു മിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതി
ക്കു പുരം വാരം മുതലായ ആഡംബരച്ചിലവുകളും, കാപ്പി,
സോപ്പ മുതലായ സുഖവൃത്തിക്കുള്ള ചിലവുകളും പാടുള്ളേട
ത്തോളം ഒന്നു ചുരുക്കുകയോ ആദായത്തിനുള്ള പുതിയ വ
ല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളിലും ഏല്പുട്ടതുകയോ ചെയ്യാത്താൽ ന
മ്പൂതിരിമാരുടെ ജീവിതം വളരെ കഷ്ടമായിത്തീരുന്നതുള്ളതി
ന്നു സംശയമില്ല.

ആചാരപരിഷ്കാരം.

ആചാരപരിഷ്കാരത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി ചിലതെല്ലാം പറയാൻ പോകുന്നത്. അതിൽ വേളിയുടെ കാഴ്ചയും വളരെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇല്ലത്തെ മുത്ത പുത്രൻ മാത്രമെ വിവാഹം ചെയ്യയുള്ളൂ എന്നുള്ള നിശ്ചയം പണ്ടുണ്ടാവാൻ പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ട്. ഒന്നാമതു പണ്ടു നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ സംഖ്യ വളരെ കുറവായിരുന്നു. കൂടുതലുള്ള ഭാഗ്യമായി കിട്ടുന്നതായി നശിച്ചുപോകാൻ പാടില്ലെന്നും കരുതിട്ടുണ്ടാവാം. പിന്നെ വിഷയാസക്തി നമ്പൂതിരിമാരിൽ ഇക്കാലത്തെപ്പോലെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും വിചാരിക്കാം. അതിനാൽ ഈയൊരു സമ്പ്രദായം അക്കാലത്തേക്കു ഒരുവിധം പറ്റിയിരുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ ഇന്നു ഈ ചകു സംഗതികളിൽ പ്രകൃതമെല്ലാം മാറിയിരിക്കുന്നു.

എത്ര പെൺകിടാക്കളാണ് ഇന്നു നമുക്കു തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ വെറുത്തും ശപിച്ചും കാലം കഴിക്കുന്നത്! സ്ത്രീധനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധന നിമിത്തം എത്ര താവഴികളാണു കടംപിടിച്ചു നശിക്കാറായിട്ടുള്ളത്. വിഷയാസക്തിയും നമ്പൂതിരിമാരെ അതിരുകടന്നു ബാധിച്ച് ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നത്. അതിനാൽ മുതലിന്റെ രക്ഷയേയോ മറ്റൊരു ഉദ്ദേശിച്ചു ഏർപ്പാടുത്തിട്ടുള്ള ഈയൊരു സമ്പ്രദായം നേരേമറച്ചു അതിനു ധാർമികമായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ വന്നു കൂടിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നല്ല, നമ്പൂതിരിമാരുടെ സന്തതികളെല്ലാം അന്യസമുദായത്തിന്റെ പുഷ്പിക്കായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതിന്നു പുറമെ അവരുടെ മുതലും അതിൽത്തന്നെ ചെന്നു ലയിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഈ വിധത്തിൽ സ്വത്തിന്റെ നാശം, സംഘബലത്തിന്റെ കുറവ്, ആരോഗ്യഹാനി, സ്വകുടുംബസ്നേഹത്തിന്റെ അഭാവം, ഭാരതാവഴികളുടേയും ഉന്മൂലനാശം എന്നിങ്ങനെ പല

ദോഷങ്ങളും ഇയ്യൊരു സമ്പ്രദായം നിമിത്തം നമ്പൂതിരിസമുദായത്തിൽ ഇപ്പോൾ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ വളരെ ഒന്നും ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല. തങ്ങളുടെ സമോദരിമാരുടെ സങ്കടം ഒന്നുമാത്രം ആലോചിച്ചാൽ മതി. അവരും നമ്മെപ്പോലെ പ്രകൃതിധർമ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഒരു തരം പ്രാണികൾ തന്നെയാണ്. അല്ലാതെ യാതൊരു ചൈതന്യവും ഇല്ലാത്ത വെറും വിട്ടുസാമാനങ്ങളോ മറ്റൊരാൾ. ധനം ജീവിതത്തിൽ കഴിച്ചുകൂടാത്തതുതന്നെ. എന്നാൽ അതൊന്നിനു മാത്രം വേണ്ടി അതിൽ എത്രയൊ ശ്രേഷ്ഠമായ ദാവത്വധർമ്മത്തെ ബലി കഴിക്കുന്നുതു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു ചേർന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സന്തതിയില്ലാതെ സമ്പത്തുകൊണ്ടെന്നാണു പ്രയോജനം? അതുകൊണ്ടു ഈ ഒരൊറ്റ സംഗതി വിചാരിച്ചുകൊണ്ടും നമ്പൂതിരിമാർ വിവാഹകാർഷ്ഠ്യത്തിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യാൻ വളരെ വൈകിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ പരാശ്രയസ്ഥിതി.

ഇനി ഒന്നു പറയാനുള്ളതു ശുദ്ധർ മുതലായ അന്യജാതിക്കാർ അവരവർ നടത്തേണ്ടതായ കൃത്യങ്ങളെ നടത്തിക്കൊടുക്കാത്തതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാർ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളെക്കുറിച്ചാണ്. പക്ഷെ, തെക്കൻദിക്കുകാർക്ക് തൽക്കാലം ഈവക ഉപദ്രവങ്ങൾ വന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. ഏകിലും കാലക്രമംകൊണ്ടു ഈവക ഉപദ്രവങ്ങൾ വടക്കോട്ടും കടന്നുതുടങ്ങുമെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം. ഇപ്പോൾ ഏല്പാവരം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ മോഹിക്കുന്ന കാലമാണ്. പണ്ടത്തെപ്പോലെ അടിമപ്രവൃത്തികളും മാറ്റം മേലിൽ ബുദ്ധി കകാലത്തോളം നടത്താൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു പരാശ്രയം കഴിയുന്നതും ചുരുക്കി വെക്കുന്നതു അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇങ്ങിനെ ഏതാനും ചില സംഗതികളാണു തൽക്കാലം നമ്പൂതിരിമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പതി

യങ്ങതായിട്ടുള്ളതെന്നാണ് എന്റെ താഴ്ന്നായ അഭിപ്രായം. ഇതിനും പുറമെ വേറെയും സമുദായപരിഷ്കാര സംബന്ധമായ പല സംഗതികളും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ ഇപ്പോൾതന്നെ പ്രബന്ധം വിചാരിച്ചതിലധികം ദീർഘിച്ചുപോയതുകൊണ്ടും, കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടുകൂടി ആവക പരിഷ്കാരങ്ങളെല്ലാം താനേ വന്നുചേരുന്നതാകയാലും, തൽക്കാലം അതുകളെ വിസ്തരിപ്പാൻ തുനിയുന്നില്ല.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു, നമ്പൂതിരിമാരുടെ പുരാതനമായ ജീവിതസമ്പ്രദായം വളരെ നല്ല നിലയിലായിരുന്നു എന്നും, ഇപ്പോൾ അതു വളരെ ദുഷിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നും, അതിനുള്ള നിവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നും രേഖിധം അറിവാറിടയായിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം.

കേട്ടവിൽ രണ്ടുവാക്കുകൾ ഇവിടെ പറഞ്ഞു പ്രബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കാം. നമ്പൂതിരിമാർ ഭാരോ പരിഷ്കാരങ്ങൾ എപ്പോഴൊക്കെയും ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. പരിഷ്കാരം അവരുടെ പരിശുദ്ധമായ പഴയ ജീവിതമാതൃകയ്ക്ക് ഒരിക്കലും കേടുപാറുന്ന വിധത്തിലായിപ്പോകരുത്; ഇപ്പോഴത്തെ ശ്രമമെല്ലാം അതിനെ രക്ഷിക്കുവാൻപേണ്ടി മാത്രമാണെന്നുള്ള വിചാരം എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പരിശുദ്ധി, ശാന്തത മുതലായ ആത്മീയഗുണങ്ങളാണു നമ്പൂതിരിമാരുടെ ജീവിതോദ്ദേശ്യമെന്നു അവരുടെ പുരാതനജീവിതസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണത്തിൽനിന്നു രേഖിധം മനസ്സിലാക്കുവാറിടയായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുവാൻ കേവലം പഴയസമ്പ്രദായപ്രകാരം കാലംകൊണ്ടു കൂറെ ബുദ്ധിമുട്ടായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിനെ നിത്തിവെക്കുവാൻ പുതുതായി ചില മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം അന്വേഷിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ലാതെ പരിഷ്കാരങ്ങൾ

കൂടാതെ പഴയ ജീവിതോദ്ദേശത്തെ ഒരിക്കലും ബാധിച്ചുപോകരുത്. അങ്ങനെ വന്നുപോയാൽ അതു 'ഏലിയെക്കൊല്ലാനില്ല' ചുട്ട് നാ മാതിരിയായിത്തീരുമെന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ രീതിയെ അനുസരിച്ചാണ് ഒരു ജനസമുദായത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെല്ലാം ഇരിക്കുന്നതെന്നും, അതിന്റെ രീതി നന്നായാൽ സമുദായത്തിനു ഗുണവും, ചീത്തയായാൽ ദോഷവുംമാണു ഫലമെന്നും പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇപ്പോഴത്തെ ഇന്ത്യയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് എന്തിനാണിങ്ങനെയൊരു ചർച്ച?

വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെ ഒന്നായി പകർത്തുകയെന്നിരിക്കട്ടെ. ഇന്ത്യക്കു വലിയ ദോഷം തട്ടിപ്പറയുന്നതുള്ള അഭിപ്രായം ഇന്ത്യക്കാരായ പല മഹാത്മാക്കളിൽനിന്നും ഇപ്പോൾ പുറപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണല്ലോ ഹിന്ദുക്കളേയും, ഗുജറാത്തിക്കാരായും, ശാസ്താക്കളെയും മുതലായവരും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം ഒരിക്കലും അപരരുടെ പഴയ ജീവിതമാതൃകയെ വിരോധമായി പരമമെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതല്ലെന്നും ഞാൻ വളരെ ബലമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും, പാശ്ചാത്യവരിഷ്ഠായുമെല്ലാം കാലംകൊണ്ടു ആവശ്യം തന്നെ. പക്ഷെ അതു താൽക്കാലികമായ സുഖത്തേയും, സൗകര്യത്തേയുമാണ് അധികം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. എന്നാൽ അതല്ല മനുഷ്യന്റെ പരമോദ്ദേശം; ശാശ്വതമായ സുഖവും സമാധാനവുമാണ്. അതിനുള്ള പഴി നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിൽ നല്ലവണ്ണം വെട്ടിത്തുറന്നിരിക്കുന്നു. ഐതിഹ്യവും, പാരമ്പര്യവുമായ രണ്ടുകാര്യങ്ങൾക്കും വിരോധം കൂടാത്തവിധത്തിൽ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമാതൃകയെ സൃഷ്ടിച്ചു അതന്നെ പ്രചാരത്തിൽ വരുത്തി നമ്മുടെ തലമുറയിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന പ്രാചീനമായ പുനർജീവിപ്പിക്കുവാനാണ് അമർ ശ്രമിക്കേണ്ട

തന്നെ മാത്രം പുരുഷത്തിൽ പാഞ്ഞു ഈ പ്രബന്ധം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ഞാനീപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഇപ്പോൾ വരക്കെ ചാഞ്ഞുവരുന്ന ഏതാനും ചില സംഗതികൾ മാത്രമല്ലാതെ പുതുതായ വല്ല കാര്യങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെ കണക്കിലാക്കിപ്പോട്ടുവാനോ, അങ്കുരിപ്പിച്ചാണോ ഈ പ്രബന്ധം ഉപകാരമായിത്തീരുമെങ്കിൽ അത്രമാത്രം കൊണ്ടു ഞാൻ കൃതാർത്ഥനുമായി.

കാവിൽ അവിഞ്ഞിക്കാട്ടു ഭവദാസൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്.

മലയാളബ്രാഹ്മണം.

കാലദേശാവസ്ഥ, സാമുദായികനടവടികൾ, വേഷം, ആചാരം മുതലായ ഏല്പാസംഗതികളിലും മലയാളം മറ്റുള്ള ഭൂഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു വിലക്കുണമായിത്തന്നെ ഇപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രചാരവും പാശ്ചാത്യനാരുമായുള്ള സമ്മേളനവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതോടും മലയാളികളുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളിലും അഭിപ്രായങ്ങളിലും നിസ്സാരങ്ങളായ ചില ഭേദഗതികൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആ വക ഭേദഗതികൾ സമുദായബന്ധത്തിന്റെ ആണിവേരുകളെ സ്പർശിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല; അടുത്ത കാലത്തൊന്നും തുടങ്ങുകയുമില്ല. എന്നാൽ മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ മേല്പറഞ്ഞ ഭേദഗതികൾക്ക് അത്യുല്പമായ അവകാശമേ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇതിനുള്ള കാരണം അവർ ഇപ്പോഴും ലോകയാത്രയിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ മനസ്സില്ലാത്തവരെപ്പോലെ ഒരേ വിലകിനിലൂണതാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ സമുദായത്തിന്റെ താൽക്കാലികസ്ഥിതിയിലുള്ള ചില പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളെ പുറത്തു വിടുന്നതുകൊണ്ടു സമുദായത്തിനു ഗുണമല്ലാതെ ദോഷമുണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. ഈ സമുദായത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യ, വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതി, തൊഴിൽ മുതലായവയെപ്പറ്റിയാണു ഞാൻ ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രസ്താവിപ്പാൻപോകുന്നത്. ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന വസ്തുസ്ഥിതികൾക്കു പ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് ഫർണാമത്ത് ക്രിസ്തുവർഷത്തിൽ ഗവണ്മെണ്ടു കൂടെ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട ജനഗണനാരേഖ (സെൻസസ്സറിപ്പോട്ട്)കളെയാണെന്നുംകൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിൽ ഫർണാമത്ത്, തിരുവിതാംകൂറിൽ ജനുവരി-൧൮൭൦, കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ ഫെബ്രുവരി-൧൮൭൦ മലയാളബ്രാഹ്മ

ണർ ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ആകെയുള്ള മലയാളബ്രാഹ്മണരെ ആബാലവൃദ്ധം തൊട്ടെണ്ണമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന സംഖ്യ ധൻവന്തരി മാത്രമാണെന്നു കിട്ടുന്നു. ഈ സമുദായത്തിന്റെ സംഘബലക്കുറവിനെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ ഇതു മതിയായ ലക്ഷ്യമായിരിക്കുന്നു. മൂത്തതു, ഇളയതു തുടങ്ങിയുള്ള ചില ചില്ലറ ജാതിക്കാർ മാത്രമേ സംഘബലത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇവരേക്കാൾ താണുനിലകൂന്നുള്ളൂ. എന്തു കാര്യം സാധിപ്പാനും സംഘബലം ഒന്നാമതായി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലയാളബ്രാഹ്മണർ ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിൽത്തന്നെ ഹൃദയസ്ഥധർമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായാൽ സമുദായാഭിവൃദ്ധിയുടെ കാര്യം വളരെ പരുങ്ങലിലാവാനിരിക്കയില്ല. മലയാളബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ഓരോന്നായി മുലനാശത്തെ അനുഭവിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നു തെളിയുവാനുള്ള ഷാസ്തന്തങ്ങൾ ഒട്ടും ഒല്ലുണ്ടല്ല. ഇപ്പോഴുള്ള രീതിയെ തലകീഴ് മറിക്കേണമെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. പുതുതായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തെ നടപ്പിലാക്കുന്ന കാര്യം ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ഇത്ര വലുതായ കാര്യത്തെപ്പറ്റി വളരെ ഗാഢാലോചന ചെയ്യാതെ തീരുമാനിക്കാൻ പാടുള്ളതുമല്ല. എന്റെ ഉദ്ദേശം ഇടാനീർത്തനായ അവസ്ഥയുടെ ഭവിഷ്യത്തിനെ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ഗോചരമാവാൻ പാടുള്ളേടത്തോളം എടുത്തുകാണിക്കുക മാത്രമാകുന്നു. മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള ഹൃദയസ്ഥധർമ്മചരണരീതിയിലുള്ള മറ്റൊരു ദോഷാംശത്തെ — കുറിനവും ലജ്ജാവഹവുമായ ഒരു ദോഷാംശത്തെ — കൂടി ഈ അവസരത്തിൽ വെളിവാക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. സാധാരണയായി മറ്റുള്ള ജാതികളിലുള്ള സ്ത്രീകളുടെ സംഖ്യ പുരുഷന്മാരുടെ സംഖ്യയേക്കാൾ അധികമായിട്ടും, ഒല്ലഭം ചിലരുടെ ഇടയിൽ സമമായിട്ടും കാണപ്പെടുന്നു. മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിലാകട്ടെ സ്ത്രീകളുടെ തുക പുരുഷന്മാരുടെ തുകയേക്കാൾ ഗ

[illegible]

യതുകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചതാണ്. കൊച്ചിയിലെ തോതും ഏകദേശം മലബാറിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിൽ പരദേശബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകളിൽ മേല്പറഞ്ഞ പ്രായത്തിലുള്ള വിധവകളുടെ സംഖ്യ അധികരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും മലയാളസ്ത്രീകളുടെ സംഖ്യ ൧൦൦-നു രണ്ടിൽച്ചിലാനുമായി കാണുന്നുണ്ട്. എങ്ങിനെയാവാലും ശൈശവവിവാഹത്തിന്റെ കുറവുനിമിത്തം വൈധവ്യത്തിന്റെ കഠിനതയിന്നു വളരെ ലഘുവം കിട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ.

ഇനി ആലോചിപ്പാനുള്ളതു വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റിയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം എത്രയോ വിസ്താരമുള്ളതാണെങ്കിലും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ സെൻസസ്സറിപ്പോർട്ടിൽ മാത്രമായി പതിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിന്നു സങ്കുചിതമായ അർത്ഥം കല്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇത്ര ആളുകൾ വേദം പഠിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ ഇത്ര പേർ തർക്കം, വ്യാകരണം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ സെൻസസ്സറിപ്പോർട്ടിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴികയില്ല. ദേശഭാഷകളെ എഴുതുവാനും വായിപ്പാനുമുള്ള പരിജ്ഞാനം, ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം ഇതുകളെ മാത്രമാണ് സെൻസസ്സറിപ്പോർട്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് അതുകളെ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ ശരിയാണെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ തക്കവിധത്തിൽ കരറിവു നമുക്കുണ്ടാവാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. എഴുതുവാനും വായിപ്പാനും അറിയുക എന്ന അംശത്തിൽ ദക്ഷിണഇന്ത്യക്കാരായ ഹിന്ദുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായിരിക്കുന്നതു മലയാളബ്രാഹ്മണർ തന്നെയാണെന്നു നിസ്സംശയമായി പറയാം. ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിൽ ൧൦൦൦-ത്തിന്നു ൪൪൭ വീതവും കൊച്ചിയിൽ ൧൦൦൦-ത്തിന്നു ൭൦൦ വീതവും മലയാളബ്രാഹ്മണർ എഴുതുവാനും വായിപ്പാനും അറിയുന്നവരാണ്. തിരുവിതാംകൂറുകാരായ മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ പുരുഷന്മാരിൽ ൧൦൦-നു നൂന്നു വീതവും സ്ത്രീ

കുറേ ഹരം ഈ വീതവും അക്ഷരജ്ഞാനം ഉള്ളവരുണ്ട്. പക്ഷേ അവരുടെ കാര്യം മാത്രം നോക്കുന്നതായാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ദിക്കുകളിലെല്ലാം പരദേശികൾ മലയാളികളേക്കാൾ മുന്നിന്നിലൂന്നുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ സമുദായത്തെ കണക്കായി എടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ അവർ ചുവട്ടിലാകുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണം മലയാളബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിൽ അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ള സ്ത്രീകൾ വളരെ അധികമുണ്ടാവുകതന്നെയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ മലയാളബ്രാഹ്മണർ അത്യന്തകൃഷ്ണപദവിയിൽ എത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം അവരുടെ പ്രാചീനപരിഷ്കാരമഹിമയുടെ വിജയസ്കന്ദമായി നില്ക്കുന്നു. സ്ത്രീകളെ എഴുതുവാനും വായിപ്പാനും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നത് അധർമ്മവും അനാവശ്യവുമാണെന്നു വിചാരിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വൈദികപ്രമാണികൾ പരദേശബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിൽ ഇന്നും ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ അനുഭവംകൊണ്ട് അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ധർമ്മധർമ്മങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വളരെ വാശിയുള്ള മലയാളബ്രാഹ്മണർ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം അധർമ്മമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കാത്തത് ആ സമുദായത്തിലുള്ള സ്ത്രീകളുടെ പൂർവ്വപുണ്യത്തിന്റെ പരിപാകം തന്നെ. മനുഷ്യർ പ്രത്യേകമായുള്ള കരാനന്ദത്തെ — സാഹിത്യരസാനുഭവംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പരമാനന്ദത്തെ — ആസ്വാദിപ്പാനും രാമായണം ഭാഗവതം തുടങ്ങിയുള്ള സൽക്കഥകളെ വായിച്ച് ഉത്തമസ്ത്രീകളുടെ ലക്ഷണങ്ങളെ അറിഞ്ഞു ജീവിതത്തെ സഫലമാക്കുവാനും ആസ്തിക്യം, ഇശ്വരവിശ്വാസം മുതലായ സൽഗുണങ്ങളെ സമ്പാദിപ്പാനും അവർ സൗകര്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണഗാഥ, രാമായണം കിളിപ്പാട്ട് തുടങ്ങിയുള്ള ഭാഷാഗാനങ്ങളെ അവർ ദിവ്യസേനപാഠികാദികൾ. ഗൃഹാന്തഭാഗമാകുന്ന കാരാഗൃഹത്തിൽ ഇട്ടടയ്ക്കുപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അവരുടെ കഷ്ടസ്ഥിതിയെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിൽ അക്ഷരജ്ഞാനം വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതും

ജ്ഞാനത്തിന്നുതന്നെ അഭ്യാസം ഇവർക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇവരുടെ പാരായണം പലപ്പോഴും പുണ്യത്തിന്നു മാത്രമായി കലാശിപ്പാനാണ് എടുപ്പം. ഇവരെ ബാല്യത്തിൽ കുറെ സംസ്കൃതം കൂടി പഠിപ്പിക്കുന്നതായാൽ ആ ദോഷത്തെ പരിഹരിക്കാൻ കഴിയും. അതിനാലുണ്ടാവുന്ന ഗുണങ്ങളും അപരിമിതങ്ങളാണ്. ആ സംഗതിയെ മാറ്റു ഭരവസരത്തിലേക്ക് നിർത്തിവെക്കുന്നു. വായിപ്പാനറിയുന്നവരിൽത്തന്നെ എഴുത്തു വശമില്ലാത്തവർ വളരെയുണ്ട്. ഈ അംശത്തിൽ ജനസംഖ്യയെടുത്തവർ ശ്രദ്ധവെച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ലെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മലയാള ബ്രാഹ്മണസ്രീകളിൽ എഴുതുവാൻ ശീലമുള്ളവർ എത്രയൊരു ദുർലഭമാണെന്നു സൂക്ഷ്മനോഷണം കൊണ്ടറിയാനിടയായിരിക്കുന്നു. മലയാളബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ അക്ഷരജ്ഞാനത്തെ കഴിയുന്നേടത്തോളം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടോ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഇല്ല എന്നു മറുപടി പറയേണ്ടിവരുന്നതാണ്. പഴമക്കാർ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളെ വലിയ പുച്ഛമാണ്. അവർ അർത്ഥം ഇല്ലാത്ത ചിലക്കായി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നാണ് അവരുടെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ സംസ്കൃതാഭ്യയനത്തിനുള്ള അർത്ഥത്തെ സ്വകാര്യസ്വത്തായി വെച്ചിരിക്കുന്ന അവരിൽ അധികംപേരും അർത്ഥം മാത്രമല്ലാതെ അറിവുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. (എങ്കിലും ചെറുപ്പക്കാരിൽ ചിലർ ഭാഷക്കല്ല യോഗ്യത കാര്യങ്ങൾക്കാണ് എന്നു ധരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.)

ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മലയാളബ്രാഹ്മണർ പാതാളത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലാണ് അന്നും ഇന്നും ഇരിക്കുന്നത്. കൊച്ചിയിൽ നൂററനൊന്നുവീതമെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ്റിയുന്നവർ ഈ സമുദായത്തിലുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നിറുത്തിയില്ല. എന്നാൽ ദുർലഭം ചിലരുടെ അധീനത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷ അകപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. പരദേശ

ബ്രാഹ്മണരിൽ കൊച്ചിയിൽ 100...നു 16 വീതം ആളുകൾ ഇംഗ്ലീഷറിയുന്നവരാണ്. ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിൽ ഈ അംശത്തിൽ അല്പം ഭേദഗതി കാണുന്നുണ്ട്. അവിടെയുള്ള മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ 100...നു 3 വീതം പുരുഷന്മാരും ഏകതനെയല്ലാതെ ഒന്നുവീതം സ്ത്രീകളുംകൂടി ഇംഗ്ലീഷറിയുന്നവരെന്നു കാണുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ വരുവാനുള്ള കാരണം മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന എമ്പ്രാന്തിരിമാരെക്കൂടി മലയാളബ്രാഹ്മണരായി ഗണിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കാമെന്നും വരാം. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ സ്ത്രീകൾക്കു ഇംഗ്ലീഷറിയുന്നതായി ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പ് അറിയുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. തിരുവിതാംകൂറിലും മലയാളബ്രാഹ്മണസ്ത്രീകൾ ദർപ്പമോയി ഇംഗ്ലീഷറിയുന്നവരുണ്ടെന്നു വരുമ്പോൾ മുമ്പാങ്ങു ശങ്കരൻ വഴിയില്ലാതെയും ആകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു വിദ്യാഭ്യാസം വേണ്ടതാണെന്നു പറയുന്നവരോടുകൂടി നീരസം ഭാവിക്കുന്നവർ ഇപ്പോഴും പഴമക്കാരിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ചെറുപ്പക്കാർ തങ്ങൾക്കിംഗ്ലീഷറിയാത്തതുകൊണ്ടുള്ള സ്തനതകളെ അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അല്പകാലത്തിനുമുമ്പിൽ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം മഹാപാപമാണെന്നു വാദിച്ചിരുന്നവർ തങ്ങൾക്കു ഇംഗ്ലീഷുപഠിപ്പാനുള്ള പ്രായം തെറ്റിപ്പോയതിനെക്കുറിച്ചു വ്യസനിക്കുകയും അനന്തിരവന്മാരെ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കാലത്തെ അനുസരിച്ചു ആവശ്യമായി വരുന്നകാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെ കാലംതന്നെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചുകൊള്ളുമെന്നു വിചാരിച്ചു അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാതിരിക്കുന്നതായാൽ വൈരസ്യത്തിനിടയാവാതെ കഴിക്കാമെന്നുവെച്ച് അതിനെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും ഇപ്പോൾ പറയുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടത്തിലാവാൻ ഇക്കാലത്തു ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായമുണ്ടകൾ. ധനസമ്പാദനത്തിനുവേണ്ട പ്രവൃത്തികളിൽ പ്രവേശിക്കുക.

ശിക്ഷിപ്പുള്ളവരുടെ സംഖ്യയും ഈ സമുദായത്തിൽ വളരെ കുറവാണ്. ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിൽ 100-നു 23 വീതം ആളുകളുടെ പ്രവൃത്തി ശാന്തി മുതലായ ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളാണെന്നു കാണുന്നു. മറ്റുള്ള ജോലികളിൽ ഇവർ ഇറങ്ങിപ്പോയതായി കാണുന്നില്ല.

കാലക്രമംകൊണ്ടു വൃത്തിനിർവ്വഹണം പ്രയാസമായും ചിലവു വലിയതും വരുന്നുണ്ടെന്നറിയാതെ പൂവന്മാർ നേടിയ പണം മുഴുവൻ മുടിയുന്നതുവരെ മടിയന്മാരായിരുന്നാൽ അതിന്റെ ഭവിഷ്യത്ത് അനുഭവിപ്പാൻ മറ്റാരും ഉണ്ടാകയില്ല. പത്തുദാനവും സദ്വ്യയം അസ്സമിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പണം വെറുതെ കിട്ടുന്നകാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. പണമുള്ളവർ അതു കഴിച്ചിട്ടാൽ വിളയുന്നതല്ലെന്നറിഞ്ഞാൽ എല്ലാവരും ഗുണമുണ്ടാകുമായിരുന്നു.

കാലത്തെ അനുസരിച്ച് കൃഷി കൂടുതലും മുതലായ ജോലികളിൽ പ്രവേശിക്കാതിരുന്നാൽ ഇനിയും ദാരിദ്ര്യം അധികരിക്കും. പിന്നെ വിചാരിച്ചിട്ടും ഫലമില്ലാതെയാകും. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾത്തന്നെ മുൻകരുതലോടുകൂടി വേണ്ടതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണു ബ്രിട്ടീഷുമാരുടെ ധർമ്മം. ഇത്രമാത്രം പ്രസ്താവിച്ച് ഈ ലേഖനമെഴുതാൻ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള സുഹൃത്തുക്കളോടു നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ വിരമിക്കുന്നു.

മാത്തൂർ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബഭരണം.

(൧.)

ഒരു രാജാവിന്നു തന്റെ രാജ്യത്തേയും പ്രജകളേയും സമാധാനത്തോടും, ഷേമത്തോടും കൂടി ഭരിക്കണമെങ്കിൽ എത്രത്തോളം ബുദ്ധിമുട്ടും ബാധ്യതയുമുണ്ടോ, അതിൽ കുറയാത്ത ഭാരവും ചുമതലയും ഒരു കുടുംബഭരണവിഷയത്തിലും ഉണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം ഒരു കുടുംബഭരണാധികാരി പ്രത്യേകം കാണേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള കുടുംബഭരണത്തെ കുറിച്ചാണ് ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാൻ പോകുന്നത്.

കുടുംബമെന്നാൽ എന്ത്? ഒരു താവഴിലെ അംഗങ്ങൾ ഉള്ളതാണ് സാധാരണ കുടുംബമെന്നു പറയാറുള്ളത്. എന്നാൽ ജന്മികളായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ, അതിൽ വേറെ പലേ സംഗതികളും ഉൾപ്പെടേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സ്വത്ത്, ഗൃഹം, അംഗങ്ങൾ, കുടിയാനവന്മാർ, ശമ്പളക്കാർ, എന്നിങ്ങിനെ അനേകം കാര്യങ്ങൾ അതിൽ അടങ്ങുന്നതാണ്. ഇവയെ എല്ലാംകൂടി ശരിയായി ഭരിക്കുന്നതാണ് ഒരു കുടുംബഭരണം. ഈ കുടുംബഭരണകാര്യത്തിൽ പ്രായേണ നമ്മുടെ ഇടയിൽ അധികചിലവുകൊണ്ടും, അലസതകൊണ്ടും, സ്വാർത്ഥതലുരതകൊണ്ടും അനേക ദോഷങ്ങൾ വന്നുകൂടുന്നുണ്ട്. അതിനെ പരിഹരിക്കാനാണ് നാം ഒന്നാമതായി ശ്രമിക്കേണ്ടത്. സ്വത്ത്, ഗൃഹം, അംഗങ്ങൾ, കുടിയാന്മാർ, ശമ്പളക്കാർ എന്നിങ്ങിനെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഓരോ സംഗതികളിലും ഉള്ള നൂതനകളേയും, അതിന്റെ നിവൃത്തിമാറ്റങ്ങളേയും ചുരുക്കത്തിൽ ഒന്നു ചിലരിക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. അതിൽ സ്വത്തിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രധാനമായ ചില രേഖകളെപ്പറ്റി ആദ്യം പറയാം.)

ഒരാൾ ഇങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക:—
നിങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ പുഞ്ചയുമായി ആകെ എത്ര എട്ടു ഭൂമി

യുണ്ട്? അതിന്റെ നികുതി എത്ര? അതിന്മേൽ കുടിയാനോ
 ക്കുള്ള അവകാശമെന്ത്? എന്നും മാറ്റം ഒരു കാരണവന്നോടു
 ചോദിച്ചാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിക്കു ശരിയായ ഒരു സമാ
 ധാനം പറയുവാൻ കഴിയുന്ന കാരണവൻ നമ്മുടെ ഇടയിൽ
 ഉണ്ടോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. ഒരു മാനേജർ ത
 ന്റെ സ്വത്തിന്റെയും അതിന്റെ കൃത്യമായ നികുതിയുടേ
 യും മാറ്റം കാര്യം അറിവില്ലെന്നു വരുമ്പോൾ പരം കഷ്ടമാ
 യ അവസ്ഥ മൊന്നാണു്? ആ സ്ഥിതിക്കു മേൽപ്പറഞ്ഞ
 ഭോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുവാൻ ഒരു ഭരണാധികാരി ആദ്യ
 ത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതു ഭൂമിയുടെ അളവും, നികുതിയുടെ തുക
 യും, മാറ്റം കൃത്യമായി കാണിക്കുന്ന ഭൂജിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കുകത
 ന്നതാണ്. ഗവണ്മെണ്ടു സെറ്റിൽമെണ്ടു ചെയ്തപ്പോൾ ഒരു
 ഭൂജിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ നമ്മുടെ ഉപേക്ഷയാലും,
 നോട്ടക്കുറവുകൊണ്ടും അതിൽ അനേകം തെറ്റുകൾ വന്നുകൂ
 ടിയിട്ടുണ്ട്. ജനം മാറി രജിസ്റ്റ് ചെയ്യുക, കസ്തം തൊറി
 സബ്ഡിവിഷൻ ചെയ്യുക മുതലായി അനേകം തെറ്റുകളാ
 ണ് അതിൽ വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ളത്. ഈ വക തെറ്റിനെ തീക്കാ
 നായി കരുതേണ്ടതന്നെ കാലത്തു നമുക്കു ഗവണ്മെണ്ടിൽ നി
 ന്നു രേഖസരം തന്നിരുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ തെറ്റുകളെ
 മനസ്സിലാക്കി ഗവണ്മെണ്ടിന്റെ ഓഫീസിൽപ്പെടുത്തി തെറ്റു
 തീർത്തു തരുവാനായി വേണ്ടവിധം അപേക്ഷിക്കുകയോ, ആ
 ക്ഷേപിക്കുകയോ നമ്മൾ ചെയ്തില്ല. അന്നു കണ്ടുമു ഉറ
 ണ്ണിയതേയുള്ളു. അസ്സൽ പട്ടയം കിട്ടി, നികുതി അടക്കേണ്ട
 ന്നു സമയം വന്നപ്പോഴാണ്, ഉണർന്നു മിഴിക്കുന്നത്. പി
 ന്നെ എന്തുചെയ്യും?

അതുവിചിത്തം ഇപ്പോൾ രാമനേരത്തു കൃഷ്ണന്റെയും,
 കൃഷ്ണന്റെ ശങ്കരന്റെയും, ഇതിനെ ജപം ശരിയും, മരി
 ചും വളരെ തെറ്റിക്കൊണ്ടാണ് രജിസ്റ്റ് ചെയ്തു പട്ടയം കൊ
 ടുത്തിട്ടുള്ളത്. അപ്പോൾ കൃഷ്ണന്റെ ജമക്കു രാമനും, രാമ

ന്റെ ജമക്കു ശങ്കരനും, ശങ്കരന്റെ ജമക്കു കൃഷ്ണനും തെറ്റായ പട്ടയമനുസരിച്ചു നികുതി കൊടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. ഇതിൽപ്പരം സങ്കടമെന്താണ്? ഒരു ജനിക്കു തന്റെ ഭൂമിയുടെ അളവും നികുതിയുടെ കണക്കും ശരിയായി അറിവാൻ സാധിക്കാതെയാണ് അധികം ജനികൾക്കും ഈ തൊറ്റ വന്നു കൂടിട്ടുള്ളതെന്നു മുന്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. നികുതി പിരിവുകാലത്താണ് അതുകൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ അധികം അറിയുന്നത്. ജനികുടിയാന്മാരും അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, തമ്മിൽ തമ്മിൽ വഴക്കടിക്കുന്നതും, പിരിവിന്നു നടന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്നതും ഒന്നു നോക്കുക. ഈ കഷ്ടപ്പാട് ഒരു ദേശത്തിലോ, ഒരുശത്തിലോ, താലൂക്കിലോ മാത്രമല്ല, മലബാറിൽ ഉൾപ്പെട്ട രണ്ടായിരത്തി ഇരുനൂറ്റാറി ചിലവാനും വില്ലേജുകളിൽ എല്ലാം ഈ വക തൊറ്റുകൾ വന്നുകൂടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഏറക്കൂറു എന്ന പൂത്രാസന മാത്രം ഉണ്ടായേക്കാം. അതുകൊണ്ടു ഒരു കാരണവൻ തന്റെ സ്ഥാനത്തെത്തിയാൽ ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത് സർവ്വേ സെറ്റിൽമെണ്ടു നിമിത്തം വന്നിട്ടുള്ള തൊറ്റുകളെ തീർത്തു സ്വന്തമായ ഭൂമിയുടെ കൃത്യമായ അളവും, നികുതിയുടെ ശരിയായ കണക്കും തെച്ചൊറാക്കുകതന്നെ. അതിന്നു സ്വന്തമായി സർവ്വേചെയ്തു ഭൂരജിസ്ട്രറും, പ്ലാനും തെറ്റുതിർത്തു സമ്പാദിക്കുകയാണു ചേണ്ടത്. ഈ റജിസ്ട്രീ തെച്ചൊറാക്കുന്നത് ആധാരങ്ങൾ (കച്ചീട്ട്, പാട്ടശ്ശീട്ട് മുതലായവ) എ റജിസ്ട്രീ, സബ്സിവിഷൻ പ്ലാൻ, പട്ടയം മുതലായ രേഖകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ചേണമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഭൂമിയുടെ ശരിയായ അളവും, അതിന്റെ കൃത്യമായ നികുതിയും അറിയാൻ ഇടവരുമല്ലോ. തെറ്റുതിർത്തു തെച്ചൊറാക്കിയ ഭൂരജിസ്ട്രിയറുടെയും, മറ്റും സ്വഭാവം കാണിച്ച് നികുതിയുടെ കാര്യം ശരിപ്പെടുത്തി, ജമ തിരിച്ചു തരുവാനുള്ള അപ്രകേപഹരജിയും അതാതു താലൂക്കുകളിൽ ബോധിപ്പിച്ചു മറുപടിയാക്കേണ്ടതാണ്.

ഇത്രയും കഴിഞ്ഞാൽ ഭൂസ്വത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാഗമായ ഭൂരജിസ്ട്രിന്റെ കാര്യം അവസാനിച്ചു. അതിന്റെ നികുതിയുടെയും മറ്റും കാര്യം ക്ലിപ്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ഇനി ആധാരങ്ങൾ മുതലായി ഭൂമിസംബന്ധമായ മറ്റു ചില റിക്കാട്ടുകളെ കുറിച്ചു പറയാം. നമ്മുടെ സ്വത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തിനും ശരിയായ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാത്തതിനാലും, ഉള്ളതുതന്നെ കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു കാലഹരണം വന്നു നേരിടുന്നതിനാലും, ഉള്ള റിക്കാട്ടുകളെത്തന്നെ വേണ്ടപോലെ സൂക്ഷിക്കാത്തതിനാലും പലേ ദോഷങ്ങളും വന്നുകൂടുന്നുണ്ട്. ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാതെ വരുമ്പോൾ, കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു കാലഹരണത്തിൽ പെട്ട് ജന്മാവകാശവും കൂടി പൊയ്ക്കൊണ്ടുപോകുന്നതും അപൂർവ്വമല്ല. അട്ടപ്പാടി മുതലായ മലകളെ കുറിച്ചുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ ഇതിനു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. മേലിലെങ്കിലും അങ്ങിനെയുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾക്കും മറ്റും ഇടയാക്കാതെ കഴിക്കണമെങ്കിൽ, രേഖകളില്ലാതെ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഭൂമികൾക്കു കച്ചീട്ടോ, പാട്ടശ്ശീട്ടോ സമ്പാദിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതു സത്യമായും, കൃത്യമായും, നിയമവിരോധം കൂടാതെയും ആലോചനയോടുകൂടിയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. രേഖകൾ സമ്പാദിച്ചാൽത്തന്നെ പോരാ, അതു സൂക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ചില പ്രത്യേകവ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ദേവസ്വം, ബ്രഹ്മസ്വം മുതലായ സകല റിക്കാട്ടുകളും നാശം വരാതെ വകതിരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി വൃത്തിയായി സൂക്ഷിച്ചാൽ ക്ഷണത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കാനും, ജന്മാവകാശം മുതലായ വ്യവഹാരങ്ങൾ കൂടാതെ കഴിപ്പാനും, ജന്മാവകാശം പോകാതിരിപ്പാനും നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമായിത്തീരും.

ഭൂസ്വത്തിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള രേഖകളുടെ കാര്യമാണല്ലോ, ഇതുവരെ പറഞ്ഞത് ഭൂസ്വത്തിനെ സംബന്ധിക്കാതെയും ദ്രവ്യസംബന്ധമായും ഉള്ള ആധാരം, പ്രോനോ

ട്ട, രശ്മിതി മുതലായി നെല്ലിന്റെയും, പണത്തിന്റെയും മറ്റുമുള്ള രേഖകളുടെ കാര്യവും മേൽപ്രകാരം വകതിരിച്ചു പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ നല്ലപോലെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. രേഖകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തി ഇത്രത്തോളമായാൽ, അതിൽനിന്നു കൊല്ലം ഒന്നു കോരോ വകയിൽ കിട്ടാനും, കൊടുക്കാനും ഉള്ള സംഖ്യ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തേണ്ടതും അതിനെ തെറ്റാതെ തിരിട്ടിൽ പതിച്ചു സംഖ്യ ഉറപ്പിക്കുകയും വേണം.

ഭരണവിഷയത്തിൽ ഇനി വലിയൊരു ഭാഗമുള്ളത്, ചിലവിന്നു ക്ലിപ്തമില്ലായ്മയാണ്. വരവിനെ അറിഞ്ഞു ചിലവുചെയ്യുക എന്ന സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ ഇടയിൽ തീരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇതു നിമിത്തം എത്ര തരാവട്ടെകളാണ് 'അമരമില്ലാത്ത തോണിയുടെ മാതിരിയിൽ' കടത്തിൽ മുങ്ങി കഷ്ടപ്പെട്ടു പോകുന്നത്! അതുകൊണ്ടു വരവിനെ അനുസരിച്ചു ചിലവിനെ ക്രമപ്പെടുത്താനാണ് ഭരണവിധം നോക്കുമ്പോൾ നാം ഒന്നാമതായി ശ്രമിക്കേണ്ടതെന്നു പറയാം. ഈ കാര്യം സാധിക്കാനുള്ള വഴി മുൻകൂട്ടി ആയവ്യയങ്ങളെ തെളുപ്പാക്കി, അതനുസരിച്ചു നടക്കുകതന്നെയാകുന്നു. തന്റെ മുമ്പുള്ള ഒരു കാരണവരുടെ മുൻകരുതലോടും, അനന്തിരവന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തോടും കൂടി വേണം ഈ കണക്കു തെളുപ്പാക്കുവാൻ. കൊല്ലത്തിലുള്ള ആദായം മുഴുവൻ ചിലവിലേക്കു കണക്കാക്കുവാൻ പാടില്ല. ചെറിയ ഭരണമെങ്കിലും കരുതൽധനമായി സൂക്ഷിക്കണം. എന്നാൽ കണക്കിൽ പെടുത്താതെയുള്ള വല്ല വിശേഷാൽ ചിലവുകളും പെടുത്തുവേണ്ടിവന്നാൽ അതു കടം വാങ്ങാതെ ഇങ്ങിനെ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്ന കരുതൽധനംകൊണ്ട് നിവൃത്തിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ കണക്കു എല്ലാം മെമ്പ്രന്മാരുമായി ആലോചിച്ചു അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിനും, കടംബത്തിലെ ക്ഷേമത്തിനും അനുസരിച്ചായിരിക്കണം തെളുപ്പാക്കേണ്ടതെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ അനാവശ്യമായ ചിലവിനും, അനന്തിര

വന്മാർക്കുണ്ടാവുന്ന ദുരിതപ്രായത്തിനും ഇടവരുന്നതല്ല. ഈ കാഴ്ചയിൽ ന്യായാന്യായങ്ങളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു അധികം പേർക്കും തൃപ്തികരമായ ഒരു കണക്കുണ്ടാക്കി അതനുസരിച്ചു ഭരിപ്പുക എന്നതു വളരെ പ്രയാസമായ ഒന്നാണ്. മുൻകരുതലും, തടസ്സവും, പഴക്കവുമുള്ള രാജ്യഭരണാധികാരികൾ കൂടി പലപ്പോഴും ഈ സംഗതിയിൽ തെറ്റിപ്പോകുന്നതും, അതുനിമിത്തം പൊതുജനങ്ങൾ പരസ്പരംകൂട്ടിൽ ബഹുളം കൂട്ടുന്നതും മാറ്റം നമ്മൾ നിത്യം കണ്ടുവരുന്ന സംഗതിയാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കഴിയുന്നതും ആക്ഷേപം വരാത്ത വിധം ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുവേണം ഒരു ബഡ്ജറ്റ് തയ്യാറാക്കുവാൻ.

ഭരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ബഡ്ജറ്റു തയ്യാറാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ അസ്തിഭാരം ഉറച്ചു എന്നുപറയാം. പിന്നെ അതനുസരിച്ചു മാറ്റംതെറ്റാതെ ഭരിച്ചാൽ മതി. ആഭരണകാഴ്ചയിൽ കണക്കുകളുടെ കാര്യം പ്രത്യേകം കാണേണ്ടതുണ്ട്. കണക്കുവെക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്നതു പ്രായേണ അപരിഷ്കൃതരീതിയിലാണ്. അതു കഴിയുന്നതും ചിട്ടയിലും, വൃത്തിയിലും, സുഗമമായവിധത്തിൽ ആർക്കും അറിയത്തക്കവിധത്തിലും ആയിരിക്കണം. മേല്പറഞ്ഞ രേഖകൾ എത്രതന്നെ വെടിപ്പുവരുത്തിയാലും, അതിനെ അനുസരിച്ചു ശരിയായ കണക്കുകൾവെച്ചു കാഴ്ചങ്ങൾ നടത്താത്തപക്ഷം, അതുകൊണ്ടൊന്നും യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടാവുന്നതല്ലെന്നും അതിനാൽ കണക്കുവെക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ നാം പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടിവെക്കേണ്ടതാണെന്നും പറഞ്ഞു സ്വത്തിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ വിഭാഗം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കട്ടെ.

ഇനി ഹൃദയത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചൊന്നുപറയാം. ഇതിനെപ്പറ്റി വളരെ സംഗതികൾ പറയാനുണ്ടെങ്കിലും, അതിൽ പ്രധാനമായ ഇവിടെപ്പറ്റി മാത്രമാണ് ഇവിടെ പറയേണ്ടത്.

ന്നത്. ശുചിയില്ലാതിരുന്നാൽ ദേഹസുഖവും, മനഃസമാധാനവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു കാര്യം വെളിച്ചവുമുള്ള ഹൃദയമായിരിക്കുക; ചുമരുകൾ ഇടക്കിടയ്ക്ക് വെള്ളവലിക്കുക; നിലം നിത്യം തേച്ചു വെടിപ്പാക്കുക; പൂരകളിലും മറ്റും ചിതലും, മാറാലയും, ചോർച്ചയും വരാതെ സൂക്ഷിക്കുക; ഉടുപ്പിന്റെയും, കിടപ്പിന്റെയും വട്ടങ്ങൾ അഴുക്കാതാൽ അലക്കിക്കുക; പാത്രങ്ങളും, ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വെടിപ്പാക്കി ഉപയോഗിക്കുക; ഹൃദത്തിന്റെ ചാറുമുള്ള മുറത്തൂത്ത്, ഹൃദയവളപ്പിലും, മലമൂത്രാദികളും ചീഞ്ഞളിഞ്ഞ വെള്ളവും കെട്ടിനില്ക്കാതിരിക്കാനുള്ള ഏല്പാടുകൾ ചെയ്യുക; അങ്ങിനെ നമ്മൾ താമസിക്കുന്ന ഹൃദത്തെയും, ഹൃദയവളപ്പിനെയും, ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ, വസ്ത്രം, മുതലായവയേയും ശുചിയാക്കിവെച്ചാൽ കൊതു, ഈച്ച മുതലായവയിൽ നിന്നുള്ള സാംക്രമികരോഗബാധകൂടാതെയും സുഖമായും കാലക്ഷേപം ചെയ്യും.

ഇനി ക്രമപ്രകാരം അംഗങ്ങളുടെ കാര്യമാണ് പാഠനുള്ളത്. അംഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ നാം ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടതു, അവർക്കു കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസം കൊടുക്കുകതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ ഈ തത്വം അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ അന്നു നമ്മൾ വിദ്യകൊണ്ടും, വിത്തംകൊണ്ടും, വിവേകബുദ്ധികൊണ്ടും, ഭക്തികൊണ്ടും, ഭരണതന്ത്രംകൊണ്ടും ഉയർന്ന നിലയിലായിരുന്നു എന്നു കാണാം. ഏന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയൊ അതിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടു എത്രയോ ശോചനീയമായ വിധത്തിലായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ കിടാങ്ങൾക്കു നല്ലപോലെ വിദ്യാഭ്യാസം കൊടുത്തു അവരെ കാര്യശേഷിയുള്ളവരും സമ്പാദ്യികളും ആക്കിത്തീർക്കുകയാണ് അംഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം കാരണവൻ ചെയ്യേണ്ടതായ മുഖ്യമായ മുറ എന്നു പറയാം.

പെൺകിടാങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യവും ഈ പ്രകൃതത്തിൽ മറക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. അവർക്കു എഴുത്തു, കണക്കു, വായന മുതലായ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കൊടുക്കുന്നതിന്നു പുറമെ, പ്രത്യേകം അവരെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഗുഹഭരണം, പാകവിദ്യ, ബാലപരിചരണം മുതലായ വിഷയങ്ങളും തീർച്ചയായും പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും, സദുപദേശംകൊണ്ടും കുട്ടികളെ നന്നാക്കി തീർക്കേണ്ടതെന്നയാണു ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സിന്നു മുഖ്യമായ കാരണമെന്നു കാരണവൻ എല്ലാത്തോഴും കാർമ്മവെച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ മതി.

അംഗങ്ങളുടെ മേച്ചിലവിന്റെ സംഗതിയാണ്, ഇനി പറയാൻ പോകുന്നത്. ചിലവുകഴിച്ചു അല്പമെങ്കിലും ജാസ്സിയുണ്ടാവുകയോ, ഉണ്ടാകാൻ സാധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നല്ലാതെ, മേച്ചിലവു കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളതല്ലല്ലോ. നവുത്തിയുള്ള തറവാട്ടിലെ അംഗങ്ങൾക്കു, അവസ്ഥാനുസരണം, ഉടുപ്പു, കാപ്പി, ചികിത്സ മുതലായവയ്ക്കു വല്ലതും ഒരു സംഖ്യ കൊല്ലത്തിൽ കൊടുക്കേ

ഇതിന്റെ ചിലവിന്നു കൊടുത്തിരിക്കാൻ കാരണവൻ എനിക്കും തന്നിട്ടില്ല. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ തുടങ്ങാൻ പാടില്ല എന്നും, മറ്റാർ പറയുന്നതിനെ കേട്ടു ഇന്നത്തേ അനന്തിരമായിരിക്കുന്നതല്ല. പണ്ടത്തെ കാലമല്ല ഇത് കാരണവർ മനസ്സിലാക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ നാം, ധനനാശത്തിന്നും ഇടയായിത്തീരും. അതാക്കുള്ള സമ്പാദ്യം ഇന്നത്തേക്കാൾ വളരെ ചെറുതായിരുന്നു. ചിലവൊന്നെന്ന ചുരുങ്ങിയ തോതിൽ ഇന്നു ചിലവു വളരെ വലിക്കുകയും, സമ്പാദ്യങ്ങളുകയും ചെയ്തു. സാമാന്യക്കാരായ മറ്റു പലർക്കു സമീപം നടക്കേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം

രുന്നില്ല. എങ്കിലും ഞങ്ങളില്ലാത്ത നടപടികൾക്കും കാരണവർ വന്നാൽ അടങ്ങാൻ എന്തുള്ള കഥ തമ്മിൽത്തല്ലിന്നു നന്മുതിരിയെന്നു അധികമുണ്ടായല്ലുമായിരുന്നു. ദ്രവ്യം നന്നെ ചിലവു ചിലവു നടക്കേണ്ടതല്ലെന്നു ചിലരുടെ നടപടികൾക്കും കാരണവർ വന്നാൽ അടങ്ങാൻ എന്തുള്ള കഥ തമ്മിൽത്തല്ലിന്നു നന്മുതിരിയെന്നു അധികമുണ്ടായല്ലുമായിരുന്നു. ദ്രവ്യം നന്നെ ചിലവു ചിലവു നടക്കേണ്ടതല്ലെന്നു ചിലരുടെ നടപടികൾക്കും കാരണവർ വന്നാൽ അടങ്ങാൻ എന്തുള്ള കഥ തമ്മിൽത്തല്ലിന്നു നന്മുതിരിയെന്നു അധികമുണ്ടായല്ലുമായിരുന്നു.

എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടാവുന്നതാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു കഴിഞ്ഞു കൂടണമെങ്കിൽ, പണ്ടത്തെക്കാൾ ഇരട്ടിച്ച സംഖ്യ ഇന്നു വേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വാസ്തവം കാരണവർ അറിഞ്ഞു അനന്തിരപന്മാരുടെ സങ്കടത്തിന്നു നിവൃത്തിവരുത്തേണ്ടതു ആത്മാവശ്രമമാണ്. അത്രതന്നെ അല്പം നാളെക്കൂടി കാരണവസ്ഥാനം വരുകയുണ്ടായി വരുന്ന അനന്തിരപന്മാരെ കുടുംബഭരണത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ സ്വഭാവം ധരിപ്പിക്കുകയും, കാര്യാദികൾ അവരോടു ആലോചിക്കുകയും, ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ചില കാര്യങ്ങളിൽകൂടി അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും, സ്വകാര്യസമ്പാദ്യത്തിന്നു വേണ്ടവിധം സഹായിക്കുകയും, സ്നേഹത്തോടും ദയയോടുംകൂടി അവരെ രഞ്ജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു നടത്തുകയും ചെയ്താൽ ഭരണവിഷയത്തിലുള്ള ഭാരം ചുരുങ്ങുവാനും, അനുസരണം വന്നാൽ മുതലായ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ കാരണവരെക്കുറിച്ചു അവരിൽ വലിക്കുവാനും ഇടയാക്കുന്നതാണ്. അതോടുകൂടി ഈശ്വരപ്രീതിയും, കുടുംബസ്നേഹവും, മനുഷ്യമാധുര്യവും, സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യാം. അല്ലാത്ത പക്ഷം ദൈവകോപം, കുടുംബദോഷം, അന്തഃഘാതം, ദുർവ്വചാരം, നഷ്ടം ഇങ്ങനെയുള്ള ദോഷങ്ങളെയാണു സമ്പാദിക്കേണ്ടതായിവരിക. അതിനിടവരുത്തരുത്. കുടുംബങ്ങളെ രഞ്ജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകണം. ഒരു മാനേജരുടെ സാമർത്ഥ്യം അതാണ്.

ഇനി അനാഥകളായ അന്തർജനങ്ങളുടെ സങ്കടങ്ങൾ കൂടി കുറച്ചൊന്നു പ്രസ്താവിക്കട്ടെ. ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ ഒരാളെങ്കിലും തീർന്നു പോകാത്തതുവരെ സഭാ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അന്തർജനങ്ങളുടെ ലഘുവായ ആവശ്യങ്ങളെയും, വലുതായ സങ്കടങ്ങളെയും അറിയാത്തതു മഹാകുറിപ്പാകുന്നു. ഉടക്കാനും, കിടക്കാനും, തേയ്ക്കാനും മാത്രമേ ഇവർക്കുവശമുള്ളൂ എന്നാണു പറയേണ്ടത്. പത്തുപത്തു മുറി കിട്ടിയാൽ ഒരു കൊല്ലത്തെ വസ്ത്രത്തിന്റെ ആവശ്യം നിവൃത്തിച്ചു കിടപ്പി

നാണെങ്കിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലം കൂടുമ്പോൾ ഒരു പുതപ്പും, കുരിമ്പടവും, പായയും ഉണ്ടായാൽ സന്തോഷമായി. ആണ്ടിൽ കുറച്ചെണ്ണയും കൂടിയാൽ തേച്ചുകുളിയുടെ കാര്യവും പരമസുഖമായല്ലോ. പിന്നെ വപ്പപ്പോഴും വഴിവാടിന്നോ, വഴിച്ചിലവിന്നോ ആയി അരയ്ക്കാരെ കാലൊ കൊടുത്താൽ മഹാസന്തോഷത്തോടെ അനുഗ്രഹിക്കും. ഇത്ര ലഘുവായ ആവശ്യങ്ങളേ അർപ്പിക്കൂ. അതു നിവൃത്തിക്കാത്തൊലുള്ള സങ്കടം വലുതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അന്തഃജനങ്ങളുടെ കാര്യം ഇത്രയും പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു, കാരണവന്മാർ ഒരു കുടുംബത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ള അവകാശങ്ങളെ കുറിച്ചുകൂടി രണ്ടുവാക്കു പറയാം.

യന്ത്രശാലയിലെ ഇഞ്ചനെന്നപോലെ ഭാരം വഹിക്കുന്ന ഒരു കുടുംബത്തിലെ നായകനായ കാരണവർക്കു, അനന്തിരവന്മാരെക്കാൾ അധികരിച്ച ചില അധികാരാവകാശങ്ങൾ ഇരിക്കേണ്ടതും, അതിൽ അനന്തിരവന്മാർക്കു സന്തോഷത്തിന്നുല്പാദനം ഒരിക്കലും സന്തോഷത്തിന്നു അവകാശമില്ലാത്തതുമാണ്. സ്വാർത്ഥപരിത്യാഗത്തോടുകൂടി കുടുംബക്ഷേമത്തിനായി നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുന്ന മാന്യനായ ഒരു കാരണവരെക്കുറിച്ചു അനന്തിരവന്മാർക്കു എപ്പോഴും ഭാഗ്യവും, സ്നേഹബഹുമാനവും ഉണ്ടാവേണ്ടതിന്നുപുറമെ, അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അധികാരാവകാശങ്ങളെ നിലനിർത്തേണ്ട കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധയും, ഉത്സാഹവും പ്രത്യേകം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതെല്ലാം കുടുംബഭരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ബഡ്ജറ്റിനെ അനുസരിച്ചായിരിക്കുമെന്നു ഒന്നുകൂടി പാഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

അംഗങ്ങളുടെ ചിലവിന്റെ കാര്യംപറയുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽത്തന്നെ നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ സാമാന്യമായി കണ്ടുവരുന്ന അധികച്ചിലവിനെക്കുറിച്ചുകൂടി രണ്ടുവാക്കു പറയാം. നമ്മുടെ നിദാനച്ചിലവു നന്നെ ലുബ്ധിച്ചും, പൂരം വാ

രം പുറന്നാൽ തുടങ്ങിയ വിശേഷിച്ചിലവിന്റെ സംഖ്യ വളരെ വലിച്ചുമാണ് ഇപ്പോൾ പ്രായേണ ചിലവുചെയ്യുവരുന്നതു എന്നു ജനങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നതു ഏറക്കുറവു വാസ്തവമാണ്. ഒരു കൊല്ലം മുഴുവൻ കലശലായി അരിപ്പിച്ചു സമ്പാദിക്കുന്ന ധനത്തെയും, പോരെങ്കിൽ കടംവാങ്ങിയും അധികരിച്ച ഒരു തുക പ്രഭാവത്തിനും, മാറ്റ ചിലരുടെ സുഖത്തിനും, സന്തോഷത്തിനുമായി ഒരു ദിവസം ചില അടിയന്തരങ്ങൾക്കായി ചിലവുചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ആരും തടവിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നിലനില്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം കോരി ചൊരിയുന്ന ഈ വക ആരാധനകൾ, അല്ലെങ്കിൽ സ്തംഭങ്ങൾ കടംബങ്ങൾക്കെന്നല്ല ദേവന്മാർക്കും, ബ്രാഹ്മണർക്കും കൂടി പ്രീതിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു പകരം, അപ്രീതിയെയാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു തർക്കവുമില്ല.

മുമ്പുള്ളതായ മേല്പാഞ്ഞ അടിയന്തരങ്ങൾ എന്നും നിലനില്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ ചുരുക്കി ക്രമപ്പെടുത്തി, ഉണ്ടാവുന്ന ആദായത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം കടംബങ്ങളുടെ നിത്യച്ചിലവിലേക്കോ, വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലേക്കോ, ക്ഷേമകരമായ മാറ്റ വിഷയത്തിലേക്കോ ചിലവുചെയ്യുന്നതായാൽ കടത്തിൽ മുങ്ങി കഷ്ടപ്പെടാതെയും, അംഗങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം മുതലായ നിത്യച്ചിലവും മാറ്റം അരിപ്പിക്കാതെയും, മേല്പാഞ്ഞ ധർമ്മസ്ഥാപനകൾക്കു നാശം വരാതെയും കഴിക്കാം. അതോടുകൂടി കടംബങ്ങളുടേയും, ദേവബ്രാഹ്മണരുടേയും പ്രീതിസമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഇനി, സാധുക്കളും സത്യവും, സ്വാമിഭക്തിയുമുള്ളവരും, നടപ്പുകൃഷിക്കാരായ കടിയാന്മാരുടെ കാര്യം ആലോചിക്കാം.

കടിയാനും ജനിയും തമ്മിൽ വളരെ ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്.. ഈ ബന്ധം ഇന്നും ഇന്നലെയുമുണ്ടായതല്ല. രാജാവും പ്രജകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധംപോലെ ജനീ

കുടിയാന്മാർ തമ്മിലും ചില ബന്ധങ്ങളുള്ളതായി കാണാം. രാജാവു പ്രജകളോടു രാജ്യക്ഷേമത്തിനും രക്ഷയ്ക്കുമായി പല വിധനികതി വസ്തുവാക്കുന്നതിനായി, ജന്മി കുടുംബക്ഷേമത്തിനും, രക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടി പാട്ടും മുതലായതു പിരിക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ രാജ്യം പ്രജകളുടെ അധീനത്തിലാണത്രേ; നൊമ്മുടെ ഭൂസ്വത്തുക്കൾ കുടിയാന്മാരുടെ കയ്യിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ജന്മികുടിയാന്മാർ തമ്മിൽ പല ബന്ധങ്ങളുണ്ട്. അതിനെ കളയാതെ സ്നേഹവും, വിശ്വാസവും, വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ് നമ്മൾ ചെയ്യേണ്ടത്. നമ്മുടെ സ്വത്തിനേയും, ശക്തിയേയും രക്ഷിച്ചുപോരുന്നതു സ്വാമിഭക്തന്മാരായ കുടിയാന്മാരും, അവരുടെ സർവ്വസ്വങ്ങളേയും അറിഞ്ഞു സമാധാനത്തോടെ പരിപാലിച്ചുപോരുന്നതു നൊമ്മളും ആണെന്നുള്ള വാസ്തവം രണ്ടുകൂടിയും മറക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. അതുകൊണ്ടു അവരുടെ സ്വകടങ്ങളിലെല്ലാം യഥാശക്തി സഹായിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള സംഗതി വീണ്ടും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. അതു എന്തുതരത്തിലാണു വേണ്ടതെന്നുള്ള കാര്യം ഇവിടെ ആലോചിക്കാം.

കൃഷിപ്പുഷ്പിക്കു വേണ്ടതായ സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കുക, ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു കടംകൊടുക്കുക, ഭൂമി കഴിയുന്നതും സ്ഥിരമായി കുടിയാന്റെ കയ്യിൽ നിർത്തുക, ഇങ്ങനെ മൂന്നു സംഗതികളിലാണ് നൊമ്മൾ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ജന്മി കുടിയാനു സഹായിക്കേണ്ടത്. കൃഷിക്കു ജലാശയങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാണല്ലോ. ചോല, കുളം, കിണറു മുതലായ ജലാശയങ്ങൾ ചിലേടങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതിനാൽ, ഉള്ളതു ഇടിഞ്ഞുപൊച്ചിഞ്ഞു തുണുകിടക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഉണ്ടാവുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ ദുർദ്ദിഷ്ടംനിമിത്തം കൃഷിക്കു വളരെ കേടുകാണുന്നുണ്ട്. പിന്നെ തോടവരമ്പുകളും വെള്ളച്ചാലുകളും പൊട്ടി വെള്ളംകടന്നും, മണൽനിരന്നും ഉണ്ടാവുന്ന നാശമാണ് അധികം കാണുന്നത്.

തുറന്നുകിടക്കുന്ന ജലാശയങ്ങൾ തോണ്ടിനന്നാക്കുക, വെള്ളമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഉണക്കം തട്ടുന്നതായ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പുതിയ ജലാശയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക, വളത്തിനാവശ്യമായ തോൽക്കാടുകൾ വളത്തു്, തരിശുസ്ഥലങ്ങളിൽ മണ്ണിന്റെയും, വെള്ളത്തിന്റെയും സ്വഭാവമനുസരിച്ചു തെങ്ങു, കവുങ്ങു, പുലാവു, മാവു, തേക്കു, വീട്ടി മുതലായ വൃക്ഷങ്ങളും വാഴ, കാപ്പി, മുതലായ ചെടികളും കുരുമുളകു, വള്ളിക്കിഴങ്ങു തുടങ്ങിയുള്ള മറ്റു സാധനങ്ങളും വെച്ചുവിടിപ്പിക്കുക, ഇങ്ങിനെ സൗകര്യംപോലെ ബഡ്ജറ്റിൽ പാസ്സാക്കിയ സംഖ്യകൊണ്ടു കൃഷി പരിസ്തരിച്ചാൽ വിളവു വലിക്കുകയും കടിയാന്മാർ കാലക്ഷേപത്തിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാതാവുകയും ചെയ്യും. ഈ വക സംഗതി ഒരു ജന്മിയെ കൊണ്ടു നേരിട്ടു മുഴുവൻ നടത്താൻ സാധിച്ചു എന്നു വരില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു അനന്തിരവനാരെയും, കടിയാന്മാരെയും ഉത്സാഹിപ്പിച്ച് അവർക്കു ധനംകൊണ്ടും മറ്റും സഹായിച്ച് അവരെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. എന്നാൽ അവർക്കു പ്രവൃത്തിയും അതനുസരിച്ചു തക്കതായ നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാവുന്നതിന്നുപുറമെ, തറവാട്ടിലെക്കു മുതലുടപ്പു വലിക്കുകയും ചെയ്യും. അനന്തിരവനാരും, കാരണവനാരും തമ്മിലും ജന്മിയും കടിയാനും തമ്മിലും ഉള്ള യോജിപ്പിന്നും സുഖമായ കാലക്ഷേപത്തിന്നും ഇതു നല്ലൊരു മാർഗ്ഗവുമാണ്. കടിയാന്മാർ രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ഇനി ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു കടം കൊടുക്കുകയാണു വേണ്ടത്. ക്ഷേണച്ചിലവിന്നും കൃഷിച്ചിലവിന്നുമായി സാധുക്കളായ മിക്ക കടിയാന്മാരും ആണ്ടുതോറും കടം വാങ്ങുന്നതു പതിവാണ്. ആ കടം കൃഷിയുടെ ആദായമെടുത്തു വീട്ടാമെന്നാണ് അവരുടെ വിചാരം. ഇങ്ങിനെ വാങ്ങുന്ന കടം അധികപ്പലിശ കൊടുത്തു വല്ല പരോടും വാങ്ങുകയാണ് ഇപ്പോൾ അധികമായ പതിവ്. ഈ കടം വാങ്ങുന്നതുകൊ

ണ്ടു ചിലപ്പോൾ അതു വീട്ടാനും, പാട്ടുവെടിക്കാനും, അവരുടെ ഭക്ഷണത്തിനുംകൂടി ആദായം തികയാതെ വരുന്നു. ഒടുവിൽ പാട്ടുമോ കടമോ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു തീക്കാൻ സാധിക്കാതെ ബാക്കിയായി. അതോടുകൂടി അവർ കടക്കാരും നെമ്മൾ നഷ്ടക്കാരും ആയിത്തീരുന്നു. ഈ സംഗതിയിൽ നമ്മൾക്കു നഷ്ടംവരാത്തവിധം പരസ്പരധനസഹായസംഘം ഏല്പടുത്തി ആ സംഘത്തിൽനിന്നോ, നെമ്മുടെ ബ്രഹ്മസ്വത്തിൽ ഈ വകയ്ക്കായി ഒരു പ്രത്യേകധനശേഖരം ചെയ്ത് അതിൽനിന്നോ ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു സഹായിച്ചാൽ അവർ കഷ്ടപ്പെടാതെയും നമ്മൾ നഷ്ടക്കാരാവാതെയും കഴിക്കാം. ഇങ്ങിനെ ചുരുങ്ങിയ പലിശക്കു കടംകൊടുത്തു സഹായിക്കേണ്ട ഭാരം നാട്ടിലെ പ്രമാണികളായ ജന്മികൾക്കാണ്.

ചിന്ന ഭൂമി സ്ഥിരമായി കുടിയാൻവശം നിർത്താത്തതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷമാണ് ഒന്നു പറയാനുള്ളത്. കരാറിനെ ലംഘിച്ചും തോല്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചും വരുന്ന ചില ദ്രോഹികളായ കുടിയാന്മാരിൽ ഭൂമി നിർത്തുവാൻ ഒരിക്കലും പാടില്ല. എന്നാൽ കരാറുപ്രകാരം ശരിയായി നടക്കുന്നവരാണെങ്കിൽക്കൂടി നമ്മൾ ചിലപ്പോൾ അവരുടെ കയ്യിൽനിന്നു ഭൂമി ഒഴിപ്പിച്ചുവരുന്നതായി ദർപ്പഭം കാണുന്നുണ്ട്. അതു വലിയ കഷ്ടമാണ്. ഈ ഒഴിപ്പിക്കൽ നിമിത്തം അവർ തത്കാലം പ്രയത്നത്തിന്നു മാറ്റം ഇല്ലാതെ കഷ്ടപ്പെടുകയും, നെമ്മൾ സ്ഥിരതയില്ലാത്തവരാണെന്നുള്ള ദുഷ്പേര് സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു ഗുണവും ഇതിൽനിന്നുണ്ടാവാറില്ല. എന്നല്ല, സ്ഥിരതയില്ലാത്തവരുടെ ഭൂമിയിൽ നല്ലവണ്ണം കൃഷി ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം വിട്ടു ഉദാസീനതയോടെ വല്ലതും പ്രവർത്തിക്കുക എന്ന മട്ടാവുകയും ചെയ്യും. അപ്പോഴാണ് ഭൂമിക്കു പശിമ കറഞ്ഞു വിളവു ചുരുങ്ങിവരുന്നത്. സ്ഥിരതയുണ്ടായാൽ ഈവക അനന്തമായി ഒരിക്കലും

ഇടവരുന്നതല്ല. അവർക്കു മേൽപ്രകാരം സഹായിച്ചാൽ അവരുടെ സ്നേഹത്തിനും, ബഹുമാനത്തിനും, ഈശ്വരന്റെ അനുഗ്രഹത്തിനും നമ്മൾ പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇനി കുടിയാന്മാരുടെ ഭാഗം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിച്ചു ശബളക്കുറുപ്പിന്റെ കാര്യം പറയാൻ ശ്രമിക്കാം.

ശബളക്കുറുപ്പിനെ നിയമിക്കുന്ന കാര്യം ആലോചിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ചതിയന്മാരും ദ്രോഹികളും ഏഷണിക്കാരുമായ ശബളക്കുറുപ്പിനെ ആലോചിക്കാതെ പലേടങ്ങളിലും നിയമിച്ചു കാണുന്നതുകൊണ്ടു വരുന്ന ആപത്തിന് അളവില്ല. ഏഷണി പറഞ്ഞു കുടുംബങ്ങളെ തമ്മിൽ തല്ലിച്ചും, കുടിയാന്മാരോടു കൈക്കൂലി വാങ്ങി കുടുംബങ്ങളെ ചതിച്ചും, ദുഷ്ടവർഗ്ഗത്തിൽ ചാരിച്ചു കടം വിടപ്പിച്ചും, മറ്റും പല ദോഷങ്ങളും വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നുണ്ട്. ഒരു ജാതി കാര്യസ്ഥന്മാരായ ഈ തരക്കാരെ, പടിക്കകത്തു ചവിട്ടാൻകൂടി സമ്മതിച്ചു പോകരുത്. വിശ്വസ്തതയും ഭൂമിത്വവും ഉള്ളവരെ ആയിരിക്കണം ശബളക്കുറുപ്പിനെ നിയമിക്കുന്നത്. വിശ്വസ്തതയും ഭൂമിത്വവും ഉള്ളവരുണ്ടാവണം. വിശ്വാസയോഗ്യനല്ലെങ്കിൽ ആവക കാര്യങ്ങൾ എങ്ങിനെ നടക്കും? ഭൂമിത്വവും അതുപോലെ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. വിശ്വസ്തനായ ഒരു കാര്യത്തിൽ ഉടമസ്ഥന്റെ ഭൃഷ്ടി എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നുവരില്ല. അപ്പോഴാണ് ഉചിതംപോലെ പലതും ചെയ്യേണ്ടതായി വരുന്നത്. ഒരു ശബളക്കുറുപ്പിനെ വിശ്വസ്തതയും, ഭൂമിത്വവും വേണ്ടതാണെന്നു പറഞ്ഞുവെല്ലാം. എന്നാൽ സാധുക്കളും മർദ്ദിക്കാരുമായ ശബളക്കുറുപ്പിന്റെ ആവശ്യങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും നമ്മളറിഞ്ഞു യഥാശക്തി സഹായിക്കേണ്ടതാണ്. അവരുടെ പ്രവൃത്തിക്കനുസരിച്ചു തക്കതായ പ്രതിഫലം അതാതവസരങ്ങളിൽ കൊടുക്കുകയും, ശാസനയോ ഉപദേശമോ വേണ്ടവസരത്തിൽ കൊടുക്കുകയും, അസമൃദ്ധാക്കുകൾ പറയാതെ നല്ല വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു സ

നോയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ അവർക്കു തൃപ്തിയും സാമീകൃതിയും, ഞാമ്മർക്കു സമാധാനവും വിശ്രമവും ഉണ്ടാവുന്നതാണ്. ചതിയന്മാരും കസൃതികളുമായ ചില കാര്യസ്ഥന്മാരിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ആപത്തുകൾ കൂടാതെയും കഴിക്കാം. മറ്റുള്ള ഭൂതൃവർഗ്ഗങ്ങളുടെ സംഗതിയിലും മേൽപ്രകാരം മനസ്സുവെക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. നമ്പൂതിരിമാരായ ഞാമ്മുടെ കുടുംബത്തെ സംബന്ധിച്ചതും ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചതുമായ സ്വത്തിനേയും, അംഗങ്ങളേയും, കടിയാന്മാരേയും, ശമ്പളക്കാരേയും കുറിച്ചുള്ള ഭരണസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയും പറഞ്ഞുവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

കാവിൽ അവിഞ്ഞിക്കുട്ട നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബഭരണം.

(൨)

അല്ലയോ മഹാബ്രാഹ്മണരേ,

നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബഭരണത്തെപ്പറ്റി കാവിൽ അവിഞ്ഞിക്കാട്ടുമനക്കൽ വീലകുഞ്ഞൻ ഭട്ടതിരിപ്പാടവർകൾ കുഴിഞ്ഞ ചിങ്ങം ലക്കം ജന്മിമാസികയിലും യോഗക്ഷേമത്തിന്റെ ചില ലക്കങ്ങളിലും വിശേഷമായ ഒരു ഉപന്യാസം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. ഇതിൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കാര്യാനുബന്ധമായ കുടുംബഭരണത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണ് പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതുകൂടാതെയും കുടുംബഭരണകാര്യത്തിൽ അനേകസംഗതികൾ ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്നാമത് ഭൂസ്വത്തില്ലാത്ത കൂട്ടക്കാർ കാര്യാനുബന്ധമായ കുടുംബഭരണത്തെക്കൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല. അപ്രകാരമുള്ളവക്ക് സ്വത്തു സമ്പാദിപ്പാനുള്ള ഉപദേശമാണ് സ്വാഗതമായി ഭവിക്കുന്നത്. രണ്ടാമത് കുടുംബഭരണത്തിൽ ധാർമികമായും ആദ്ധ്യാത്മികമായും ഉള്ള ചില ഉൽകൃഷ്ടതത്വങ്ങളും ഗുണമായി ലയിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ട്. ഈ തത്വങ്ങളും നമ്മൾ, പ്രത്യേകിച്ചു നമ്പൂതിരിമാർ, ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടവയാണ്. അതിനാൽ ഈ സംഗതികളെയാണ് ഞാൻ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആലോചിക്കുവാൻ പോകുന്നത്.

നമ്പൂതിരിമാർ ചരിത്രപ്രസിദ്ധനാരായ ആയുന്മാരുടെ ഹംശകാരാണെന്നും പണ്ട് അവരുടെ ഇടയിൽ വണ്ണമെന്നും ആശ്രമമെന്നും പറയപ്പെട്ടിരുന്ന ചില പ്രത്യേക ഏല്പാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ബ്രാഹ്മണവണ്ണത്തിൽ വെട്ടു നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ കടിയേറി പാഞ്ഞതിനുമുമ്പെ അവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ആശ്രമധർമ്മങ്ങൾക്ക് ഗണനീയമായ ചില ലോപങ്ങൾ അടുത്തകാലത്തു

സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും എങ്കിലും അവർ കോളത്തിൽവന്നു കുടിയേറി പാർത്തിനശേഷം അവരുടെ പ്രശസ്തമായ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും ശ്രേഷ്ഠതയായ തപസ്സിനാലും ചിരചരിചിതമായ വൈദികശാസ്ത്രങ്ങളും കോളീയരിൽനിന്നു ഉത്തമപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും മേല്പാർത്ത കാരണങ്ങളാൽതന്നെ അധികം ഭൂസ്വത്തിന് ഉടമസ്ഥനായി തീരുകയും തന്മൂലം അവരുടെ തപസ്സിനു വിപ്ലവകാലത്തെ കുഴിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തു എന്നും നാം അറിയുന്നുണ്ട്. മറ്റുദിക്കുകളിലെ ബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്നതായ ശൈശവവിവാഹം, മുതൽഭാഗം, തന്നിമിത്തമുള്ള ദാരിദ്ര്യം, ഈ വക ദോഷങ്ങളൊന്നും നന്മൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ നാം കാണുന്നില്ല. ബ്രഹ്മപുത്രൻ മാത്രമേ ഒരു നന്മൂതിരികുടുംബത്തിൽ വിവാഹം ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവർ പണ്ടു തപസ്സികളായിത്തന്നെ വന്നിരുന്നെങ്കിലും പിന്നീട് അവരുടെ ആശ്രമമുത്തിക്ക് സ്വല്പം ഹാനി വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ ഉദ്ദസ്വത്തിന് യാതൊരു ദോഷവും വരാത്തതിനാലും പ്രാപേണ മിത്യായശീലന്മാരും സദൃശന്മാരായ അവരുടെ ജീവിതം വളരെ പാശ്ചാത്യമായിരുന്നതിനാലും ആശ്രമധർമ്മത്തിന്റെ ഹാനി അത്രമാത്രം അവരുടെ കുടുംബജീവിതത്തെ ബാധിക്കുവാൻ സംഗതിയായില്ല. നന്മൂതിരിമാരുടെ ജീവിതസമുപമമായ തപസ്സിനു സ്വല്പം ഹാനി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ അന്തഃകരണശുദ്ധിയും സൽസ്വഭാവവും പൊതുവിൽ ഋഷികുലത്തക്കതു തന്നെയാണ്.

ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ ദേവദായങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട അധികം പരിശുദ്ധമാണെന്നും പണ്ടുതന്നെ മഹാജിന്മാരുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായ ഒരു പ്രത്യേകതജ്ഞസ്സപോലെ ഇവിടങ്ങളിൽ വിശിഷ്ടതയായ ഒരു വൈദികശക്തി ഉണ്ടെന്നും ബ്രാഹ്മണർ ഭൂമിയിലെ ദേവന്മാരാണെന്നും ജനങ്ങൾ ഇന്നും

വിശ്വസിച്ചുവരുന്നു. ബ്രഹ്മാലയങ്ങളിൽ ഗുഹമായി ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന ഈ വൈദികശക്തിയെ നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നത് നമ്മുടെ നാട്ടിലേക്കു ശ്രേയസ്കരമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഈ ബ്രഹ്മശക്തി കളയാതെ സൂക്ഷിക്കുകയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. തപസ്സുകൊണ്ട് ആവുന്നേടത്തോളം അതിനു വളമുപേക്ഷകയും വേദങ്ങളുടെ ധാരകൊണ്ട് അതിനെ പുഷ്പിപ്പിച്ചെടുത്തുകയും വേണ്ടതാകുന്നു. (ഈ ശക്തിക്ക് അടുത്ത കാലത്തു കുറെ ഇളക്കം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ശോചനീയമായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാതഃസ്നാനവും സ്വാധ്യായവും ചുരുങ്ങിയവയുണ്ടെങ്കിൽ അതിലധികം കഷ്ടമായിട്ടുള്ള കാര്യം വേറെ ഒന്നുമില്ല. എന്റെ ചുരുങ്ങിയ അഭിപ്രായത്തിൽ നമ്പൂതിരികുടുംബങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള നൂതനതകൾ വല്ലതും വന്നുചേരുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ ഇല്ലാതാക്കുകയും കാലോചിതമായ ചില ഏർപ്പാടുകളാൽ ബ്രഹ്മാലയങ്ങളിലെ വൈദികശക്തിയെ പരിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഈ തത്വം നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ അതിന്നനുസരിച്ചു കുടുംബഭരണത്തിന്റെ തത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽത്തന്നെ ചിന്തിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സംഗതിയിൽ ഞാൻ ആലോചിച്ചാൽ ചോകുന്നതൊന്നാൽ (1) നമ്പൂതിരിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം (2) അവരുടെ വൃത്തി (3) അവരുടെ തപസ്സ് — ഇതുകളെപ്പറ്റിയാകുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം— വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സമ്പ്രദായം അതാതാളുകളുടേയും കൂട്ടക്കാരുടേയും ജീവിതമാതൃകയും അവരുടെ ധർമ്മചാരങ്ങൾക്കും അനുസരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഒരു കൃഷിക്കാരനു കൊടുക്കേണ്ടതായ വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു പാതിരിക്കു കൊടുത്താൽ തരമാവുന്നതല്ല. ഒരു വക്കീലാവണം എന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയെ ഒരു മരമത്തുകോളേജിൽ പ്രവേശിപ്പിപ്പാൻ പാടില്ലല്ലോ. നമ്പൂതിരിമാർ പൊതുവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ബ്രഹ്മവിദ്യയു

ടെ സംസ്കാരത്തിന്നു ഏറ്റവും ഉതകുന്നതായിരിക്കണം. ഉപനയനകാലംമുതൽ ആരംഭിക്കുന്നതായ അവരുടെ വേദപഠത്തിൽ പ്രത്യേകം നിഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്നു. അതോടുകൂടി സംസ്കൃതഭാഷയിലും സാമന്തവും ലഭിക്കുവാൻ നോക്കേണ്ടതാണ്. സമാവർത്തനം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ നമ്പൂതിരിമാർ പ്രത്യേകം ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതായ പാഠശാലയിൽ അവരെ പ്രവേശിപ്പിക്കണം. പണ്ടത്തെ ഗുരുക്കൾപോലെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതായ ഈ വിദ്യാലയത്തിലെ പ്രധാനപാഠവിഷയം സംസ്കൃതമായിരിക്കണം. പത്തുകൊല്ലമെങ്കിലും പുറത്തുപോകാതെ ഈ വിദ്യാലയത്തിൽത്തന്നെ താമസിച്ചുപഠിക്കണം. തത്വസമീപനവും വിദ്യാലയവും നവീനലോകതന്ത്രജ്ഞാനവും ആയ അദ്ധ്യാപകന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ എല്ലാവിധവൈവിധ്യം പ്രയാസമായ കാര്യം നല്ല അദ്ധ്യാപകന്മാരെ ലഭിക്കുന്നതാകുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ നിലയിൽ പത്തുകൊല്ലം പഠിക്കുന്നതോടുകൂടി വേദം, വേദാംഗം ഇതുകളിലും ആറു ദർശനങ്ങളിലും നല്ല അറിവു സമ്പാദിക്കണം. ഇതിന്നു പുറമെ ഈ കാലത്ത് പ്രചാരമുള്ള ഇംഗ്ലീഷഭാഷയും പഠിക്കേണ്ടതാണ്. (ഈ ഭാഷയിൽ അനേകം നവീനശാസ്ത്രങ്ങളും മറ്റു ഭാഷകളിലുള്ള അനേകം സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും വേദാന്തപുസ്തകങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ദിനപ്രതി അധികമധികം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ ഭാഷയുടെ മാഹാത്മ്യം നമുക്കെല്ലാവർക്കും സമ്മതിക്കേണ്ടതായി വരുന്നുണ്ട്. ഇത്ര വിശേഷമായ ഭാഷയെ വിട്ടുകളയുന്നത് കേവലം മൂഢത്വമായിരിക്കും. അതിനാൽ നമ്പൂതിരിമാർ പ്രത്യേകം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന വിദ്യാലയത്തിൽ സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും പഠിപ്പിക്കണമെന്നും വിശേഷിച്ച് അവകളിൽ സാഹിത്യവിഷയമായും വൈദികവിഷയമായും ഉള്ള പാഠങ്ങൾ കുറെ അധികം ശ്രദ്ധവെച്ച് പഠിപ്പിക്കണമെന്നും ആണ് ഞാൻ അഭിപ്രായം.

യപ്പെടുന്നത്. 25 വയസ്സ് പൂർണ്ണമാവുന്നതിനുമുമ്പെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നത് ദോഷമാണ്. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ രാവിലേയും വൈകുന്നോറും കുറെ സമയം തവസ്സിനും വേദാഭ്യയനത്തിനുമായി തിരിച്ചുവെക്കണം. ഭക്ഷണത്തിനും താമസത്തിനും ഉള്ള ഏർപ്പാടുകൾ വിദ്യാലയത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഭക്ഷണാദാതൃക്കൾ ലാഘവമായ പരിശുദ്ധമായും ഇരിക്കണം. (“ജീവിഷവാൻവേണ്ടി ഭക്ഷിക്കുക”യല്ലാതെ “ഭക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത്” എന്നായിരിക്കയില്ല.) നമ്മുടെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം തവസ്സും അഭ്യയനവും ആയിരിക്കണം. അതല്ലാതെ വൃത്തിലാഭവും ഗവയമുണ്ടുദ്യോഗവും നന്മുതിരിമാരുടെ ജീവിതോദ്ദേശ്യമായി കരുതിത്തുടങ്ങിയാൽ അനുമതൽ കേവലമായ ബ്രഹ്മതേജസ്സിനും വൈദികശക്തിക്കും ധാനിപുരുഷാൻ തുടങ്ങുന്നതാണ് ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നത്. (പരദേശബ്രാഹ്മണരുടെ ജീവിതത്തെയും അവരുടെ വൃത്തിജനകമായ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തേയും മാതൃകയാക്കി പിടിച്ച് അവരുടെ ജീവിതത്തെ നന്മുതിരിമാർ അനുകരിക്കുന്നതായാൽ ദേവാലയങ്ങളെപ്പോലെ വിചാരിച്ചുവരുന്നതായ കേരളത്തിലെ ബ്രഹ്മാലയങ്ങളിൽ കവിതയും ജ്യേഷ്ഠാഭഗവതിയും കുടിയേറിപാക്കുവാൻ തുടങ്ങുമെന്നു വിചാരിച്ചാണ് ഞാൻ ഏറ്റവും ഭയപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ നന്മുതിരിമാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസമാതൃക ഏറ്റവും പരിശുദ്ധമായിരിക്കണം. ബുദ്ധിസംസ്കാരവും പരിശുദ്ധജീവിതവും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കേവലോദ്ദേശ്യങ്ങളായി കരുതണം. വേദങ്ങളുടേയും വേദാംഗങ്ങളുടേയും അർത്ഥവിചാരംതന്നെ നന്മുതിരിമാർക്ക് പ്രത്യേകമായ ഒരു സ്വത്താകണമല്ലോ.)

നന്മുതിരിമാരുടെ വൃത്തി — കുടുംബഭാരണകാര്യത്തിൽ ധനത്തിന്റെ സഹായംകൂടാതെ നിവൃത്തിക്കുന്ന ആളുകൾ ദുർല്ലഭമാണ്. കേവലം വൈകാരികസമ്പ്രദായത്തോടുകൂടി വർത്തിക്കുവാൻ ശ്രാണിയുള്ള തപസ്വികൾ നന്മുതിരിമാരുടെ

ഇടയിൽ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാഗ്യവശാൽ മിക്ക നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബങ്ങളും ഏറെക്കുറെ വലിയ ഭൂസ്വത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്മാരാകുന്നു. ജ്യേഷ്ഠ പുത്രൻമാരും വിവാഹംചെയ്യുന്നതിനാൽ അവരുടെ കുടുംബങ്ങളെ “ഭാഗ”മാകുന്ന ദുദ്ദേവത അധികമൊന്നും ബാധിക്കുന്നതുമില്ല. ഈ കാരണത്താൽ കേവലം വൃത്തിഹീനനായ നമ്പൂതിരിമാരെ നാം അധികം കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ജീവിതത്തിൽ അടുത്തകാലത്ത് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ചില മാറ്റങ്ങൾ നിമിത്തവും തടുക്കപ്പെട്ടുകൂടാത്തതായ ലോകഗതിയുടെ ചില ഇളക്കങ്ങൾനിമിത്തവും അവരുടെ ജീവിതസമ്പ്രദായം വ്യയാധികൃത്തിൽ കയറിനില്ക്കുന്നു. കാപ്പിപ്പൂവും മുറുക്കിനുംതന്നെ വലിയ ഒരു സംഖ്യ വേണ്ടിവരുന്നു. ഷർട്ടും കോട്ടും ഇല്ലാത്ത നമ്പൂതിരിമാർ ചുരുക്കമേ ഉള്ളൂ. റോഡസ്ട്രോംകൊണ്ടു തറുക്കുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ ഹാസ്യനാമായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ വക കാരണങ്ങളാൽ കുടുംബജീവിതത്തിൽ ധനത്തിന്റെ ആവശ്യം ദിനംപ്രതി അധികമധികം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. (ഇതിന്നു വിവൃത്തിയെന്താണ്? വലിയ ജനികളായ സ്വപ്നം ചില നമ്പൂതിരിമാരുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ കാലത്തിന്റെ മാറ്റംനിമിത്തം സംഭവിക്കുന്നതായ വ്യയാധികൃതം മുതലിന്റെ ഹാനിയെ അത്രമാത്രം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലും എടത്തരത്തിലുള്ള നമ്പൂതിരിഇല്ലങ്ങളിൽ അനന്തിരവന്മാരുടെ ധനസ്ഥിതിയെ അതു വല്ലാതെ ബാധിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. തൃതീയപുരുഷാത്മത്തിന്റെ പ്രകൃതിജങ്ങളായ ശക്തികൾ നമ്പൂതിരിമാരേയും ബാധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിന്റെ ഫലമായി നമ്പൂതിരിഇല്ലങ്ങളിലെ അനന്തിരവന്മാർ മുഖത്തെക്കാൾ ധനസംബന്ധമായ ചുമതലകൾ അധികം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വാഭാവികമായ ഈ ലോകഗതിയെ കേവലം തടുക്കുവാൻ കുറെ പ്രയാസംതന്നെ ആണല്ലോ. അത്രമാത്രമുള്ള വൈദികശക്തിയും ത

പോബലവും നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ഇനി ഉണ്ടാകുവാൻ പ്രയാസ
 മായിരിക്കുമെന്നും ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രകൃതി
 ജമായ ശക്തികൾക്കു കേവലം കീഴടങ്ങിപ്പോകാതെ അവയെ
 യഥാശക്തി തട്ടുതുനിർത്തുവാനുള്ള ശ്രമം സർവ്വമാ ചെയ്ക്കേ
 ണ്ടതാണെന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിശക്തിയെ
 ജയിക്കുകയാണു മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം. അത
 ല്ലാതെ അതിനു കീഴടങ്ങുന്നത് മനുഷ്യന്റെ ബലക്ഷയമാകു
 ന്നു. എന്നാൽ പ്രകൃതിയുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ അത്രമാത്രം
 ബലമില്ലാത്ത പുരുഷൻ പ്രകൃതിക്കനുസരിച്ച് ആ വക
 ധർമ്മങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളുകയാണ് നല്ലതെന്നും അതുകൾ
 പൂജിച്ചുകൊണ്ടു ക്രമത്തിൽ പ്രകൃതിയെ സ്വാധീനിക്കേണ്ടതാ
 ണെന്നും ഈ തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുകയാ
 ണ് മേലിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ഗുണകരമായിട്ടുള്ളതെന്നും ഒ
 രു പക്ഷമുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിക്കുന്ന പക്ഷം
 അനന്തിരവന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ വൃത്തികാൽത്തെ പ
 ററി പ്രത്യേകം ഒന്നാലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എടുത്തരക്കാരായ
 നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇല്ലങ്ങളിലെ അനന്തിരവന്മാർക്കു മേൽകാ
 ണിച്ചപ്രകാരം വലിച്ചുവരുന്നതായ ധനവ്യയത്തിന്റെ നിവൃ
 ധ്നത്തിന് ആവക ഇല്ലങ്ങളിലെ മൂലസ്വത്തു മതിയാറുമെ
 ന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ നിലയിൽ അനന്തിരവന്മാർക്ക് ധന
 സമ്പാദകങ്ങളായ ചില തൊഴിലുകൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കേ
 ണ്ടത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഈവക തൊഴിലുകളുടെ കൂട്ട
 ത്തിൽ സ്വല്പം ചിലത് ഇവിടെ എടുത്തുപറയാം. (1) വലിയ
 ഭൂസ്വത്തുള്ള നമ്പൂതിരിഇല്ലങ്ങളിലെ കാൽസംബന്ധമായ പ്ര
 വൃത്തികളിൽ എടുത്തരക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാരെ ഏല്പെടുത്തു
 ന്നത് നന്നായിരിക്കും. മേൽവകുപ്പിൽ കാണിച്ചപ്രകാരം
 പൊതുവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവും ബുദ്ധിസംസ്കാരവും ലഭിക്കു
 ന്നതായാൽ നമ്പൂതിരിമാർക്കു കാൽസംബന്ധമായ പ്രവൃത്തി
 വളരെ ലഘുവായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. (2) ചില നമ്പൂതിരി

മാരെ ധനസംബന്ധമായ മറ്റു ചില തൊഴിലുകളിലും ഏല്പിട്ടത്തുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ബാങ്കുപുറപാദാ അവരുടെ പ്രകൃതിക്കും ആചാരത്തിന്നും പാറിയതാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. തപസ്സിന്നു വലിയ വിപ്ലവമുണ്ടാക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അതിൽ ഇല്ല. (3) മുദ്രശാലാസ്ഥാപനവും പ്രസിദ്ധീകരണവ്യാപ്താരവും നമ്പൂതിരിമാർക്കു പാറുന്നതായ തൊഴിലുകളാകുന്നു. പ്രസിദ്ധീകരണവേല പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ദിനംപ്രതി ആദായകരമായി വരുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധിസംസ്കാരവും പഠിപ്പും ഉള്ളവർക്കു ഇത് ഒരു മാനുഷമായ പ്രവൃത്തിയുമാകുന്നു. (4) അദ്ധ്യാപകവൃത്തി ബ്രാഹ്മണർക്കു പണ്ടുതന്നെ വിധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. ഇതു പക്ഷെ പണ്ട് ഒരു തൊഴിലായി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ കാലത്ത് ഈ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ഉപജീവിക്കുന്ന ആളുകൾ ധാരാളമുണ്ട്. കാലഗതിയെ അനുസരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കും വലിയ ദോഷംവരാനില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഈ പ്രവൃത്തിയും നമ്പൂതിരിമാർക്കു ഒരു ധനലാഭമാഗ്നമായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതുകൂടാതെ ശ്രൗതം, സ്മാരകം, താന്ത്രികം മുതലായ വൈദികകാര്യങ്ങളിലും ജ്യോതിഷം വൈദ്യം മുതലായ കാര്യങ്ങളിലും നമ്പൂതിരിമാർ പ്രവേശിക്കാവുന്നതാണ്. ഇതുകളും ഏറെക്കുറെ ധനസമ്പാദകങ്ങളാണല്ലോ. എന്നാൽ എത്രതന്നെ പണംസമ്പാദിച്ചിരുന്നാലും അതിന്റെ വ്യയകാര്യത്തിൽ പിടുത്തമില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ അതു നമ്മുടെ ഉൽഗതിയെ തടയുമെന്നുമാത്രമല്ല പിന്നെ രക്ഷപ്പെടുവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം വലിയ ആപത്തിൽ നമ്മെ ചാടിക്കുകയും ചെയ്യും. അതർഹമായി തപസ്സിന്നും വിപ്ലവകരമാകുന്നു. ചുരുക്കം പറയുന്നതായാൽ തപസ്സിനുവേണ്ടി ശരീരത്തെയും ശരീരത്തിനുവേണ്ടി വൃത്തിയേയും രക്ഷിക്കണം.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ തപസ്സ് — തപസ്സ് ബ്രാഹ്മണരുടെ വൈദികമായ ഒരു മൂലധനമാകുന്നു. ഈ മൂലധനം നശിക്കുന്നതായാൽ ബ്രാഹ്മണ്യവും നശിച്ചുപോകുന്നതാണ്.

“ബ്രാഹ്മണ്യം” അല്ലെങ്കിൽ “ബ്രഹ്മതേജസ്സ്” എന്നതും വൈദികശക്തി എന്നതും പര്യായശബ്ദങ്ങളാകുന്നു. സ്വതഃ പ്രധാനമായ ഈ വൈദികശക്തി നാട്ടിൽനിന്നു അസ്തമിച്ചു പോയാൽ ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും അസ്തമിക്കുന്നതാണ്. വൈദികശക്തിയെ നിലനിർത്തുന്നത് ബ്രാഹ്മണരുടെ കലധർമ്മമായിട്ടാണ് പണ്ടുള്ളവർ തീർച്ചയാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ബ്രാഹ്മണർ സ്വധർമ്മം വിട്ടു നടക്കുകയും അവരുടെ സമുദായത്തിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതായ വൈദികശക്തിയെ പൂജിക്കാതെ അതിനെ കേവലം നശിപ്പിച്ചുകളകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ ലോകത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കുവേണ്ടി മറ്റുള്ള സമുദായങ്ങൾ ഈ ശക്തിയെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി സൂക്ഷിക്കേണ്ടിവരികയും കലാപകരമായ ഈ മാറ്റത്തിൽ പലവിധമുള്ള ആപത്തുകളും ഭിഷ്ടങ്ങളും വന്നുചേരുകയും ഇടയാവുകയും ചെയ്യും. മറ്റുള്ള സമുദായങ്ങൾ കുറെക്കാലത്തിന്ന് ഈ ശക്തിയെ ഗ്രഹിക്കുവാനും അതിനെ നന്നായി പൂജിക്കുവാനും ശക്തന്മാരാവുകയില്ലെന്നുവന്നേക്കാമെങ്കിലും വേദവിധി നിവൃത്തിയില്ലാത്തപക്ഷത്തിൽ അവരുടെ പ്രകൃതി കാലംകൊണ്ടു നന്നായിത്തീരുവാനും തന്മൂലം അവർ അപ്രകാരമുള്ള സാമത്രിമുണ്ടായിത്തീരുവാനും ദൈവം സഹായിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഇടക്കാലത്തു സംഭവിക്കാവുന്നതായ കലാപങ്ങൾ നാട്ടിലേക്ക് ദോഷകരമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പല അനന്തരങ്ങളായ ഭാവികൾക്കും ഇടകൊടുക്കാതെ ബ്രാഹ്മണകുടുംബികളായ നമ്പൂതിരിമാർ അവരുടെ സ്വധർമ്മമായ തപസ്സിനെ രക്ഷിക്കുകയും വൈദികശക്തിയെ നിലനിർത്തിപ്പോരികയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. യമനിയമങ്ങൾ തപസ്സിന്റെ തരക്കല്ലുകളാകുന്നു. ആത്മശുദ്ധി അതിന്റെ വേരുകളാകുന്നു. നിഷ്കയാണു് അതിന്റെ സ്തംഭം. ഭൂതദയ തപസ്സിന്റെ പുഷ്പവും ഉപശമം അതിന്റെ ഫലവും ആകുന്നു. ഇടത്തരക്കാരായ നമ്പൂതിരിമാർക്കു് ധനസമ്പാദ്യത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അന്വേഷിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതിനാൽ അവർക്കു് തപസ്സിനെ

നിലനിർത്തിപ്പോരുന്നത് കറെ അസാധ്യമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാർ ഉണ്ടായേക്കാം. ഈ അഭിപ്രായത്തോട് ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. ധനം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള യത്നങ്ങളിൽ തപസ്സിനെ വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടിവരുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ധനസമ്പാദ്യം ധർമ്മത്തിനും ദേഹരക്ഷക്കും വേണ്ടിമാത്രമാണെന്നുകരുതിക്കൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ ആവക പ്രവൃത്തികൾ ഒരിക്കലും തപോചിപ്ലവമായി പരിണമിക്കുകയില്ല. അതല്ലാതെ ധനം അതർഹകാമങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയാണു സമ്പാദിക്കുന്നത് എന്നു വിചാരിക്കുന്നതായാൽ മാത്രമേ തപസ്സിനു ദോഷകരമാറുകയുള്ളൂ. പണ്ടുള്ള ആയുർവ്വേദം വൃത്തിയെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടല്ല തപസ്സിനെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ധനസമ്പാദകങ്ങളായ അനേകകാൽക്കളെപ്പറ്റി നമ്മുടെ വേദങ്ങളിൽ അവിടവിടെയായി പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭൂമിയിലെ കൃഷികൾ നന്നായിത്തീരണമെന്നും മഴ ധാരാളം പെയ്യിക്കണമെന്നും പശു മുതലായ കാലികൾ വളിക്കണമെന്നും മാറ്റമുള്ള പ്രാത്ഥനകൾ വേദങ്ങളിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ കുടുംബജീവിതത്തിൽ അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്ന അനേകകാൽക്കളെപ്പറ്റിയും വേദങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു വൃത്തിപ്രധാനമായ കുടുംബജീവിതവും തപസ്സുപ്രധാനമായ വൈദികജീവിതവും തമ്മിൽ യാതൊരു വിരോധവും ഉണ്ടാവാൻ ഇടയുള്ളതല്ല. എന്നാൽ നോം എല്ലാ ജ്യോഴും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതെന്നാൽ ധനം സമ്പാദിക്കുവാൻ ധനത്തിനും കാമത്തിനും വേണ്ടിയല്ലെന്നും നേരെ മറിച്ച് ശരീരധർമ്മങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ മാത്രമാണ് അതു സമ്പാദിക്കുന്നതെന്നും തപസ്സാണ് ബ്രാഹ്മണരുടെ മൂലധനമെന്നും വൈദികശക്തിയാണ് അവരുടെ ശക്തി എന്നും ആത്മാനുഭവമാണ് അവരുടെ സുഖാനുഭവമെന്നും ആകുന്നു.

“വിഹായ കാമാൻ യഃ സർവ്വാൻ
പുരംശ്ചരതി നിസ്സഹഃ
നിർമ്മലോ നിരഹങ്കാരഃ
സ ശാന്തിമധിഗച്ഛതി”

(ഗീത).

കേ. സി. മാനവിക്രമൻരാജാ ഡി. സി.

നന്മുതിരിമാരും അന്യകേരളീയരും

“വിന്യയിമാലയമദ്ധ്യമായ” ആർച്ചാവർത്തമെന്ന പൂ
ണ്ണഭൂമിയിൽ നിന്നു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ആർച്ചബ്രാഹ്മ
ണരൊ, അതല്ലെങ്കിൽ ദ്രാവിഡദേശത്തു നിന്നു വരുത്തപ്പെട്ട
തൃക്കൂട്ടബ്രാഹ്മണരൊ, അതല്ലെങ്കിൽ പരാശരസാമന്തൃത്താൽ
പ്രാസനെന്നപോലെ, ഭാഗ്യവരമെന്റ തപശ്ശക്തിയാൽ
തൽക്കാരം വേറെ നേടുകിട്ടാഞ്ഞു വലന്തൽ പൂണന്തലാക്കി
ബ്രാഹ്മണരാക്കപ്പെട്ട മുക്കുവരൊ ആരാണ് നന്മുതിരിമാർ
എന്നൊന്നും ഈ വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അ
ന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. രാവണചധം കഴി
ഞ്ഞതിന്നു ശേഷം പശ്ചിമദിഗ്വിപാത്തരങ്ങളിലേക്കു പോയിരുന്ന
വാനരന്മാർ ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ വരപ്രഭാവത്താൽ ഒട്ട
വിൽ ഭാരതഭൂമിക്ക് അധിവന്മാരായിത്തീർന്നവന്നു ബ്രിട്ടീഷു
കാരെപ്പറ്റി കേട്ടുവരുന്ന ഐതിഹ്യംപോലെ, എന്തെങ്കിലും
ചില ഐതിഹ്യങ്ങൾ സരസ്വതീപ്രസാദംപോലെ നിർമ്മിച്ചു
അതിന്നു ചരിത്രസാധുതപം കല്പിക്കുവാൻ ശ്രാണിയുള്ള നമ്മു
ടെ ചില ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഊഹാപോഹങ്ങളെ ചരി
ത്രത്തിൽ അനുമാനോപമാനങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനമൊ അ
ന്വേഷിച്ചു കഴങ്ങേണ്ടതായ ആവശ്യവും അധികമുണ്ടെന്നു
തോന്നുന്നില്ല. നന്മുതിരിമാർ കോളത്തിന്നും കോളീയർക്കും
ഗുണമൊ ദോഷമൊ എന്താണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന് അനുഭ
വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും അനന്തരാജ്യങ്ങളിലെ ചരി
ത്രങ്ങളിൽ ഇതുപോലെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടുന്ന സംഭവങ്ങളുടെ
ഫലത്തെ ഉപമിച്ചും ചരിത്രസംബന്ധമായ ഒരു നിരൂപണം
ചെയ്യുന്നത് അ നാപശ്ചമായിരിക്കുകയും വരുന്നതല്ല എല്ലാ
വരും സിദ്ധിക്കപ്പെട്ട ചില ചരിത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ
ഈ നിരൂപണത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു വിഷയത്തി

ലേക്കുള്ള പ്രവേശമാർഗ്ഗം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഉപകരിക്കുന്നതുമാണ്. ലോകചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നു നന്മുതിരിമാരുടേതാണ്. ആ ഭാഗം സമഷ്ടിയായിട്ടെങ്കിലും നവീനന്മാരുടെ രചിക്കു യോജിച്ചവിധം നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതു നന്മുതിരിമാർക്കുണ്ടല്ല ആ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെടാത്ത എണ്ണപ്പെറ്റാലുള്ളവർക്കും അഭിമാനകരമാണെന്ന വിശ്വാസമാണ് ഈ നിരൂപണം എഴുതുവാൻ എന്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പരശുരാമൻ നന്മുതിരിമാരും

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിമിഷപ്പെട്ടതും പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരം എന്ന മൂശാപ്പാടികൊണ്ടു തുടച്ചു നിറംവരുത്തിയതുമായ ഭൂതകണ്ണടവെച്ച ക്രൈസ്തവപ്പണിനു മുന്നോ നാലൊ ആയിരം കൊല്ലം മുമ്പുള്ള കേരളത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതായാൽ, പരശുരാമൻ എന്ന ഒരു നേതാവോടുകൂടി കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാകാൻ വരുന്ന നന്മുതിരിമാരും കണ്ടുവെന്നും വരാം, കണ്ടില്ലെന്നും വരാം. ജമദഗ്നിപുത്രനും, കാന്തവീർവാജ്ജനഹന്താവും, ക്ഷത്രിയാന്തകനും ആയ ഭാഗ്വതരാമൻ ത്രേതായുഗത്തിലെ പുരാണപുരുഷനായ ശ്രീരാമസ്വാമിക്ക് ആയുധംവെച്ചു കീഴടങ്ങി മലമ്പട്ടണത്തിലേക്കു തപസ്സുചെയ്യാൻ വന്നുവെന്നും മാത്രമത്ര, വീരഹത്യ തുടങ്ങിയ പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനായി വരുന്നദേവന്റെ പ്രസാദത്താൽ സമുദ്രത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങിവന്ന കേരളമെന്ന പരയപ്പെടുന്ന ഈ രാജ്യത്തെ നന്മുതിരിമാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഭാനംവെച്ചുവെന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതി ഭൂതകണ്ണടയിൽക്കൂടി കണ്ടില്ലെങ്കിലും വലിയ വൈഷമ്യമില്ല. ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയിൽ ബ്രാഹ്മണനുണ്ടാകുന്ന സന്താനങ്ങളെയാണല്ലോ സാമന്തന്മാരെന്നു പറയുന്നത്. യുഗാന്തങ്ങളിലാണ് അവതാരമെങ്കിൽ ത്രേതായുഗാന്തത്തോടുകൂടി ശ്രീരാമവംശവും- അതായതു സൂര്യവംശവും- അധോഗതിയെ പ്രാപിച്ചു

തുടങ്ങിയിരിക്കണം. ചന്ദ്രവംശരാജാക്കന്മാരെ സാമന്തന്മാരായി ഗണിക്കേണ്ടിവരും. പ്രാസസന്താനങ്ങളാണല്ലോ കൗരവന്മാർ. ശ്രീകൃഷ്ണാദികൾ ഗോപന്മാരായും പോയി. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം കലിയുഗം തുടങ്ങിയതിനു ശേഷമാണ്. ഈ വക സംഗതികളാൽ ക്ഷത്രിയവംശം തീരെ നശിപ്പിക്കേണമെന്ന പരശുരാമന്റെ ഉദ്ദേശം ദ്വാപരയുഗത്തിൽ തന്നെ സാധിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കണം. ദ്വാപരയുഗത്തിലായിരിക്കണം പരശുരാമൻ കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതെന്നു 'കേരളത്തിന്റെ പഴക്ക'ത്തെപ്പറ്റി രാമായണം ഭാരതം തുടങ്ങിയ ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളും പാശ്ചാത്യരികാടുകളും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും ഏതാണ്ടൊക്കെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്ങിനെ ആയാലും പരശുരാമൻ കേരളത്തിൽ വന്നതു 5018 കൊല്ലത്തിനു മുമ്പ് (കലിയുഗാരംഭത്തിനു മുമ്പ്) ആയിരിക്കേണമെന്നുള്ള ന്യായം സ്പീകാർച്ചമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ഈ വക സിദ്ധാന്തങ്ങളും വക്കു ഭൂതകണ്ഠങ്ങളിൽക്കൂടെ കാമദാൻ പ്രയാസപ്പെടും.

കണ്ടുപിടിത്തവും കുടിയേറിപ്പാക്കലും

പഴയ കാപ്ടൻ സ്റ്റോട്ട് തുടങ്ങിയ യൂറോപ്പിലെ നാവികന്മാർ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ദക്ഷിണസമുദ്രത്തിലെ ന്യൂസിലാണ്ടു തുടങ്ങിയ ദ്വീപുകളും ആസ്ട്രേലിയാവകരയും കണ്ടുപിടിച്ച് ആ വക ഭിക്ഷകളിൽ അവരവരുടെ രാജ്യക്കാരുടെ കൊടിനാട്ടി അവിടങ്ങളിലുള്ള ആദിമനിവാസികളുൾപ്പെടെയുള്ള ചരാചരങ്ങൾ സ്വന്തം രാജ്യത്തെക്കുടമാവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി. കൊളമ്പസ് അമേരിക്കൻ ദ്വീപുകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു പോർത്തുഗീസ്സുകാരുടെ സ്വത്താക്കി. പുതിയ കാപ്ടൻ സ്റ്റോട്ട്യൂവത്തിൽ ചെന്നു കൊടിനാട്ടി പോന്നിരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെ 'കളോണൈസേഷൻ പ്രിൻസിപ്പിൾ' എന്ന കുടിയേറിപ്പാക്കൽമൂലതത്വത്തിനു വിപരീതമായിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ വക പ്രദേശങ്ങളിലെ ആദിമനിവാ

സിക്രട്ടറിയെന്ന ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്. ഇന്ത്യക്കാരായ പട്ടാളക്കാരെക്കൊണ്ട് ഇന്ത്യക്കാരോടു യുദ്ധംചെയ്തു പിടിച്ചടക്കിയ സ്വത്തുക്കൾ ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മെന്റിന്റെ ജന്മസ്വത്തായിട്ടാണ് ഇന്നും കിടക്കുന്നത്. എന്നാൽ ക്ഷത്രിയഭേദമില്ലായ ഒരു വീരപുരുഷൻ രാജാവില്ലാത്ത ഒരു ജനസമുദായത്തോടു കൂടി കേരളത്തിൽ വന്നു 'റിവല്യൂഷൻ' കൊടിനാട്ടി കേരളം നന്മുതിരിമരായ ആ ജനസമുദായത്തിന്റെ സ്വത്താക്കിക്കൊടുത്തുവെന്ന കഥ കെട്ടുകഥയാവുകയും വേണം. 'ദാനം' എന്ന വാക്കാണ് കാര്യമൊക്കെ അപകടത്തിലാക്കിയത്. കേരളം നന്മുതിരിമാർ കടിയേറിപ്പാർപ്പാക്കുവാൻ ഒരു രാജ്യമാക്കി രാജാവില്ലാത്ത ആ സമുദായത്തിന്റെ സ്വത്താക്കി കേരളം കല്പിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന സംഗതിയായിരിക്കുമോ വിശ്വസനീയമല്ലാത്തത്? ചരിത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഈ ശാഘ്യത്തിനാണ് ചരിത്രസംബന്ധമായ യുക്താഭാസം (Historical Fallacy) എന്നു പേർ പറയപ്പെടുന്നത്. അതൊക്കെ എന്തെങ്കിലും ആവട്ടെ; നന്മുതിരിമാർ കേരളത്തിൽ കടിയേറിപ്പാർപ്പാത്തവരാണെന്നും, കടിയേറിപ്പാർപ്പാത്തതടങ്ങിയതു മുതൽ കേരളം മുഴുവനും അവരുടെ ജന്മവസ്തുവാണെന്നാണ് അവർ വിചാരിച്ചിരുന്നതെന്നും മറ്റത്രെങ്കിലും ചരിത്രമായി സ്വീകരിച്ചാൽ മതി.

ആദിമനിവാസികൾ

നന്മുതിരിമാർ കേരളത്തിൽ കടിയേറിപ്പാർപ്പാക്കുവാൻ വന്നപ്പോൾ ആദിമനിവാസികൾ ഉണ്ടെന്ന് ഒരു തരക്കാർ; ഇല്ല, സമുദ്രത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങിവന്ന ഭൂമിയിൽ അപ്പോൾ ആദിമനിവാസികളുണ്ടാവുന്നതെങ്ങിനെ; അതുകൊണ്ടു നന്മുതിരിമാർ കേരളത്തിൽ കടിയേറിപ്പാർപ്പാത്തതിന്നു ശേഷമായിരിക്കണം അന്യവർഗ്ഗക്കാർ ഓരോ വഴിയായി വന്നുചേർന്നത്. എന്നു മറ്റൊരു തരക്കാർ. എന്തെങ്കിലും ഒരു നിശ്ചയമാണ്: നന്മുതിരിമാർ വന്നപ്പോൾ വെടിമരുന്നു തോ

ക്കും തുടങ്ങിയ നശീകരണായുധങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നതായൊ അമേരിക്കയിലെ റെഡ്ഡ് ഇന്ത്യക്കാരേയും, ആഫ്രിക്കയിലെ നീഗ്രോവർഗ്ഗക്കാരേയും ദമിനീണോദധിയിലുള്ള ദുർഗ്ഗഭാവത്തെ ജിലെ ആദിമനിവാസികളേയും വെള്ളക്കാരായ മുഴുത്ത പരിഷ്കാരികൾ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെപ്പോലെ വെടിവെച്ചു കൊന്നു നശിപ്പിച്ചു വെള്ളക്കൾക്കു മാത്രം കടിയേറിപ്പാകാൻ അവകാശപ്പെടുത്തിയതുപോലെ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ആദിമനിവാസികളെ നശിപ്പിച്ചതായൊ കേട്ടിട്ടില്ല. നേരേമരിച്ചു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പാമ്പുകൾക്കുള്ളി ഉപദ്രവിക്കാതെ അവയെല്ലാം പ്രത്യേകം സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. നമ്പൂതിരിമാർ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ നയന്തയാണ് ആദിമകേരളീയരോടുകൂടിയുള്ളത്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ ബുദ്ധിയും, വിവേകവും, ദേഹകാന്തിയും, ലോകജ്ഞാനവും, ധർമ്മഗുണവും എന്നുവേണ്ട അവരുടെ സദാചാരനിഷ്ഠയും ആദിമകേരളീയരെ അതുതപരതന്ത്രമാരാക്കി. നമ്പൂതിരിമാരുടെ അടിമകളായിരിപ്പാൻ കൂടി അവർ താല്പര്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. യൂറോപ്യന്മാരെ സഞ്ചിപ്പിച്ച നമ്മുടെ കഥ അങ്ങിനെയാണല്ലോ. നമ്പൂതിരിമാരും അപ്രകാരം തന്നെ അവർക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായുണ്ടായിരുന്ന ഭൂതദയയുടെ ഫലത്തെ ആദിമകേരളീയർക്കു നല്കുവണ്ണം അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു ഭയഭക്തിസ്സേഹബഹുമാനങ്ങൾ അവരിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത്, അവരിൽ ഉൽകൃഷ്ടവികാസം ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതമായ ജീവിതം ആദർശമാക്കിക്കൊടുത്തിരിക്കണം.

വേറെയൊരു വഴി

കേരളം വരണനോടു വാങ്ങി നമ്പൂതിരിമാർക്കു ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതിനു ശേഷമാണ് അന്യവർഗ്ഗക്കാർ കേരളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ അധികമധികം പേരെ അപ്രകാരം ചെയ്യാൻ നമ്പൂതിരിമാർ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. ഹി

മവാന്റെ ദക്ഷിണഭാഗത്തുള്ള അർദ്ധിക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു വന്നവരാണ് നമ്പൂതിരിമാരെങ്കിൽ കുടുംബത്തോടെ വന്നു ഇവരുടെകൂടെ ശുശ്രൂഷക്കായി താഴ്ന്നജാതിക്കാരുമായും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കണം. അതിനുശേഷം ദ്വാവിധരാജ്യങ്ങളിൽ പശ്ചിമഘട്ടപർവ്വതങ്ങളുടെ കിഴക്കേ താഴ്വരകളിൽനിന്നു ജനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ കടന്നു താമസിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കണം. ദ്വിപാന്തരങ്ങളിൽനിന്ന് ഈഴവർ മുതലായവരും വന്നിരിക്കണം. ഇപ്രകാരം കുടിയേറിപ്പാർപ്പാക്കാൻ വരുന്നവരെല്ലാം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ ഉപദ്രവിക്കുകയോ മറ്റോ ചെയ്തതായി ഒരു ചരിത്രജ്ഞനാകും ഇതേവരെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആന്വേഷിച്ച ആഫ്റിക്ക മുതലായ കളണികളിൽ വെള്ളക്കാർല്ലാതെ കുടിയേറിപ്പാർക്കാൻ പാടില്ലെന്ന നിയമം ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ നാം കേൾക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർമാത്രം മതിയെന്ന നിയമം ഒരിക്കൽപോലും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നേരെമരിച്ചു വരുന്നവരെയാകെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു കേരളത്തിൽ അവർക്കു സുഖവാസത്തിന്നു സൗകര്യം കൊടുത്തു തങ്ങളുടെ യോഗ്യതയെ അവരെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിച്ച് അവരുടെ നായകന്മാരായി കേരളം സംരക്ഷിക്കുകയാണ് നമ്പൂതിരിമാർ ചെയ്തത്. അല്ലാതെ മൃഗപ്രായമായ ശക്തികൊണ്ടു ജനങ്ങളെ വീഡിപ്പിച്ച് അവരെ ഭയപ്പെടുത്തി കീഴടക്കിയതല്ല തന്നെ.

ഭാരതരാജ്യമെങ്ങും രാജാക്കന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന സമ്പ്രദായമുള്ള കാലത്താണ് കേരളത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർ ജനാധിപത്യഭരണവും കൊണ്ടുവന്നത്. ക്രൈസ്തവം 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ജനാധിപത്യഭരണത്തെപ്പറ്റി ഏറ്റവും പരിഷ്കൃതന്മാരെന്നു പറയപ്പെടുന്ന പാശ്ചാത്യന്മാർക്കുടി ആലോചിച്ചുതുടങ്ങിയത്. അമേരിക്കയിലും ഫ്രാൻസിലും ജനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുവാൻ മനുഷ്വരക്തം ധാരാളം വേണ്ടിവ

നിട്ടുണ്ട്. രാജാവില്ലാത്ത നമ്പൂതിരിമാർ കേരളത്തിൽ ജനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുവാൻ അപ്രകാരമുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. കേരളത്തെ ഗ്രാമങ്ങളായി ഭാഗിച്ചു, ഏതാനും ഗ്രാമങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു നാടകളാക്കി പ്രതിനിധീകരണവും ഏല്പിക്കുന്നതിന് യാതൊരു വിഷയവും വരാതെയും കോളനിവാസികൾക്കു തൃപ്തികരമായും ഉള്ള വിധത്തിൽ രാജ്യം ഭരിച്ചു. ദേശങ്ങളിലും താലൂക്കുകളിലും കോളനികളിലും താമസിക്കുന്ന അന്യവർഗ്ഗക്കാർക്കു അതതു ദേശഭരണസ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തു. രാജ്യരക്ഷക്കു സൈന്യങ്ങളേയും നായകന്മാരേയും ഏല്പിക്കുന്നതിനു അവർക്കൊക്കെ ഏല്പാതയും പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യവും കൊടുത്തു. നമ്പൂതിരിമാരുടെ സഭയിൽ അന്യവർഗ്ഗക്കാർക്കു പ്രവേശനം കൊടുത്തിരുന്നില്ല. എന്തിനു പ്രവേശനം കൊടുക്കുന്നു? അവർക്കിന്നു അന്നു പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇന്ത്യക്കാർക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പറയുമ്പോൾ ആർക്കും വലുതായ ആശയവും ഉണ്ടാകുന്നതായി കാണുന്നില്ലല്ലോ.

അന്യവർഗ്ഗക്കാർ അവരുടെ നായകന്മാരോടുകൂടി അവരവരുടെ പ്രദേശത്തു പ്രമാണികളായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. ചെങ്കിവിട്ടാലാസം, സൈന്യവിട്ടാലാസം, ചികിത്സ തുടങ്ങിയ ഭരണവിഭാഗങ്ങൾക്കു അതതുവിഷയത്തിൽ പ്രത്യേക പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ച നമ്പൂതിരിമാർ തന്നെ ഗുരുകുലമായി നിന്നു ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തെ ധാരാളം ഉണ്ടാക്കിവന്നു. ഇതൊക്കെ നടന്നതു ക്രൈസ്തവർക്കിന്നു ഏതാണ്ടു 30 നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പാണെന്നു കൂടി ആലോചിക്കേണ്ട സംഗതിയാണ്. താഴെ കാണാവുന്നതും നാട്ടാർക്കുതന്നെ പ്രാതിനിധ്യഭരണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളാണ്. ആ കാലത്തു ഭാരതവണ്ഡത്തിലെന്നല്ല ലോകത്തിൽ ഏവിടെയാണു പ്രാതിനിധ്യഭരണമുണ്ടായിരുന്നത്?

മതവും സമുദായവും.

ശൈവം വൈഷ്ണവം ശാക്തേയം എന്നു തുടങ്ങി ഭിന്നമായ മതവിശ്വാസത്തോടെ ആയുസ്സുമാർത്തനെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ അന്യോന്യം മത്സരിച്ച് 'എന്റെ എന്റെ വിശ്വാസം നല്ലതാണെന്ന് ശരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ശിവനും വിഷ്ണുവും ശക്തിയും എല്ലാം ഒന്നുതന്നെ, എല്ലാവരേയും ഭജിക്കണം എന്ന മതവിശ്വാസത്തോടെ ഐക്യത്തെ മതത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതും നന്മൂതിരിമാർതന്നെ. ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കൃത ഗവണ്മെന്റുകൾക്കുള്ളപ്പോഴെ സ്വമതത്തെ സ്ഥാപിക്കേണമെന്ന മോഹം നന്മൂതിരിമാർക്കുണ്ടായില്ല. ഈശ്വരൻ സർവ്വവ്യാപിയാണെന്ന വേദാന്തസാരത്തെ ധരിച്ച നന്മൂതിരിമാർ ചണ്ഡാളന്റേയും ഈഴവന്റേയും നായരുടേയും പ്രേതപൂജയിൽ വിമുഖത അശേഷം കാട്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന മാത്രമല്ല അവരുടെ ആവക വിശ്വാസത്തിൽ തങ്ങളും പങ്കുകൊണ്ടു കൂടി കഴിയുന്ന ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. കേരളത്തിൽ കാണുന്ന ഒട്ടാഴിയാതെയുള്ള കാവുകൾ ഇതിന്റെ സ്മാരകമാണ്. ക്രമേണ ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച ഹിന്ദുമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പരത്തി അന്യവഴ്ക്കാരുടെ പൂർവ്വികവിശ്വാസങ്ങളെ നിരസിക്കാതെ എല്ലാ തരം വിശ്വാസത്തേയും ഐക്യത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

ഭാരതഭൂമിയിലെമ്പാലും ലോകത്തിൽമറ്റൊരോരോടേയും അക്കാലത്തു നടപ്പില്ലാത്ത ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായമാണു കേരളത്തിൽ നന്മൂതിരിമാർ സ്ഥാപിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ ഭരണം സാമുദായികമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ആക്രമിക്കാതെ നിലനിർത്തുവാനായിരുന്നു നന്മൂതിരിമാരുടെ ശ്രമം. പാരമ്പര്യമല്ല യോഗ്യതയ്ക്കു കാരണമെന്ന തത്വത്തെ അവലംബിക്കുമ്പോൾ മക്കത്തായത്തിന്റെ ശക്തി ഇല്ലാതാകുന്നു. ഏകയോഗക്ഷേമമായ ജീവിതമാണ് നന്മൂതിരിമാരുടെ ആദർശം. നന്മൂതിരിമാർതന്നെ മരുമക്കത്തായികളാവാൻ ശ്ര

മിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. പയ്യന്നൂർ ഗ്രാമം മാത്രം അതിനെ സ്വീകരിച്ചു. മറ്റുള്ളവർ മക്കത്തായത്തനെ സ്വീകരിച്ചുവെച്ചു വെങ്കിലും അനുഭവത്തിൽ ഏകയോഗക്ഷേമമായ ഒരു അവിഭക്തകുടുംബമായിത്തന്നെ കഴിച്ചുപോന്നു. ദ്രാവിഡരിൽ നിന്നു സൂക്ഷ്മമായും സ്ഥൂലമായും വ്യത്യാസപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന നമ്പൂതിരിമാരെ ഭർത്താക്കന്മാരായി കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു അന്യവർഗ്ഗക്കാരുടെ മോഹത്തെ നമ്പൂതിരിമാരുടെ അധികാരശക്തി ഒന്നുകൂടി ബലപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം. എല്ലാവർക്കും ശക്തിയും പ്രാഭവവും വേണമെന്നാണല്ലോ മോഹം. ഇന്നും പ്രഭു കുടുംബങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാരെ സംബന്ധത്തിന്നു കിട്ടേണമെന്ന മോഹം മേൽപ്പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതേയുള്ളൂ. ഇതിന്നുപുറമെ നമ്പൂതിരിമാർ നായന്മാരെ സ്വാധീനമാക്കുവാൻ നായന്മാരുമായുള്ള സംബന്ധം ഏല്പട്ടത്തിയതല്ലെന്നും പുറവാൻ തരമില്ല. കേരളം മുഴുവനുംസ്വന്തമുതലാക്കിയ നമ്പൂതിരിമാർ കുടുംബവർദ്ധനയെ ഭയപ്പെട്ടു ജ്യേഷ്ഠപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം ചെയ്താൽ മതിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗവുമുണ്ട്. നായന്മാരെ സ്വാധീനമാക്കി അവർക്കു സ്ഥാനമാനങ്ങൾ നൽകി രാജ്യരക്ഷയ്ക്ക് അവരെ ഉത്തരവാദിപ്പെടുത്തേണമെന്ന വിചാരം ഒന്നു മാത്രമായിരിക്കണം നമ്പൂതിരിമാരും നായന്മാരുമായുള്ള സംബന്ധബന്ധത്തിന്റെ മൂലകാരണം. മുഹമ്മദീയനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തി ഹിന്ദുക്കളായ രാജപുത്രന്മാരെ സ്വാധീനമാക്കുവാൻ ചെയ്ത ഈ നയത്തെ ചരിത്രജ്ഞന്മാർ സ്തുതിക്കുന്നുമുണ്ട്. യോദ്ധാക്കന്മാരായ ഒരു വർഗ്ഗക്കാർക്കു മക്കത്തായത്തേക്കാൾ മരുമക്കത്തായമാണ് രക്ഷയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭാരതഭൂമിയിൽ സങ്കരജാതികൾ വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ഒടുവിൽ സങ്കരമില്ലാത്ത വർഗ്ഗക്കാർതന്നെ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു തുടങ്ങി. അക്കാലത്തു തങ്ങൾക്കെങ്കിലും സങ്കരരക്തമാതെ കഴിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമെന്ന മോഹം നമ്പൂതിരി

മാക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ അശേഷം ആശ്ചര്യം തോന്നുവാനില്ല. യൂറോപ്യന്മാർ ഇന്ത്യയിൽവന്ന് ഇന്ത്യക്കാരിൽ സന്താനമുണ്ടാക്കി യൂറേഷ്യന്മാരെന്ന് ഒരു സങ്കരജാതിയെ ഉണ്ടാക്കിയതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു ഇന്ത്യക്കാരൻ ഒരു യൂറോപ്യൻസ്ത്രീയെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിച്ചാൽ ആ യൂറോപ്യൻസ്ത്രീയെ ജാതിയിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടാക്കി വിടുന്നതും നാം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നിന്ന്, ആഫ്രിക്കയിൽവെച്ച് ഒരു ഇന്ത്യക്കാരൻ ഒരു യൂറോപ്യൻസ്ത്രീയോടുകൂടി സംഗമത്തിന്നു ശ്രമിച്ചതു വലിയ കുറ്റമാക്കി ആ ഇന്ത്യക്കാരനെ തൂക്കിക്കൊന്നത് ഇരു പതാംനൂറ്റാണ്ടിലാണല്ലോ. സങ്കരത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർ അതുപി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ അശേഷം വൈമനസ്സുതീന്നവകാശമില്ല. കേരളത്തിൽ ജാതികൾ വർദ്ധിക്കുവാൻ കാരണം നമ്പൂതിരിമാരല്ല. അവർത്തരജാതികൾ കേട്ടുകാലും സങ്കരംകൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. പിന്നെ ഒരു വർഗ്ഗക്കാർ കാലേക്കൂട്ടി കേരളത്തിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തുകേരളാചാരം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. പിന്നെ അതേവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെങ്കിൽക്കൂടി അല്പകാലം കഴിഞ്ഞു കുടിയേറിപ്പാക്കുവാൻ വന്നവർക്കു കേരളസമുദായത്തിൽ കിട്ടിയ സ്ഥാനം ഒന്നു വേറെയാണ്. ആഭിജാത്യത്തിന്റെ ഗതി അങ്ങിനെയല്ലേ? ഇപ്രകാരം ജാതികൾ പ്രവൃത്തിമൂലവും, സങ്കരമായും, മറ്റും വർദ്ധിച്ചുവന്നതിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ ഒരിക്കലും ഉത്തരവാദികളല്ല. ഇപ്രകാരം വർദ്ധിച്ചുവന്ന സമുദായങ്ങൾക്ക് അവരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കവർച്ചവെക്കുതെ ചില നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയത് ആ വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഗുണത്തിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാവാൻ തരമുള്ളൂ.

വിദ്യാഭ്യാസം.

നമ്പൂതിരിമാർ രാജാവില്ലാതെ പ്രാതിനിധ്യഭരണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി രാജഭാരം ചെറു കുറവ് മത സംബന്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസം ഒഴികെ ശേഷമെല്ലാം എല്ലാ

വർഷം സമാവകാശമായിത്തന്നെയാണ് വെച്ചിരുന്നത്. വൈദ്യം, ഗണിതം, ജ്യോതിഷം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, തത്വശാസ്ത്രം, ധനശാസ്ത്രം, ലോഹശാസ്ത്രം എന്നു തുടങ്ങി ലൗകിക ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ജാതിവ്യത്യാസമെന്യേ എല്ലാവർക്കും പഠിക്കാമായിരുന്നു. കണിശന്മാർ ജ്യോത്സ്യന്മാരും, വേലന്മാർ വൈദ്യന്മാരും, ആശാരിമാർ തത്വശാസ്ത്രക്കാരും മറ്റും ആവേണമെങ്കിൽ ഈ വക ശാസ്ത്രങ്ങൾ നമ്പൂതിരിമാർ കൈവിട്ടുകൊടുക്കാതെ തരമില്ലെന്നുവരുന്നുണ്ട്. ധനുർവ്വേദം പുറമെ വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കളരികളും ആശാരിമാരും ഇതിന്റെ ഫലമാണ്. ഇന്ത്യക്കാരുടെ നേരെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം പട്ടാളത്തിൽ ഉയർന്നതരം ഉദ്യോഗങ്ങളൊന്നും ഇന്ത്യക്കാർക്കു കൊടുപ്പാൻ പാടില്ലെന്ന നയമാണല്ലോ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ബ്രിട്ടീഷുഗവണ്മെണ്ടു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. നമ്പൂതിരിമാർക്കു കേരളീയരെ യാതൊരുവിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാവ്യനാടകലങ്കാരവ്യാകരണാദികളായ സംസ്കൃതസാഹിത്യശാസ്ത്രങ്ങൾ പക്ഷേ പ്രചരിപ്പിച്ചാൽ നമ്പൂതിരിമാർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമായില്ല. ആ വക വിദ്യാഭ്യാസം വേണമെന്നു മോഹമുള്ളവർക്കു സാധിച്ചിട്ടും ഉണ്ടെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. ലൗകികജീവിതത്തിനു സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം എത്രമാത്രം ആവശ്യമാണെന്നു നവീനസമൂഹവാദികൾ നമ്മെ നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്.

പെരുമാറ്റഭരണം.

നമ്പൂതിരിമാരിൽനിന്നു കിട്ടിയ അധികാരാവകാശങ്ങളും അവരിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച ഐശ്വര്യവും കാരണം ഭേദപാഴികൾ തുടങ്ങിയ അന്യവർഗ്ഗക്കാർ സ്വേച്ഛാധികാരപ്രമത്തന്മാരായി ജനങ്ങളെ പീഡിപ്പിച്ചും പ്രാതിനിധ്യഭരണത്തെ നിരസിച്ചും അന്യോന്യം മത്സരിച്ചു വേദജ്ഞന്മാരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഭരണത്തിന്നു വിപ്ലവം വരുത്തിത്തുടങ്ങി. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മ

ണകർമ്മങ്ങൾക്കു വിഷ്ണുവരാന്തവിധത്തിൽ രാജ്യഭാരം ചെ
യ്ക്കാൻ നമ്പൂതിരിമാരാൽ സാധിച്ചു. പുറമേനിന്നു വരുന്ന
ശത്രുക്കളെ ജയിപ്പാൻ നാടുതോറും കളുഴിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു
ണ്ടാക്കിയ സൈന്യങ്ങൾ അതതു ദേശാധിപതിമാരുടെ സേവ
കാധികാരംകൊണ്ട് അന്യോന്യം മത്സരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയ
പ്പോൾ പുറമേനിന്ന് ഓരോ രാജാക്കന്മാരെ കാലം ക്ലിപ്തം
ചെയ്തു പെരുമാക്കുന്നരാക്കിക്കൊണ്ടുവരാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.
അദ്വിമാദ്വിം വന്നു പെരുമാക്കുന്നരാക്കിക്കൊണ്ടുവരാമെന്നു
ബുദ്ധിപ്പെടുത്തിയ രാജ്യത്തിലെ പ്രസിദ്ധങ്ങളിന്റെ സ്ഥാനംപോലെ
ഒരു സ്ഥാനമാണ് സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. നമ്പൂതിരിമാരുടെ
മഹാസഭയിലെ നിശ്ചയത്തെ നടത്തുക മാത്രമാണ് പെരു
മാക്കുന്നാർ ചെയ്തിരുന്നത്. പക്ഷേ പാണ്ഡ്യചോളരാജ്യങ്ങ
ളിലെ രാജകുടുംബങ്ങളിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പെരു
മാക്കുന്നാർ കേരളത്തിൽ വന്നതു മുതൽ കിഴക്കൻപ്രദേശ
മാർ അധികമധികമായി കേരളത്തിൽ കടന്നുകൂടുകയും ജ
ാധിപത്യഭരണത്തിന്റെ ശക്തി കുറയിച്ചു രാജകീയഭരണ
ത്തിന്റെ ശക്തി വലിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. നമ്പൂതിരിമാ
രുടെ ഭർമ്മയേയും ശക്തിയേയും കുറയിപ്പിക്കുവാൻ തന്നെ
പെരുമാക്കുന്നാർ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഭൂതരായപ്പെരുമാളുടെ ക
ുളത്തിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. കടുവായപ്പോൾ പെരുമാക്കുന്നാ
ർ കാലക്ലിപ്തം തന്നെ വേണ്ടെന്നായി. പെരുമാക്കുന്നാർ
യുതാണ് രാജാവിന്റെ ഹരായയിൽ രാജ്യം ഭരിച്ചുതുടങ്ങി.
പെരുമാക്കുന്നാരുടെ മക്കൾക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ചില പ്രത്യേ
കാധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായി.
സുവക്കാരും പറവുവാൾപ്പക്കാരും, പ്രഭുതപവും സ്ഥാനമാന
ങ്ങളും നാടുവാഴിസ്ഥാനവുമെല്ലാം കടന്നുകൂടി. രാജകീയഭ
രണത്തിന്നുള്ള പക്ഷപാതം എന്ന ദേവത കേരളത്തിൽ കട
ന്നുകൂടി. സ്ഥലവും അതിമോഹവും ഞാൻ ഞാൻ കേമനാ
ണമെന്ന മോഹവും വലിച്ചുവന്നു. കടുവിലത്തെ പെരു

മാളായ ചേരമാൻപെരുമാളുടെ കാലംവരെ ഈ സ്ഥലംകളൊന്നും അത്ര ശോഭിച്ചില്ല. പെരുമാക്കന്മാർ ഒട്ടധികം കേരളത്തിൽ വാണിട്ടുണ്ടല്ലോ. രണ്ടുമൂന്നു പേർ തിരുവിതാംകൂറിലാണ് തലസ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചത്. ചിലർ കൊച്ചിയിലും മറ്റു ചിലർ ഉത്തരകേരളത്തിലുമായിരുന്നു. ഇവിടെയൊക്കെ പ്രത്യേകാവകാശികൾ വർദ്ധിച്ചുവശായി. തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തെ പെരുമാളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ കോട്ടയത്തെ പെരുമാളാണ് പിന്നെ വരുന്നത്. ഇങ്ങിനെ കേരളത്തിൽ സ്വേച്ഛാധികാരം വേണമെന്നു മോഹമുള്ളവർ വർദ്ധിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിനൊന്നും കാരണഭൂതന്മാർ നമ്പൂതിരിമാരല്ല. നമ്പൂതിരിമാർ രാജ്യഭാരത്തിലുള്ള ശക്തി ഒട്ടവിലുത്തെ പെരുമാളുടെ കാലത്തിന്നു മുപ്പതന്നെ നശിച്ചിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ബ്രാഹ്മണ്യം മാത്രമാണ് അവർ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്നത്. അവരുടെ മാതൃക ജനാധിപത്യഭരണമാണ്. രാജകീയഭരണത്തിന്റെ ഭൂഷണങ്ങൾ അവർ കണ്ടുതുടങ്ങി. ബ്രഹ്മതേജസ്സിനെ രാജാക്കന്മാർക്കും ശങ്കയാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് പെരുമാക്കന്മാരിൽനിന്നു നമ്പൂതിരിമാർക്ക് ഉപദ്രവമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു മാത്രം പറയാം.

പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലശേഷം കേരളം മരിന്നഭിന്നമായി പലരുടേയും ആധിപത്യത്തിൻകീഴിലായി. അവിടുവിടെ കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാൽക്കാരനായിത്തീർന്നു. കേരളം സാമന്തരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിന്നു കീഴിൽ വന്നതു മുതൽ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് യാതൊരു പങ്കും തീരെയില്ലെന്നായി. നമ്പൂതിരിമാരുടെ പണ്ടത്തെ നല്ല ഭരണം കാരണം അന്നും നമ്പൂതിരിമാർക്കു നല്ല ജനസ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതുകാരണം കക്ഷിപ്പടകളായിത്തീർന്ന നമ്പൂതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ കക്ഷിപ്പടകളുണ്ടാക്കുവാൻ രാജാക്കന്മാർ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതിൽ വലിയ അപരാധികൾ കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും രാജാക്കന്മാരാണ്. തൃശ്ശിവപേരൂരും തിരു

യുറപ്പുണ്ടെന്നു രണ്ടു കക്ഷികൾ തന്നെയുണ്ടായി. രാജാ
യുടെ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള മത്സരത്തിൽ നന്മുതിരിമാർ
ക്കകലാപേണ്ടിവന്നു. ഭരണാധികാരമില്ലാതെ സാ
ധാരണക്കാരും വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടു ഫലമില്ലാതെയോ
രണനായം സാമൂഹികനിയമത്തെ ബാധിക്കാതിരി
പ്പല്ലാ. നന്മുതിരിമരുടെ പേരും പാറത്തു കേരള
മരിച്ചു വെരുമാക്കുന്നതും അവരുടെ പിൻഗാമികളാ
ദ്യായത്ത രാജാക്കന്മാരും നന്മുതിരിമാരുടെ പേരിൽ
തിന്നു വന്നു ദോഷമൊക്കെ സമർപ്പിക്കുന്നതു കൃത്യം
കൃത്യംകൊണ്ടാണ്. കേരളത്തിലെ കലാപമെ
രളരാജാക്കന്മാരുടേയും പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും നേതൃത്വ
കൊണ്ടുണ്ടായതാണ്. ജനാധിപത്യഭരണത്തിന്റെ
രാജാധിപത്യം സ്ഥാപിപ്പാൻ കാരണഭൂതമായ പെ
രുമാണ്. ഈ പെരുമാക്കന്മാർ കൃത്യം നന്മുതി
യുടെ അധികാരങ്ങൾ എല്ലാം തട്ടിപ്പറിച്ച് കേരളം പ
രമേശ്വരൻ ഭാഗിച്ചു ഐക്യം കൂട്ടുന്നത് ഒടുവിൽ കേ
രിൽ അന്തഃശിരസും കലഹവും ഉണ്ടാക്കി വിദേശീയ
ബലനം കൊടുത്തു. ഇതിനൊന്നും നന്മുതിരിമാർ
വാദികളല്ല.

അന്തഃശിരസിലെ ഭൂതകണ്ഠംകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ
നന്മുതിരിമാർ ചില ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു കാ
ലഹകൗടില്യംകൊണ്ടു ചില ദോഷങ്ങൾ അവർ

അല്ലെങ്കിൽ പെരുമാക്കന്മാരെ വരുത്തുവാനേ
ണ്ടായിരുന്നില്ല. കേരളീയരായ നമുക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള
കൃത്യം നന്മുതിരിമാർ നന്മുതിരിമാരാണ്.
ഇങ്ങനെയൊരു അവർ ഉണ്ടാക്കിയതല്ല. അങ്ങനെയുള്ള
വിമാരോടു നാം വല്ല കൃത്യത്തെയും കാട്ടുവാൻ വി
നയങ്ങളിൽ അവരെ സ്നേഹിച്ച് അവർ നേരിട്ടിട്ടു
യുദ്ധം പരിഹരിപ്പാൻ നാം സഹായിച്ചു നമ്മോ

ടെംപ്ലം അവരെ കൊണ്ടുനടക്കുകയാണ്. എന്നാൽ
അതു ശരിയായ പ്രത്യവകാരമാകയില്ല. അവരെ ദു-
രുദ്ദേശത്ത കൃതപ്ലതയാണെന്നും ലോകത്തിൽവെച്ചു
വും പരിഷ്കൃതനിലയിൽ കേരളത്തെ ഒരു കാലം നില-
യവരുടെ സ്വാരകത്തിന്നു ദോഷം തട്ടിക്കുന്ന നയമൊ-
സെയെയ്തും പറയാവുന്നതാണ്. മൂലം മരന്നാൽ
യാണല്ലോ ഫലം.

സി. കുഞ്ഞുമ്മ മേനോൻ

40588

